

॥ श्रीः ॥

श्रीमयूरकविप्रणीतं

॥ सूर्यशतकम् ॥

ஸ்ரீ மயூரகவி இயற்றிய

சூர்யசதகம்

(ஸம்ஸ்கிருதம் - தமிழ் உரையுடன்)

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்
சரசுவதி மகால் நூலகம்
மற்றும் ஆய்வு மையம்,
தஞ்சாவூர்.

தஞ்சாவூர் சரசுவதி மகால் வெளியீட்டு எண் : 389

श्री:

श्रीमयूरकविप्रणीतं

॥ सूर्यशतकम् ॥

ஸ்ரீ மயூரகவி இயற்றிய

सूर्य सतकम्

(ஸம்ஸ்கிருதம் - தமிழ் உரையுடன்)

பதிப்பாசிரியர்:

வேதாந்த சிரோமணி, தமிழ் வித்வான்

என். ஸ்ரீநிவாசன்

சம்ஸ்கிருத பண்டிதர் (ஆய்வு)

சரசுவதி மகால் நூலகம்,

தஞ்சாவூர்

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால் நூலகம்

மற்றும்

ஆய்வு மையம்

தஞ்சாவூர்.

நூற்பதிப்பு விளக்கக் குறிப்பு

நூற்பெயர்	: சூர்ய சதகம்
பதிப்பாசிரியர்	: என்.. பூநிதிவாசன்
வெளியிடுபவர்	: இயக்குநர், சரசுவதி மகால் நூலகம்
வெளியீட்டு எண்	: 389
மொழி	: சம்ஸ்கிருதம் - தமிழ்
பதிப்பு	: இரண்டாம் பதிப்பு
வெளியீட்டு நாள்	: 2012
தாள்	: TNPL 18.6 kgs.
நூல் அளவு	: 21 x 14 c.m.
பக்கங்கள்	: 224
படிகள்	: 500
எழுத்து	: 16 & 12
அச்சிட்டோர்	: சரசுவதி மகால் நூலக அச்சகம்
புத்தகக்கட்டு	: மெலிந்த அட்டை
பொருள்	: இலக்கியம்
விலை	: ரூ. 100-00

வெளியீட்டாளர் முகவுரை

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும் என்ற மகாகவி பாரதியாரின் கூற்றுக்கிணங்க தமிழ்மொழி பெயர்ப்புடன் சூர்யசதகம் என்னும் சிற்றிலக்கிய நூல் தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் பதிவிடப்பெற்ற சுவடியின் அடிப்படையில் பதிப்பிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

இந்நூலின் ஆசிரியர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மயூரகவி ஆவார். அவர் ஒரு தீரா நோயின் பிடியில் சிக்கி அதிலிருந்து நிவாரணம்பெற சூரியனைக் குறித்து தோத்திர இலக்கியமாக இதனைப் படைத்ததாகக் கூறுவர்.

இந்நூல், ஆய்வு முன்னுரை, தமிழாக்கம் ஆகியன அமைய, சரசுவதி மகால் நூலக சமஸ்கிருதப் பண்டிதர் திரு N. ஸ்ரீநிவாசன் அவர்களால் 1998 ஆம் ஆண்டு முதற்பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டது. சூரியன் நவக்ரஹ வழிபாட்டில் வருபவர். கண்ணோய் முதலான பிணிகளை போக்குபவர். ஆகையால் பிணிதீர்க்கும் கருத்துப் பொக்கிஷமாக சூர்ய சதகம் என்னும் இந்நூல் தற்போது இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவருகின்றது.

இந்நூல் ஆய்வாளர்களுக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் மிகவும் பயன்படும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இந்நூல் வெளிவர நிதியுதவி நல்கிய நடுவண் அரசுக்கும் மாவட்ட ஆட்சித்தலைவரின் நேர்முக உதவியாளர் (பொது) மற்றும் நூலக நிருவாக அலுவலர் (பொ.) திரு. செ. முகம்மது ஆரிப் சாகிப் அவர்களுக்கும், இந்நூலக பாதுகாப்பாளர் மற்றும் நூலகர் முனைவர் ப. பெருமாள் அவர்களுக்கும் இந்நூல் அச்சில் வெளிவர கணினிப் பிரிவில் பணிபுரிந்த அனைவருக்கும் எனது பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தஞ்சாவூர்
14- 3-2012

கா. பாஸ்கரன், இ. ஆ. ப.,
மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் மற்றும்
இயக்குநர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

முதற்பதிப்பின் வெளியீட்டாளர் முன்னுரை

ஆற்றல் மிக்கதொரு கோளாக விளங்குவது சூரியன். சூரியனின்றி உலகில் எந்தச் செயலையும் செய்யமுடியாது. உலகில் உயிரினங்களே வாழமுடியாது. இதனால் தான் உலக மக்கள் சூரியனை தெய்வமாகவே வழிபட்டு வருகின்றனர்.

இத்தகைய ஆற்றல் மிக்க சூரியனையே 'பாடுபொருளாக'க்கொண்டு பாடப்பட்டதே "சூரிய சதகம்" எனும் வடமொழிச் சிற்றிலக்கியமாகவும், தோத்திர நூலாகவும் விளங்குகிறது. இந்த நூலை 7-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மயூரகவி என்னும் புலவர் இயற்றியுள்ளார். இந்நூல் அச்சில் வெளிவந்திருந்த போதிலும், இதற்குரிய உரை நூலான ப்ரபாவளி என்னும் உரை நூல் இதுவரை வெளியிடப்பெறவில்லை. சரஸ்வதி மஹால் நூலகத்தில் காணப்படும் ஒரேகவடியான இந்த உரைநூல் முதன்முதலாக தற்போது அச்சில் வெளிவருவது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். இதைப்போலவே தமிழில் உரையுடன் முதன்முதலில் வெளிவருகிறது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

"பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் மொழி பெயர்த்தல் வேண்டும்"

மகாகவி பாரதியார் வாக்கிற்கிணங்க தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது இந்த சூரிய சதகம்.

இந்த நூலின் 'நூன்முக'த்தில் நவீன விஞ்ஞானக் கருத்துக்களுடன் 7-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மயூரகவியின் கருத்தையும் ஒப்பாய்வு செய்து வெளியிட்டுள்ளார் நூலின் பதிப்பாசிரியர். இதனால் நமது முன்னோர்கள் வானியல் துறையில் சிறந்த அறிவு பெற்றவர்கள் என்பதும் இதன் வாயிலாகப் புலப்படும். இது ஆய்வாளர்களுக்குப் பெரிதும் உதவி புரியும் என்று நம்புகிறேன்.

இந்நூலை வெளியிட விரும்பி, பதிப்புப் பணியை இந்நூலக வடமொழிப் பண்டிதர் திரு. என். சீனிவாசன் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இவர் தனது பணியை சிறப்பாக நிறைவேற்றியுள்ளார். பண்டிதர் திரு. என்.சீனிவாசன் அவர்களுக்கு எனது பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூல் வெளிவர ஏனைய பணிகளை நிறைவேற்றிய நூலக நிருவாக அலுவலர் திரு. என். தியாகராஜன், எம். ஏ., பி. எஸ்., அவர்களுக்கும், வெளியீட்டுமேலாளர் திரு. அ. பஞ்சநாதன், எம். ஏ., எம். எல். ஐ. எஸ்., அவர்களுக்கும், நூலக அச்சகப் பணியாளர்களுக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

இந்த நூலகத்தை செவ்வனே பராமரித்துவரும் மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுக்கும், மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கும், கல்வித்துறைச் செயலாளர் திரு. எம். ஏ. கௌரிசங்கர், இ. ஆ. ப., அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த நூல் வெளிவரப் பொருளுதவி புரிந்த மைய அரசுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நூலக வெளியீடுகளை வாங்கிப் படித்துப் பயன்படும் வாசகர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோருக்கு இந்த சூரிய சதகம் பெரிதும் துணைபுரியும் என்று கருதுகிறேன்.

து.நா. இராமநாதன், இ. ஆ. ப.,

மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்

மற்றும் இயக்குநர்,

சரசுவதி மகால் நூலகம்.

தஞ்சாவூர்
17-10 -1998

முன்னுரை

இவ்வுலகில் தோன்றிய அனைத்து உயிரினங்களும் நலமுடன் வாழவும், ஆரோக்கியமாக வாழவும் உதவி செய்வது சூரியனே. சூரியனின்றி உலகில் எதுவும் நடைபெறாது என்று இன்றைய விஞ்ஞானிகளும் கூறுகின்றனர். இதன் காரணமாகவே உலகில் பல நாடுகளிலும் சூரியனை தெய்வமாகவே கொண்டாடி வருகின்றனர். இத்தகைய சூரியனை வழிபடும் தோத்திர நூலாகவும், காவியமாகவும் அமைந்ததே 'சூர்ய சதகம்' எனப்படும் இந்த நூலாகும்.

இந்த அழகிய நூலுக்குத் தமிழ் உரை எழுதினால் பலருக்கும் பயனளிக்கும் என்று கருதினேன். இதன் காரணமாக இந்நூலகத்தில் காணப்படும் ஸம்ஸ்கிருத உரை சுவடியை ஆராய்ந்தபோது, இவ்வுரை இதுவரை அச்சாக வில்லை என்பதை அறிந்து ஸம்ஸ்கிருத உரையுடன் தமிழ் உரையும் அமைவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதி எனது விருப்பத்தை இந்நூலக நிர்வாகத்திடம் தெரிவித்தபோது, எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அனுமதியளித்தனர்.

இந்த நூலைப் பதிப்பிக்கும் பணியை எனக்கு நல்கிய நூலக நிர்வாக இயக்குநரும் மாவட்ட ஆட்சியருமான உயர்திரு து. நா. இராமநாதன், இ. ஆ. ப., அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூல் விரைவில் அச்சிடுவதற்கு உதவிபுரிந்த இந்த நூலக நிர்வாக அலுவலர் திரு. N. தியாகராஜன், M.A., B. L., அவர்களுக்கும், பதிப்புத்துறை மேலாளர் திரு. அ. பஞ்சநாதன், M.A., M.L.I.S., அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நூலைப் பதிப்பிக்க எடுத்துக்கொண்ட போது உரைச்சுவடியில் காணப்பெறும் பல ஐயங்களையும் நீக்கி, எனக்குத் தெளிவுகொடுத்தவர் திரு. பு. ம. பத்மநாப சர்மா அவர்கள். இவருடைய பழுத்த அனுபவம் எனக்கு மிகவும்

பயனளித்தது. அன்னார் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த சூரிய சதகத்தினை நுண்ணாய்வு செய்தவர் திரு. ஸ்வாமிநாத ஆத்ரேயர் அவர்கள். இவர் தமிழ்ச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் முன்னோடியாவார். இவர் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதிய நாடகங்கள், காவியங்கள், மொழிபெயர்ப்புக்கள், சிறு கதைகள், கட்டுரைகள் பல மதிப்புமிக்க பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன. இந்த நூலகத்தின் சிறப்புக்கேண்மைப் பதிப்பாசிரியருமாவார். இந்நூலை தக்கபடி நுண்ணாய்வைச் சிறப்பாகச் செய்து கொடுத்த திரு. ஸ்வாமிநாத ஆத்ரேயர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூலுக்கு பாடபேதம் பார்க்கும்போது என்னுடன் சுவடியைப் படித்து உதவி புரிந்த இந்நூலக ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர் சிரஞ்ஜீவி ஆ. வீரராகவன் அவர்கள். அன்னாருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சிறப்பாக இந்த நூல் வெளிவர என்னுடன் உழைத்த இந்நூலக அச்சகப்பிரிவு நண்பர்களுக்கு எனது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

வாசகர்களும், ஆய்வாளர்களும் இந்த நூலைப் படித்து இறையருளை பெற விரும்புகிறேன். இதில் காணும் குறைகளைப் பற்றி எனக்கு எழுதினால் அடுத்த பதிப்பு வெளிவரும்போது திருந்திய பதிப்பாக வெளிவர அது உதவியாக இருக்கும்.

தஞ்சாவூர்,
18 - 9 - 98

N. ஸ்ரீநிவாசன்,
சம்ஸ்கிருதப் பண்டிதர்.
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

நூன்முகம்

தெய்வங்கள் பற்றி சம்ஸ்கிருத மொழியில் வந்துள்ள இலக்கியங்கள் ஏராளம். வேறு எந்த நாட்டிலும் இத்தனைத் துதிப்பாடல்களை நாம் காணவியலாது.

அங்ஙனம் தோன்றியுள்ள தோத்திர இலக்கியங்களில் கடவுளே உன்னைப் போற்றுகின்றேன். என்னைக் காப்பாற்றுகின்ற முறையில் புனையப்பட்டவைதாம் பெரும்பாலும் உள்ளன. கவிநயமும், கருத்தாழமும் கொண்ட நூல்கள் சில நூறு நூல்கள்தாம் கிடைக்கின்றன. அவற்றிலெல்லாம் பொதுவாக ஆதார சருதியாக அமைந்த கருத்து ஒன்றுண்டு.

பரம்பொருள் என்ற ஒன்று, என்றுமே உள்ளது. அது இல்லாத நேரமோ, இடமோ கிடையாது. அதற்கு உருவமே கிடையாது. அது சர்வ வல்லமை பெற்றது. எல்லாம் அறிந்தது. அறிவே அதன் வடிவம். அது தானாக இயங்கி உலகமாக விரிந்தது. எங்கும் ஊடுருவி நிற்கிறது. ஆயினும் உலகில் ஒட்டாதது. அதன் சக்தி உலக இயக்கத்தை ஒரு நெறியோடு (Rhythm) ஆட்டிப் படைக்கிறது. அருவமான (அருபமான) அந்த சக்தி பல சக்திகளாக விரிகிறது என்று.

உதாரணமாக, 'மின்சாரம்' என்பது பொதுவானதொரு 'சக்தி'. அது பல்பில் (Bulb) ஒளியாக விளங்குகிறது. மின்விசிறியின் வாயிலாகக் காற்றை வீசுகிறது. இயந்திரத்தின் அமைப்புக்கு ஏற்றவாறு விசையாகிப் பற்பல வேலைகளைச் செய்கிறது. சில இயந்திரங்களில் மிகப் பெரியவைகளில் அதன் சக்தி அதிகம் உண்டு. சில நுண்ணிய அமைப்புகளில்கூட அதிக சக்தியும் உண்டு. சில பெரிய அமைப்புகளில் சக்தி குறைந்தும் செயல்படுகிறது. 'மின்சாரம்' என்ற ஒரே 'சக்தி' இவ்விதம் பலவாறு செயல்படுவதைப் போல

பரம்பொருள் பல நிலைகளில், பல சக்திகளாக மலர்ந்து, பல சாதனைகளைப் புரிந்து, ப்ரபஞ்ச ஓட்டத்தைச் செவ்வனே நடத்திச் செல்கிறது. இந்த சக்தியைத்தான் தெய்வம் என்கிறோம். இப்படி நம் முன்னோர்கள் பரம்பொருளின் சக்தியை பல்வேறு வகைப்பட்ட தெய்வ வடிவங்களாக, நமது யோக பலத்தினாலும், தபோ பலத்தினாலும், ஆத்ம பலத்தினாலும், அருவத்தை (அருபத்தை) உருவகப் படுத்தினார்கள். இக்கருத்தையே மானிக்கவாசக ஸ்வாமிகள் திருவாசகத்தில் “ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரந்திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டோமோ” என்று தமிழில் பாடியுள்ளது சிந்திக்கத்தக்கது.

நமது புலன்களுக்கு அகப்படுகின்ற (ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையான) பல வடிவங்களிலுள்ள அதே தெய்வசக்தி இயங்கி அருள் பாலிக்கிறது. பௌதிகமாக நமது புலன்களுக்கு அகப்படுகின்ற வடிவங்களிலும் பரம்பொருள் பரவி நிற்கிறது.

இப்படிப்பட்ட பௌதிக வடிவங்களிலேயொன்று தான் சூரியன். சூரியன் என்றபோது ஒன்பது கோள்களில் ஒன்றாக அன்றாடம் காலையில் உதித்து மாலையில் மறைகின்ற ஒளிக்கோளத்தைத்தான் நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால் அந்த ஒளிக்கோளத்திற்கு அளவற்ற சக்தியை அருளுகின்ற அதே சமயம் அதற்கும் அப்பாற்பட்ட பரம்பொருள்தான் ‘சூரியன் என்ற தெய்வம்’. (அருபமான) உருவமற்ற பரம்பொருளை உருவமான சூரியனுடைய கோளில் (பிம்பத்தில்) தெய்வமாக பாவித்து வழிபடுகிறோம் என்பதுதான் உண்மை.

இதைப் பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்ற வேதங்கள் ஜ்யோதிர் மண்டலம் என்னும், ப்ரமாண்டமாக ஐம்பூதத் தொகுப்பாக, நாம் காணுகின்ற பிரபஞ்சத்தை மஹாமேரு பர்வதம் நிலைகுலையாமல் தாங்குகிறது என்றும், அதைச்

சுற்றி சூரிய மண்டலம் வலம் வருகிறது என்றும், நமது சிற்றறிவுக்குப் புலப்படும்படியான வகையில் விளக்குகின்றன. இந்த விளக்கங்களைப் பௌதிகமாக நாம் காண்கின்ற உலகியலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இவை பொருந்தாதுதான்.

பௌதிக, ரசாயன ஆராய்சிகளில் நமக்குக் காட்டப் படுகின்ற வரிவடிவங்கள் (Diagrams) நமக்குப் புரியவைப்பதற்காக வரையப்பட்ட கற்பனைகளே தவிர, அப்படித்தான் அவற்றின் அமைப்பு என்று யாரும் கருதுவதில்லையே!

ஆனால் ஒன்று - பௌதிகமாக நமக்குத் தெரிகின்ற சூரியமண்டலத்தை ஆட்சி செய்கின்ற உருவமற்ற தெய்வ சக்தியை ஒரு வடிவத்திற்கு உட்படுத்தி, அதற்குரிய அலங்காரங்கள், ஆயுதங்கள், வாஹனங்கள், அது பவனி வருகின்ற மாட்சிமை, இவற்றை வர்ணிக்கின்ற பாங்கிலே, அந்தத் தெய்வ வடிவம் நமது உள்ளங்களில் பதிந்து, பௌதிக உருவிலேயே காணப்படும் கோளத்திலே அந்த தெய்வ வடிவைத் தியானிப்பதன் மூலம் நமது உள்ளம் பரம்பொருளுடன் தொடர்புகொள்கிறது. பரம்பொருளின் அருளைப் பெறுகிறது என்பதே இந்த பாரத நாட்டின் பண்டைய இலக்கியங்கள் காட்டுகின்ற தத்துவ இயல்.

இந்த முறையிலே சூரிய வழிபாடு, வேதங்கள் காட்டிய வழியிலேயே நமது முன்னோர்களால் கடைபிடிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

பௌதிகமான சூரிய மண்டலத்தின் ஒளிக்கதிர்கள் உலகியல் உலகியல் ரீதியாக நீரை ஈர்த்து, மேகங்களில் சேமித்து, மழை பொழியவைக்கின்றன. பயிர் பச்சைகளுக்கு உயிருட்டி, வலுவூட்டி வளர்க்கின்றன. அதன் தெய்வீக சக்தி, மனிதனின் பிர்ம்மரந்திரத்தின் வழியாக இதயநாடிகளை

உயிர்த்துடிப்புடன் வாழச் செய்கின்றன. யோகப் பயிற்சியில் முனைந்தவன் ஸுஷூம்னா நாடியில் நுழைந்த கதிர்களின் வழியே தன் ஆத்மாவைச் செலுத்தி பிர்மத்துடன் ஒன்றிவிடுகிறான் என்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. இப்படி பௌதிகமான சூரியனே, தெய்வீகமான சூர்யநாராயணனாக, ப்ரத்யட்ச தெய்வமாக, பாரத மக்களின் உள்ளுணர்விலே ஊறிவிட்டான். எழுத்தறிவு இல்லாத நாட்டுப்புறத்துப் பாமர மக்கள்கூட, காலையில் எழுந்ததும், வாசலில் வந்து கிழக்கு நோக்கி நின்று, சூரியனைப் பார்த்துக் கைகூப்பி வணங்கும் காட்சியை இன்றும் நாம் பார்க்கமுடிகிறது.

ஒளியின் தெய்வம் சூரியன், கண் பார்வைக்கு ஒளி தேவை. “கண் கெட்ட பிறகு சூரிய நமஸ்காரம் எதற்கு ?” என்று கேட்பார்கள் மக்கள். இதிலிருந்து அறிவது; கண்ணொளி மங்காமல் இருப்பதற்கு சூரியனை வழிபட வேண்டுமென்பதுவே. இது பாரத நாட்டுப் பண்பும்கூட.

ஆனால், முன்னால் குறிப்பிட்டதுபோல் சூரியன் பரம்பொருளின் ஒரு வகை விரிவுதான் என்ற அடிப்படையில், “சூரியன் பரம்பொருள்” என்ற கருத்தை ஆதார சுருதியாக வைத்துப் புனையப்பட்டதே இந்த “சூர்ய சதகம்” சூரியனின் தெய்வத்தன்மையைப் பல கோணங்களில் எடுத்துக்காட்டி, நம் உள்ளங்களில் பதிய வைக்கிறது இந்த “சூர்ய சதகம்”. எத்தகைய அழகிய கற்பனைகள் ! இயற்கையின் காட்சிகளில் தெய்வத்தன்மையைப் பதிய வைக்கின்றது “சூர்ய சதகம்”.

சூரியனைப்பற்றிய மயூர கவியின் கற்பனைகள்

சூரிய உதயத்திற்குமுன், இருள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அகலும்போது, இருளில் கண்களுக்கு மறைந்திருந்த பொருட்களை இனம்கண்டுகொள்கிறோம். வானத்திலே செவ்வொளி படர்கிறது. சற்று நேரத்தில் சூரிய பிம்பம் தெரிகிறது. நீர் நிலைகளில் தாமரைகள் மலர்கின்றன.

ஆங்காங்கு மனிதர்களும், பிராணிகளும், செயலாக்கம் பெறுகின்றனர். இதுதானே அன்றாட நிகழ்ச்சி நிரல் ? இந்தச் சாதாரண நிகழ்ச்சிகளே ரசிப்புத் தன்மையற்றவனைக்கூட ரசிக்க வைத்துவிடுமே! இத்தகைய காட்சிகளை காணுகின்றவன், ரசிகனாகவும், கவிஞனாகவும் அமைந்து விட்டால் கேட்கவா வேண்டும் ? இத்தகைய ரசிகராகவும், கவிஞராகவும் அமைந்து விட்டவரே மயூர கவி. இவர் எத்தனை எத்தனை மாட்சிமைகளை நம் உள்ளங்களிலே பாய்ச்சுகின்றார். “எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா” - என்ற பாரதியின் பாடல் வரி அவ்வளவும் உண்மை என்றல்லவா நிரூபிக்கின்றார் மயூர கவி. இவருடைய கற்பனைக் கவிதைகளிலிருந்து ஒரு சில துளிகள்:

சூரியனின் கதிர்கள் நம் கண்களிலே பாயவில்லை. அதோ... அந்தக் குளத்திலே மொட்டுகளாகத் தலைதூக்கி நிற்கின்ற தாமரைகள் மெல்ல மெல்ல இதழ்களை விரிக்கின்றன. இதோ பார், எங்கள் லக்ஷ்மியை ! தாயே வெளியே வா அம்மா ! எல்லோரும் உன்னைக் கண்களால் காணட்டும்” ஏதோ இருட்டுக் குகையில் ஒளிந்திருந்துத் தடுமாறிக்கொண்டிருந்த பிரபஞ்சத்தை வெளிக் கொணர் கின்றன இந்தத் தளிர் போன்ற மெல்லிய கதிர்கள் என்று காட்டுகிறார்களவி (சுலோகம்-2)

கதிர் ஒருபுறம் ஆங்கே ஓடையில் உள்ள தாமரையில் மறுபுறம் வெகு தூரத்திற்கப்பால் பெரிய மலையின் உச்சி முகட்டில் அவை முக்கோப்பு (M) கட்டுகள் போல ஊன்றி நிற்கின்றன. பாவம், சூரியன் அலைந்து அலைந்து கால்கள் (கடுக்கும்போது) வலிக்கும்போது கால்களை (கதிர்களை) அகட்டி நிற்கின்றான் போலும். (சுலோகம்-3). இருட்டுப் போர்வை மூடியதால், பிரபஞ்சம் மறைந்திருந்திருக்கிறது. சூரிய ஒளி பரவி அந்த மூட்டத்தைக் கிழித்தெரிகிறது. அது மட்டுமல்ல. ஊடும் பாவுமாகப் பாய்ந்த சூரிய ஒளிக் கதிர்கள் ஒரு பொன்னாடையைப் புனைந்து பிரபஞ்சத்தின் மீது விசிறி பிரபஞ்சத்திற்கு அழகூட்டுகிறதாம். (சுலோ-4)

அதோ சூரியனுடைய ரதம் தெரிகிறது. அது கீழ்த் திசையென்ற மங்கையின் நெற்றித் திலகம்போலத் திகழ்கின்றது. அந்த மங்கைக்கு ஆரத்தி எடுத்து மஞ்சள் நீரைவாரி இறைத்தாற்போல பளபளவென்று நீர்த்துளிகள் கதிர்களின் ஊடே தெரிகின்றது. சக்கரவாகப் பறவை தனது பிரிவுத் துயரத்தை நீக்கியதால், சூரியனுக்குத் தனது இமைக்காத கண்களால் நன்றியுடன் அர்ச்சிக்கின்றனவோ ? (சுலோகம்-12)

அதோ சூரியனின் இளங்கதிர்கள் வெளிப்படுகின்றன. கைலாயத்தில் பரமேச்வரன் தன் முடிவில் அணியாக விளங்கும் சந்திரகலை “பவுஷு” இழக்குமோ என்று கவலைப் படுகிறான். படைத்துக் களைத்துப்போன பிர்மதேவன் இரவில்தனது இருக்கையான தாமரையிலேயே தூங்கி விடுகிறான் போலும். தாமரையும் கூம்பிக்கொண்டு (முடிக்கொண்டு) விட்டது. பிர்மதேவன் அதற்குள் ஒடுங்கிக் கிடக்கவேண்டியதாகிவிட்டது. பாவம், எப்போது தாமரை மலரும் ? என்று ஏங்கிக்கிடக்கிறான். அதோ சூரியனும் உதிக்கிறான். தாமரையும் மலர்கிறது. பிர்மதேவனோ அப்பாடா என்று தன் கால்களை அகட்டிப் போட்டுக் கொண்டு அமர்கிறான். இறைவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு ஒரு பயம். அது என்ன தெரியுமோ ? ... இருளுக்கு நிறம் கருப்பு. இந்தக் கருமையைப் போக்குகின்றவன் சூரியன். தனது சியாமளமேனியின் கருமையையும் வெளிவரச்செய்து விடுவானோ ! என்ற பயம். கண்ணனுக்குத் தன் கருமையில் அவ்வளவு கர்வம். சூரிய பகவானே ! என் கருமையை அவமானப்படுத்திவிடாதே என்று வேண்டுகிறானோ ! (சுலோகம்-16)

சூரிய கிரணங்கள் முன்னே வெளிப்படுகின்றன. இன்னும் சூரிய(பிம்பம்)ன் வெளிப்படவில்லை. அதற்குள் இருள்போன இடம் தெரியவில்லை. (சூடு) சூரிய வெப்பம் இன்னும் பரவவில்லை. ஆங்காங்கே மரங்களும், மலைகளும் மங்கலாகத் தெரிகின்றன. ஆனால் அதற்குள்

மனிதன் அன்றைய கார்யங்களுக்குரிய திட்டம் போட்டு விட்டான். காரணம், சூரியனுடைய முன்னொளியினால் ஊக்கம் பெற்று அவையெல்லாம் நிறைவேறும் என்ற உற்சாகமும் பெறுவதே. (சுலோகம் - 28)

ரத்தினங்கள் மக்களின் அலைகளிலே இடம்பெற்று அங்கு மட்டும் ஒளிர்கின்றன. நெருப்பு எரிகிறதே தவிர ஒளி தரவில்லை. சில்லென்று சந்திரன் குளிர்ச்சியை அளித்து மகிழ்வைத்தருகிறானே தவிர ஒளி தரவில்லை. ஆனால் சூரிய கிரணங்களோ ஒளியும் தந்து, உற்சாகமும் தந்து, உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கும் அதிக அளவில் உதவி புரிகின்றது. (சுலோகம் - 30)

சூரிய உதயத்திற்குமுன், வானிலே செவ்வொளி படர்கிறது. இதுதான் நாம் பௌதீகமாகக் காணும் காட்சி. இதை தெய்வீகமாகக் காட்டுகிறார் கவி. சூரியனுக்கு, ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய ரதம். அதற்கு ஒரு சாரதி. அவனுக்கு அருணன் என்று பெயர். (அருணன்- சிவப்பு; சிவப்பு நிறத்தைப் பெற்றமையால் அருணன் எனப்படுகிறான்)

காச்யபர் என்றொரு முனிவர் அவர் தனது யோக சக்தியினால் சூரியனிடம் வியாபித்துள்ள பரம்பொருளின் தன்மை; சக்தி; அது உலகியலிலே கோள்களின் தலைவனாகச் சாதிக்கும் சாதனைகள் ஆகிய அனைத்தையும் கண்டறிந்து விளக்கம் கொடுத்தார் காச்யப முனிவர். அதை வேதம் கூறும்போது, (" कश्यपः तां पश्यको भवति । यत्सर्वं परिपश्यतीति सौख्यात् । ") கச்யப: பச்யகோ பவதி யத் ஸர்வம் பரிபச்யதீதி ஸௌக்ய்யாத்)

இம்முனிவருக்கு அதிதி என்ற பெயருடன் மனைவி ஒருத்தி. தெய்வீகமான சூரியனான பரம்பொருள் பௌதீகமான சூரியனாக அவர்களுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தான். சில குழந்தைகள் தன் தந்தையின் தோற்றத்துடன் பிறக்கும். சில குழந்தைகள் தாயின் தோற்றத்தையே அச்சாகக் கொண்டு பிறக்கும். இப்படி தனது தாய் அதிதியின் தோற்றப்

பொலிவைக் கொண்டு பிறந்த பிள்ளையாதலால் அவனுக்கு ஆதித்தியன் என்றே பெயர். (அதிதிக்கு இன்னும் பல பிள்ளைகளுண்டு. அவர்களுக்கு ஆதித்தியர் என்ற பெயர் கிடையாது. இதையும் கவி பின்னால் 90 ஆம் சுலோகத்தில் கூறுகிறார்)

இந்த காச்யப முனிவருக்கு “விநதை” என்ற மற்றொரு மனைவி. இவனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். மூத்தவன் அருணன். இளையவன் கருடன். அருணனுக்கு இடுப்புக்குக் கீழே உடல் ஊனம். அத்தனைக்கத்தனை அருணனுக்கு உடலின் மேல் பகுதியில் வீர்யம், தேஜஸ் அதிகம். சூரியனுக்கு ஒரு தேரோட்டி தேவை. எவனும் சூரியனை அணுக முடியவில்லை. அருணனின் தேஜஸ், சூரியனின் தேஜஸுக்கு ஈடு கொடுக்கும் என்று கண்டு, கச்யபர் சூரியனுக்குத் தேரோட்டியாக அருணனை அமர்த்தினார்.

மின் சுதிர்களைப் பாய்ச்சி இரும்பில் துளை போடுவார்கள். அந்தத் துளைபோடும் தொழிலாளி (Welder) தனது கண்களைத் தாக்காதவாறு கேடயம் போன்றதொரு சாதனத்தைத் (Colling glass) தம் கண்களுக்கு முன்னே பிடித்துக்கொண்டே இப்பணியைச் செய்வான். சில சமயங்களில் அந்தக் கேடயம் போன்ற சாதனமும் மின்சார வெப்பத்தில் சிவந்துவிடும். அதுபோல உதயசூரியனை நமது இயற்கைக் கண்களால் அதிகாலையில் காணும்போது நமது கண்கள் கூசாவண்ணம் ஒரு செவ்வொளி வட்டம் மறைந்து நிற்கிறதே, அதுதான் அருணனான, சூரிய ரத்த்தின் தேரோட்டி. அந்த அருணனை நமக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார் கவி.

“உதயகிரி” என்ற நாடகமேடை அது இருள் என்ற திரையால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. நாடகம் தொடங்கும்போது அத்திரை விலக்கப்படுகிறது. திரைக்குப் பின்னால் இருந்து புஷ்பாஞ்சலி. மேடைமீது மலர்கள் தூவப்படுகின்றன. மறையப்போகும் நட்சத்திரங்களே அந்த மலர்கள். அந்த நாடக மேடையில் சூரியன் உதிப்பது; ஆகாயத்தில் பரவுவது;

மேற்றிசையில் சாய்வது; அஸ்தமனம் ஆவது; என்ற நான்கு காட்சிகள் கொண்ட நாடகத்தை நடிக்கப் போகிறான். அவனுக்குக் கட்டியம் கூறிக்கொண்டு இதோ நாடகத்தின் சூத்ரதாரனான அருணன் வருகிறான் என்கிறார் கவி. (சுலோகம் - 50)

இந்த அருணன் இப்போதுதான் சந்திரனுடைய சில்லென்ற அமுத கிரணங்களை கொஞ்சம் அதிகமாகவே குடித்துவிட்டான். இதனால் அருணனின் உடலே சில்லிட்டுவிட்டது. இதன் காரணமாக அவன் ஒரு 'கணப்பு' (குளிர்காய) மூட்டிக்கொள்கிறான். குளிர்காய்வதற்காக, அந்தக் கணப்புத்தான் சூரிய கதிர்கள். அவன் மார்புக்கு (முன்புறம்) சுரணை பெற்றுவிட்டது. ஆனால் முதுகு இன்னமும் சில்லென்றுள்ளது. இத்துடன் ரதத்திலும் ஏறிவிட்டான். பின்புறம் சூரியன் உதிக்கும்போதே அருணனுடைய முதுகின் சில்லிப்பைப் போக்கிவிடுகிறான். (சுலோ. - 52) என்பதை உலகியல் நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார் கவி.

உதய காலத்தில் சூரியனை வழிபடுவதற்காக இந்திராதி தேவர்கள் காத்திருக்கின்றனர். காத்திருக்கும் தேவர்களை அருணன் விசாரிக்கின்றான். ஓ இந்திரனா உமக்கு ஆயிரம் தாமரைக் கண்களா ? அத்தனையும் மலர்ந்து விட்டனவே ! ஹே அக்நி தேவரே ! என்ன, பளீரென்று கண்களில் படமாட்டீரோ ? ஓஹோ ! சூரிய பகவானின் ஒளிக்கதிர்களின் முன்னே உம்முடைய ஒளி மங்கிவிட்டதோ ! யம தர்மராஜனா ! என்ன அய்யா எருமை வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டு வழி நடுவே நிற்கிறீர் ! உமது தந்தை சூரியதேவன் பவனி வருகிறார். நடுவீதியில் வழி மறைத்திருக்கிறீரே ! உமது வாகனத்தை அப்புறப்படுத்துங்கள். என்ன ! தென்மேற்கு மூலையில் ஒதுங்கி நிற்கிறீர்கள் ? நீங்கள் ராக்ஷஸர்கள் தானே ! சூரிய பகவான் உங்களைப் பார்த்துவிட்டார். வருணதேவனா ! வாருமையா ! இந்தக் குதிரைகள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்

போதே சற்று குளிப்பாட்டுமையா; ஒஹோ! வாயுதேவனா? எங்கே! இந்தக் குதிரை வேகத்திற்கு ஈடாக ஓடிவாரும் பார்க்கலாம். குபேரனா? உங்களுடைய செல்வக் கஜானா நல்ல காவலில் உள்ளதா? தெரிவித்துவிடுகிறேன். ஆட்டே! ஈசான தேவனா? தாங்களுமா காத்திருக்க வேண்டும்? அடியேனின் வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்” என்று எண்திசை அதிபர்களையும் விசாரிக்கிறானாம் அருணன். (சுலோகம் - 59)

சூரியனுடைய ரதத்தில் ஏழு குதிரைகள் VIBGYOR என்ற ஏழு நிறங்களே அவை. இவ்வண்ணங்களே ஏழு குதிரைகளாக உருவாக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. என்று கூறுவதுண்டு. ஆனால் அவையெல்லாம் பச்சை நிறமுடையவை என்கிறார் மயூரகவி. (சுலோ. -46,47, 60)

மேரு பர்வதத்தின் தாழ்வரையில் இருபுறமும் கவர்களாகப் படிகப் பாறைகள் நிற்கின்றன. அந்தப் பாதையில் குதிரைகள் செல்கின்றன. அவற்றின் பிரதி பிம்பங்கள் இருபுறமும் சுவற்றில் தெரிகின்றன. ‘அவை வேறு குதிரைகள். அவற்றை நாம் விஞ்சவேண்டும்’ என்ற வேகத்துடன் குதிரைகள் பாய்கின்றன. மறுபுறத்தில் ‘பதுமராகப் பாறைகள்’ சுவர்களாக நிற்கின்றன. அவற்றிலே சூரிய ஒளிபரவி வழியெல்லாம் செக்கச்செவேலென்று ஒளிர்கிறது. அதனை மாலை வெய்யில் என நினைத்து, ‘எல்லையை அடைந்துவிட்டோம்’ என்ற பிரமையில் குதிரைகள் மெல்ல மெல்ல நடை போடுகின்றன. அதற்குமப்பால் ‘மரகதப் பாறைகள்’ பச்சைப் பசேலென்று சுவர் வைத்திருக்கின்றன. சுவற்றின் நிறத்தோடு ஒன்றிவிட்ட குதிரைகள் கண்களுக்கு புலப்படவே இல்லை. ஆனாலும், அவை வழிச்சுவடு மாறுவதில்லை. அன்றாடம் போகின்ற வழிதானே. (சுலோகம் -46)

குதிரைகள் போகின்ற வழியில் தேவர்கள் நின்று வழங்குகிறார்கள். அப்பால் சில குகைகளில் வசிக்கின்ற கின்னரீகள் (குதிரை முகத்தவர்கள்) ஓடிவந்து சூரியனின்

குதிரைகளைப் பார்க்கின்றனர். அந்த கின்னரீகளின் முக அழகில் சொக்கிப்போன ரதக் குதிரைகள், வேகம் குறைந்து சற்றுப் பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கின்றன. அருணசாரதி சாட்டையைச் சொடுக்குகிறார். ஆயினும் குதிரைகள் நடை தளர்ந்து சற்றுத் திரும்பி கின்னரீகளைப் பார்த்துக் கணைக்கின்றனவாம். (சுலோகம் - 48)

சூரிய ரதம் ஆகாய வீதியில் ஒரே நாளில் பூமண்டலத்தைச் சுற்ற வேண்டமே ! அதன் வேகத்தில் ரதம் சில சமயம் தரை தட்டுகிறது. அப்போது வழியில் கிடக்கும் மிகப் பெரிய ரத்தினங்களைத் தேர்ச்சுக்கரங்கள் பொடிசெய்து விடுகின்றன. அதனால் அந்த ரதம் மிகவும் பளுவுள்ளதாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. சில சமயம் தரை தட்டாமலே பறக்கின்றது. அப்போது மேருவின் உச்சிக்கு மேலே கூட ரதம் பறக்கும். அல்லது. அஸ்தமன பர்வதத்தின் அடி வரையில் கூடப் பறக்கும். சூரிய ரதம் அவ்வளவு லேசானதா ? ஒன்றும் புரியவில்லையே. (சு. - 65)

பரம்பொருளான ப்ரம்ஹம் பிரபஞ்சமாக விரிந்தபோது பிர்ம்மதேவனை பிரபஞ்சத்தைத் தொடர்ந்து படைத்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டுமென்றும்; மஹாவிஷ்ணுவை உலகைத் தொடர்ந்து காத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டுமென்றும்; பரமேச்வரனைத் தொடர்ந்து பிரபஞ்சத்திற்கு உபயோகமற்றவைகளை, தனக்குள்ளே அடக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் நியமித்தது. ஆனால் சூரியன் மும்மூர்த்திகளுடைய கடமைகளைத் தானே ஒருவராக நிறைவேற்ற முனைந்துவிட்டார். அவ்வளவுதான் தேவியைவிட்டுக் கணநேரமும் பிரிந்து இருக்கக்கூடாது என்று தன் உடலில் பாதியாகவே ஆக்கிக்கொண்டு கைலாசத்தில் ரமிக்கிறார் சிவபெருமான். கொஞ்சம்கூடத் தயக்கமில்லாமல் மஹாவிஷ்ணு பாற்கடலில் களைத்துப் போய் சேஷசயனத்தில் ஓய்ந்தாரமாகப் படுத்துக்கொண்டு விட்டார். பிர்ம்மதேவனோ தாமரை மலரில் அமர்ந்து

ஜீவனையும், உடலையும் சேர்க்கின்ற யோகமாகிய படைப்பை யோகாப்யாசமாகவே ஆக்கிக்கொண்டு நாள் முழுதும் நிம்மதியாக இருக்கிறார். (சுலோகம் -88)

ஒரு கணம்கூட நிலைகொள்ளாது அலைந்துகொண்டே இருக்கும் நமது உள்ள உள்ளங்களாகிய மான்களை சூரியதேவன் என்ற முளையில் கட்டி, அவற்றின் சிந்தனை ஓட்டங்களை சூரியனையே சுற்றிச் சுற்றி வருமாறு பலவித காட்சிகளை எடுத்துக்காட்டி சூரியதேவனுடன் நமது உள்ளங்களைப் பிணைத்துவிடுகிறார் மயூரகவி.

சூரியசதகத்தில் காணப்படும் விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் :

1. சூரியனைச் சுற்றி வாயு மண்டலம்

விஞ்ஞானிகளின் கருத்து :- சூரியனின் ஒளிக்கதிர், “நிறமண்டலத்தை” (Chormosphere)க் கடந்தே நமக்கு வருகிறது. இந்த நிறமண்டலம் ‘ஹைட்ரஜன்’, ‘ஹீலியம்’ போன்ற வாயுக்களால் ஆன பகுதியாகும். இவ்வாயுக்கள் சூரிய ஒளிமண்டலத்தைச் சுற்றிப் பல ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் பரவியுள்ளன. மேலும் சூரிய ஒளிமண்டலம் என்றதொரு பகுதி சூரியனைச் சுற்றியுள்ளது. இது சூரியனைச் சுற்றியுள்ள ஒளிர்வுமிக்க வட்டம் போலத் தெரியும் பகுதியே. இதனை Photosphere என்று விஞ்ஞானிகள் அழைக்கின்றனர். இப்பகுதியே சூரியனின் அபரிமிதமான ஒளிக்கும், வெப்பத்திற்கும் காரணமாகும். இந்த ஒளிமண்டலத்தை யடுத்து சூரியனின் வாயு மண்டலம் (Atmosphere) உள்ளது. இதுவும் கிட்டத்தட்ட ஒளிபுகவிடும் வாயுக்களாலான ஒளிரும் பாகம்தான். இந்த வாயு மண்டலத்தை இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒளி மண்டலத்தையடுத்த பகுதி, மற்றும் புவியிலுள்ள பல தனிமங்களின் ஆவியாலானது. இப்பகுதி சில நூறு மைல்கள் வரையில் பரவியுள்ளது. இங்ஙனம் புவிக்கும் சூரியனுக்குமிடையில் பல்வேறு வகையான காற்று மண்டலங்கள் உள்ளன என்று நவீன விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

இத்தகைய கருத்தையே மயூரகவியும் இந்நூலின் 63ஆம் சுலோகத்தில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

மயூரகவி கூறுவதாவது:- சூரியனுடைய தேர் மிக கனமானது. இது ஆகாயத்தில் செல்வதற்கான சுவடு கிடையாது - “வாயு மண்டலம்தான் உள்ளது. இந்த வாயு மண்டலம் ஏழு வகைப்படும். அவை முறையே ஆவஹ:, ப்ரவஹ:, விவஹ:, பராவஹ:, ஸம்வஹ:, உத்வஹ:, பரிவஹ: என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இந்த வாயுக்களே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக சூரிய ரதத்தை தங்கள் தோள்களில் சுமந்து கொண்டு செல்கின்றன” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இக்குறிப்பிலிருந்து சூரியனைச் சுற்றி பல்வேறு வகைப்பட்ட காற்று மண்டலங்கள் உள்ளன என்பதை மயூரகவி குறிப்பிட்டுள்ளது சிந்திக்கத்தக்கது.

2. சூரிய ஒளிக்கிரணங்கள் :

சூரிய ஒளிக்கிரணங்களைப்பற்றி மயூரகவி 3,14,30,56,98 ஆகிய சுலோகங்களில் குறிப்பிடும் செய்திகள் விஞ்ஞானிகளின் முடிவுகளுக்கு ஒத்ததாகக் காணப்படுகின்றன.

விஞ்ஞானிகளின் கருத்து : சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் ‘நிறமண்டலத்தைக்’ கடந்தே புவிக்கு வருகின்றன. இதன் காரணமாக சூரிய ஒளியின் கிரணங்கள் 23,000க்கும் அதிகமான வரிகள் (lines) இருப்பதாகவும், இவை பூமியிலுள்ள தனிமங்களுடன் சேரும்போது, அக்கிரணங்கள் சூரிய நிறமாலையில் ஒன்றுக்கு 70 வரிகள் உண்டாகின்றன. என்றும் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இவ்வரிகள் ஃபிரான்ஸ் ஹோப்பர் வரிகள் (Franshofer lines) எனப்படுகின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும், சூரியனின் வளிமண்டலத்தில் காணப்படும் தனிமங்களைக் குறிப்பன. அந்தத்தத் தனிமத்தின் வெப்பநிலைக்கும், அடர்த்திக்கும் ஏற்ப அவ்வரிகள் அழுத்தம் (intensity). அகலம் (width) மாறுபடும் என்றும் கூறுகின்றனர்.

மேலும், சூரிய ஒளிக்கதிர்கள் நிறமாலையின்வழியாக வெளிப்படும்போது ஒவ்வொரு நிறத்திற்கும் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட வெப்பங்களை அளிக்கின்றனவென்றும், இதில் சிவப்பு நிறமே அதிக வெப்பம் தரவல்லது என்றும், இதுவே அகச் சிவப்புக் (Infra Red) கதிர்கள் என்றும் விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

மயூரகவி: எந்த ஒளியின் வீச்சும் அகல அகல ஒளி குன்றும். ஆனால் சூரியனின் ஒளிக்கிரணங்கள் மட்டும் ஒளி குன்றுவதில்லை. சூரியன் உதிக்கும்போது சிறு சிறு வரிகளாக (கதிர்களாக) வெளிப்பட்டு, பின்னர் வானம் எங்கும் ஊடுருவிப் பாய்கின்றன. (சு. 7) சில கிரணங்கள் கடுமையானவை. சில கிரணங்கள் தடுமையற்றவை. (சு. 29) சில கிரணங்கள் சக்ரன் சந்திரன் போன்ற பிற கிரணங்களின் ஒளியையும் குன்றச் செய்துவிடும் தன்மை பொருந்தியவை. சில கிரணங்களின் முன் முனையில் மட்டும் அதிக ஒளி உடையவை. சில கிரணங்கள் அதிகத் திறன் பெற்றவை. சில கிரணங்கள் சற்றே கடுமையானவை. (சு. 98) என்று ஒவ்வொரு கிரணத்தின் தன்மைகளைப் பற்றியும் கவி குறிப்பிட்டுள்ளது ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

3. சூரியன் உதிப்பதுமில்லை மறைவதுமில்லை :

‘சூரியன் உதிப்பதுமில்லை மறைவதுமில்லை. பூமியின் சுழற்சியின் காரணமாகச் சூரியன் உதிப்பது போலவும்; மறைவது போலவும் காணப்படுகிறது’ என்று இன்றைய நவீன அறிவியலார்கள் கூறுகின்ற கருத்தை 1700 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே மயூரகவி. தனது மயூரசதகம் 18, 97 ஆகிய சுலோகங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் கூறும் செய்தியாவது:

உதயமோ, அஸ்தமனமோ இல்லாதவன் சூரியன். ஓரிடத்தில் இருந்துகொண்டே தன்னொளி பாயும் இடங்களிலெல்லாம் இருளைப்போக்கி அண்டப்

பெருவெளி (Universe) எங்கும் பிரகாசித்து இருளை ஓட்டுகிறான். சூரிய ஒளியை விட்டு மறைந்த திசை இருளாகவும், சூரிய ஒளியுள்ள திசை பகலாகவும் காணப்படுகிறது. (சு. 18) சூரியன் இந்தத் தீபத்தில் ஒளிவீசும் போது, மற்றொரு தீபத்தில் இருளாக இருக்கிறது. நகுத்திரங்களுடன் குளிர்ந்த நிலவு சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும்போது மற்றொரு தீபத்தில் கடும் வெப்பம் பொருந்திய பகல் பொழுதாக இருக்கும் (சு. 97) என்பதையும் கவி சுட்டிக் காட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

4. விஞ்ஞானிகள் குறிப்பிடும் சூரிய மண்டலம்

வான வீதியில், சூரியன் தன்னைத்தானே சுற்றிவரும் பாதைக்கு 'சூரிய வீதி' என்று அழைக்கப்படுகிறது. சூரியவீதி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இவ்வீதியில் சூரியன் ஒருமுறை தன்னைத்தானே சுற்றிக்கொள்வதற்கு சுமார் 4 வாரங்கள் அதாவது 1 மாதமாகிறது. சூரியனையே மையமாக வைத்து புதன் (Mercury), சுக்கரன் (Venus), பூமி (Earth), செவ்வாய் (Mars), குரு (Jupiter), சனி (Saturn), யுரேனஸ் (Uranus), நெப்டியூன் (Neptune), புளூட்டோ (Pluto), ஆகிய கிரகங்களும், இந்த கிரகங்களின் உப கிரகங்களாக 28 கிரகங்களும் தத்தமது பாதைகளில் சூரியனைச் சுற்றி வருகின்றன. (சந்திரன் பூமியின் உபக்ரஹம்) இவற்றில் பல சிறு கிரஹங்களும் (Asteroids), வால் நகுத்திரங்களும் (Comets), எரி நகுத்திரங்களும் (Meteors) அடங்கியதே சூரிய மண்டலம் என்பது விஞ்ஞானம்.

சூரியனுக்கு மிக மிக அருகில் உள்ள கிரஹம் புதன், இதைப்போல மிக மிகத் தொலைவில் உள்ள கிரஹம் புளூட்டோ. ஒவ்வொரு கிரஹங்களுக்குமிடையேயுள்ள தொலைவை விஞ்ஞான ரீதியாகவே நம் முன்னோர்களும் கண்டுபிடித்துள்ளனர். மேலே கூறப்படும் கிரஹங்களில் பூமி, சந்திரன், செவ்வாய், வெள்ளி, வியாழன், சனி ஆகிய ஆறு கிரஹங்களைச் சாதாரணமாகவே கண்களால் காண முடியும்.

பிற கிரஹங்களைத் தொலைநோக்கி சாதனங்கள் வாயிலாகவே அறியலாகும்.

சூரியனைத் தவிர, மற்ற கிரகங்கள் யாவும் தாமாகவே ஒளிராப் பொருட்களாகும் என்றும் சூரியனிடமிருந்தே பிற கிரஹங்களும், உபகிரஹங்களும், நக்சத்திரங்களும் ஒளிபெற்றுப் பிரகாசிக்கின்றன என்பதும் விஞ்ஞானிகளின் கருத்தாகும். இக்கருத்தையே, மயூரகவியும் 96ஆம் சுலோகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சூரியனே உதிக்காவிட்டால் இந்த பிரபஞ்சமே இருள்மயமாக இருக்கும். இதனால் இன்னது என்று புரியாமலும், தெளிவு பெறாமலும் இருக்கும். காரணம் அனைத்துக் கோள்களுக்கும் சூரியனே ஒளி கொடுப்பவன். சூரியனே ஒளி இழந்துவிட்டால் எங்குமே இருள்தானே! என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

5. காலை-மாலைகளில் சூரியனின் வண்ணமும் உருவமும்

மயூரகவியின் சூரிய சதகத்தின் தொடக்க சுலோகங்களில் கீழ்வானமும், சூரியனும் சிவந்திருப்பதைப் பற்றிய வர்ணனைகளைப் பல்வேறு கற்பனைச் சித்திரங்களாக வர்ணித்துள்ளார். இதற்குரிய விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் நூலில் காணப்படவில்லை. எனினும், சிவப்பு நிறத் தன்மை ஏற்படுவதை விஞ்ஞான ரீதியான காரணத்தை அறிவது பயனளிக்கும் என்பதால் அதனைக் கீழே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சூரியனை, நாம் சாதாரணக் கண்களால் காண முடியாது. ஆனாலும், சூரியோதயத்தின் போதும், அஸ்தமனத்தின் போதும் பெரிதாகவும், செம்மை வண்ணமாகவும் காணமுடிகிறது. இதற்குரிய காரணத்தை விஞ்ஞானிகள் விளக்கியுள்ளனர்.

சூரியனுடைய ஒளி பூமியைச் சுற்றியுள்ள வாயு மண்டலத்தால் கிரகிக்கப்பட்டு, குறைந்த அளவாகவே சூரிய ஒளி நம்மை அடைகிறது. இதனால்தான் நாம் சூரியனை நேரிடையாகக் காணமுடிகிறது. மேலும்; வானம் நீல

நிறமாகவும் இருப்பதற்கான காரணத்தை ரேலி பிரபு (Lord Rayleigh) விளக்கியுள்ளார். மூலக் கூற்றளவுள்ள சிறுசிறு துகளின் மீது ஒளி படும்போது அந்த ஒளி சிதறிப்போகிறது. மஞ்சள் சிவப்பு நிறங்களைவிட நீலநிறம் மிகுதியாகச் சிதறுண்டு வாந்ததை நீலநிறமாக்குகிறது. மஞ்சளும், சிவப்பும் அதிகமாகச் சிதறாமல் நம் கண்களையடைவதால் காலையிலும், மாலையிலும் சூரியஒளி சிவப்பாகக் காணப்படுகிறது. மேலும், காலை-மாலை வேளைகளில் சூரிய பிம்பம் பெரியதாகவும், உச்சிவேளைகளில் சிறியதாகவும் நம் கண்களுக்கு தோன்றினாலும், அது சிறியதாக இல்லை. இதற்குக் காரணம் 'அடிவானத்திலுள்ள காற்று மேலேயுள்ள காற்றைவிட அதிக அழுத்தமும், அடர்த்தியும் உடையது. உதாரணமாக மூடுபனி (Fog), மறைபனி (Mist) ஊடாகக் காணப்படும் பொருள் பெரிதாகத் தோன்றுவதைப்போல் அடர்த்தியான காற்றினூடே காணப்படும் சூரிய பிம்பம் பெரிதாகத் தோன்றுகிறது.' என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

6. சூரியனின் தேர்க்குதிரைகள்:

சூரியனுடைய தேர் ஒரு சக்கரத்தில்தான் இயங்குகின்றது என்றும், அத்தேருக்கு ஏழு குதிரைகள் உண்டு என்றும், (சு. 45) சூரிய சதகத்தில் காணப்படுகிறது. இந்தக் கருத்து புராணங்களிலும் காணப்படுவதுதான். அந்நாட்களில் தேர்களில் 8 குதிரைகளே பூட்டப்பட்டு வந்துள்ளன. இருப்பினும் 'சூரியனுக்கு ஏழு குதிரைகள்' என்று எண்ணிக்கையை ஏன் கொடுக்கவேண்டும்? எனில், 'ஒளியின்' ஏழு வண்ணங்களான ஊதா (Violet), கருநீலம் (indigo), நீலம் (Blue), பச்சை (Green), மஞ்சள் (Yellow), ஆரஞ்சு (Orange), சிவப்பு (Red) ஆகியவையே குதிரைகளாக உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சூரியனுடைய வெண்மையான ஒளி இந்த ஏழு நிறங்களின் மொத்தக் கலவையே. இதில் நீலம், மஞ்சள்,

சிவப்பு ஆகிய மூன்று வண்ணங்களே, ஏனைய நான்கு வண்ணங்களை உருவாக்குகிறது. ஆயினும் சிவப்பு, பச்சை, நீலம் ஆகியவையே பிரதானமானவை என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். மயூர கவி 'சூரியனுடைய குதிரைகள் பச்சை வண்ணமுடையவை' என்று (சு. 46, 47, 60) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

7. சூரியன் அவிக்கும் பயன்கள்:

சூரியனுடைய வெப்பத்தால் உலகில் பல நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன என்பது அனைவரும் அறிந்தவையே. பூமியிலிருக்கும் நமக்கு சூரியனே தேவையான வெப்பத்தையும், வெளிச்சத்தையும் தருகின்றது. நமக்குக் கிடைக்கும் சக்திக்கும் மூலகாரணம் சூரியனே. சூரிய வெப்பமில்லாவிட்டால் நமது உடல் நமக்கே பாரமாகிவிடும். படுத்துப் புரளவேண்டியதுதான். ஓட்டாஞ்சில்லி போல காற்றிலே பறக்க நேரிடும். சேகமும், துன்பமும் தான் மிஞ்சும். சூரியனின்றி உயிர்வாழ முடியாது. (சு. 85). உலகில் தண்ணீரே இராது. எல்லாம் பனிக்கட்டியாகவே இருக்கும். மழை பொழியாது. பனி பெய்யாது. கோடை மாறிக்காலங்கள் ஏற்படாது. கடல்நீர் ஆவியாகி மழை பொழிந்து அருவிகளிலிருந்து நீர்மின்சக்தி உண்டாகாது. நிலக்கரி பெட்ரோல் போன்றவற்றின் வெப்ப சக்தியும் சூரியனிடமிருந்தே கிடைக்கின்றன என்பது விஞ்ஞானம். இதன் காரணமாகவே பல சமய நூல்களில் சூரியனைக் கடவுளாகவும், தேவனாகவும் வழிபாடு புரிகின்றனர் மக்கள்.

8. யுக முடிவில் சூரியன் :

இவ்வளவு நன்மை தரும் சூரியன் இவ்வுலகை அழிக்கவும், ஆற்றல் படைத்தது. இக்கருத்தை இந்நூலின் 78ஆம் சுலோகத்தில் கூறியுள்ளார் மயூரகவி. இந்தக் கருத்தையே நவீன விஞ்ஞானிகளும் கூறியுள்ளது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

விஞ்ஞானிகள் கருத்து : சூரியன் ஹைட்ரஜன் என்ற வளிமத்தால் ஆனது. இதனுள் இடையறாது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அணுக்கரு மோதலினால் தொடர்ந்து சூரிய ஆற்றல் உற்பத்தியாகிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஒரு நொடிக்குள் அணுக்கரு வினைபுரியும் ஹைட்ரஜனின் நிறை 45 கோடி டன்கள். இதே ரீதியில் போனால் இன்னும் 500 கோடி ஆண்டுக்குள் சூரியன் தன் ஹைட்ரஜன் முழுவதும் தீர்ந்து செம்பூதமாக (Red Giant) மாறக்கூடும். அந்த நிலையில்தான் அந்த செந்நிறம் இப்போதிருப்பதை விடவும் ஆயிரம் மடங்கு பொலிவுடன் விளங்கும். சூரியனுடைய வெப்பம் பல மடங்கு உயர்ந்து பக்கத்திலுள்ள புதன், வெள்ளி போன்ற கிரஹங்கள் உருகிப்போகும். புவியில் கடல்கள் வற்றி ஆவியாய் மறையும். உலகில் வெறும் பாறைகளே மிஞ்சும். அதுவும் காரீயத்தையும் (Lead) உருக்கிவிடும் அளவிற்கு அந்த மலைகள் பழுத்திருக்கும். உயிரினங்கள் பூமியில் வாழுமா என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. அத்வான மயானமே என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

மயூர கவியின் கருத்து : யுகத்தின் முடிவில் சூரியன் தனது முழுமையான வெப்பத்தால் மிகப்பெரிய தீர்நிலையான சமுத்திரத்தையே வற்றச் செய்து பாலவனமாக்கிவிடுவான். மிகவும் உயர்ந்ததும் சிறப்புற்றதுமான மலைகளைத் தனது வெப்பத்தால் தடதட வென்று வெடிக்கச் செய்து எள்ளுப்பொடி போலத் தூள் தூளாக்கிவிடுவான் (சு. 78) இந்நிலையில் உயிரினங்கள் வாழ முடியுமா? என்பதை சிந்திக்க வைத்து விடுகிறார் கவி.

ஆகவே கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மயூரகவியின் இக்காப்பியத்தில் காணப்படும் விஞ்ஞானத்தின் கூறுபாடுகளின் வாயிலாக, நமது நாட்டில் வாழ்ந்த அறிஞர்கள் யோக மகிமையினால் விஞ்ஞானக் கருத்துக்களை நன்றாகவே அறிந்திருந்தனர் என்று அறியலாகும். ஆனால், இடைக்காலத்தில் நமது நாட்டில் மன்னர்களுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த அரசியல் குழப்பங்களினால்

இத்தகைய 'விஞ்ஞான அறிவு மறைந்துவிட்டது' என்று அறிஞர்கள் கூறுவது உறுதிப்படுகிறது.

எனினும் நமது தொன்மை நூல்களான வேதங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றில் குரியனைப் பற்றிய பல செய்திகளையும் இந்நூலில் ஆங்காங்கே சுட்டிச் செல்கிறார் மயூரகவி.

நூலாசிரியர் வரலாறு

மயூரகவி - காதம்பரி என்னும் நூலை இயற்றிய பாணப்பட்டரின் உறவினர் என்று சரித்திர ஆய்வாளர்கள் கூறுவர். எத்தகைய உறவினர் என்பதைத் தீர்மானித்துச் சொல்ல இயலவில்லை; மயூரகவிக்கு பாணப்பட்டர் மைத்துனன் என்று கொள்வார் சிலர்; சகோதரியின் கணவர் என்பார்கள் சிலர். 'இந்த உறவு ஒரு அருமையான சுலோகத்திற்குக் காரணமாகிறது' என்று மட்டும் நாம் ரஸிக்கலாம்.

மயூரகவிக்கும் அவர்மனைவிக்கும் ஏதோபிணக்கு இரவு முழுதும் மன்றாடி அவளைச்சமாதான்ப்படுத்த முனைகிறான் மயூரன். அவள்மனம் கனியவில்லை. "என் இனியாளே! இரவு போயேவிட்டது. அதோ பார்! சந்திரனும் (என்னைப்போல்) ஒளிமங்கி மறைகிறான். இதோ இந்த விளக்கும் இரவு முழுதும் எரிந்து, சோர்ந்து, திரிகருகி (என்னைப்போல்) உருக்குலைந்து அணைந்து விடும்போல இருக்கிறது. உன் மெல்லிய பாதங்களிலும், தலை சாய்த்துவிட்டேனே! உன் கோபம் தணியாதா? உன் ரோஷத்தை விடமாட்டாயா? என்று முனகி மேலே பேசமுடியாமல் நாத்தமுதழுக்கிறான்.

“ गतप्राया रात्रिः कुशतनु शशी शीर्यत इव

प्रदीपोऽयं निद्रावशमुपगतो घूर्णत इव ।

प्रणामान्ते मानं त्यजसि न यथा त्वं कुधमहो ”

கத ப்ராயா ராத்ரி: க்ருசதநு சசி சீர்யத இவ

ப்ரதீபோ (அ)யம் நித்ராவசமுபகதோ கூர்ணத இவ ।

ப்ரணாமாந்தே மானம் த்யஜஸி ந யதா த்வம் க்ருதமஹோ

இந்த மூன்றடிகளுக்கு அடுத்த நான்காம் அடி அறையின் வெளியிலிருந்து அவர்கள் காதுகளில் விழுகிறது. “அப்பப்பா! உன் மார்பகம்தான் கடினமானது என்று நினைத்தேன். அதற்குள்ளே இருக்கும் உன் இதயமும் அவ்வளவு கடினமா?” என்னும் பொருள்பட -

“कुचप्रत्यासत्या हृदयमपि ते चण्डि कटिनम् ॥”

“குசப்ரத்யாலத்யா ஹ்ருதயமபி தே சண்டி கடினம் ॥”

என்று நான்காம் அடி காதில் விழுகிறது.

இந்த நான்காம் அடியைச் சொன்னவன் பாணபட்டன். பிணக்குத் தீர்ந்து சிரித்துக்கொண்டே தம்பதிகள் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டனர், என்று கதை முடிகிறது. இதைக் கூறியவன் மயூர கவி என்றும் கூறப்படுகிறது. மயூர கவியைப் பற்றிய பிற செய்திகள் தெரியவில்லை.

மயூர கவியின் காலம்

மயூர கவியின் கவிதைகளை மேற்கோள் காட்டி ‘த்வந்யாலோகம்’ எழுதிய ஆநந்தவர்தனாசாரியார் தன் இலக்கிய விமர்சனத்தில் பேசுகிறார். ஆநந்தவர்த்தனர் கி.பி. 850க்கு முன் - பின்னாக வாழ்ந்தவர் என்பதாக சரித்திர ஆசிரியர்கள் தீர்மானித்துள்ளனர். ஆகவே, மயூரகவி இவருக்கு முன்னரேயே வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். இதுபோலவே பாணபட்டரும் தான் எழுதிய ‘ஹர்ஷ சரித்திரத்’தில் மயூரகவியைக் குறிப்பிடுகிறார். ஹர்ஷரின் காலம் கி.பி. 606 - 646 என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம் மன்னனுடைய ஆஸ்தானப் புலவர்களில் மயூர கவியும் - பாணபட்டரும் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மயூர கவி வாழ்ந்தவர் என்று சொன்னால் தவறில்லை.

சூரிய சதகத்தின் தோற்றம்

மயூர கவி ஹர்ஷ சக்ரவர்த்தியின் அவைப்புலவராக இருந்தார். அப்போது அவருக்கு குஷ்டரோகம் வந்தது

என்றும், அதனால் அவர் அவையிலிருந்து வெளியேற்றப் பட்டார் என்றும், சூரிய சதகத்தை இயற்றி சூரியனை உபாஸித்து குஷ்டரோகம் நீங்கினார் என்றும், கர்ணபரம்பரைச் செய்தி ஒன்றுண்டு. ஆயினும், தனக்கு வந்துள்ள நோயைத் தீர்த்துத் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று சூரிய சதகத்தில் ஒரு வரியில் கூட அவர் சூரியனை வேண்டவில்லை.

மயூரகவி வாழ்ந்த காலத்தில் சூரிய வழிபாடு பரவலாக நாடு முழுவதும் இருந்துள்ளது. குறிப்பாக வடநாட்டில் அதிகமாகப் பரவி இருந்தது. இதன் காரணமாகவே ஓரிசாவிலுள்ள 'கோநார்க்' கில் சூரியனுக்குக் கலைவளம் நிறைந்த பெருங்கோயில் எழுந்துள்ளது என்றும் இதனை கலிங்கநாட்டு அரசன் நரசிம்மவர்மன் (கி.பி. 1238-64) எடுப்பித்துள்ளான் என்றும் வரலாறு கூறுகிறது. இதனால் சூரிய வழிபாடு புரிகின்றவர்களுக்கு சூரியனின் அருள் கிடைக்கட்டும் என்று வேண்டுகிரார் கவி. இதுவே சூரிய சதகத்தை மயூர கவி இயற்றக் காரணம் என்பதுவே பெரும்பாலும் பொருந்தும். மேலும், இந்நூலில் சில சுலோகங்களின் ஓசையை வெளிப்படுத்த ஒரே அக்ஷரத்தைப் பலமுறை உபயோகப்படுத்தியுள்ளார். இதனால் அதன்கவை கூடி ரஸிக்க முடிகிறது. இதைக் குறித்து இந்நூலின் உரையாசிரியர்களில் ஒருவர், சில சுலோகங்களில் ஒரே எழுத்தை (அக்ஷரத்தை)ப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அதன் மந்திர சக்தியை வலுப்படுத்திப் பாராயணம் செய்வோருக்கு நற்பயன்கள் பெருக அருளுகிறார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் என அறிய முடிகிறது. உதாரணமாக 36ம் சுலோகத்தில் ஃ(த்ய) என்ற எழுத்தும், 70ல் ஸ் (ந்த) என்ற எழுத்தும், ஶ(ச) என்ற எழுத்தும் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டால் சூரியனின் அருள் பெற்றுய்ய இந்த நூல் பயனளிக்கவல்லது என்பதையும் அறியலாகும்.

மயூரகவியின் பிற நூல்கள்

சூரிய சதகத்தைத் தவிர மயூரகவி இயற்றிய நூல்கள்
1. மயூராஷ்டகம், 2. ஸுபாஷித சங்க்ரஹம் ஆகியன.

1. மயூராஷ்டகம் என்னும் இந்த நூலை மயூர கவி
இயற்றியுள்ளதாக இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் எடுத்துக்
காட்டுகிறார்கள்.

2. ஸுபாஷித சங்க்ரஹம் : சிறந்த இலக்கியக்
கோவைகளில் இப்புலவர் பெருமான் இயற்றியதாகப்
பதினாறு சுலோகங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில்
தேனூறும் இனிய சிருங்கார ரஸம் ததும்புகிறது.

அவையாவன :

ஒன்று முதல் ஏழு சுலோகங்கள் வரை பார்வதியும்
பரமேச்வரனும் சொக்கட்டான் ஆடியது பற்றிய
வர்ணனை.

எட்டாவது சுலோகம் : சாம்ராட் ஹர்ஷவர்த்தனரைப் புகழ்ந்து
எழுதியது.

ஒன்பதாவது சுலோகம் : ஒரு பசுவும் அதன்கன்றும் தமக்குள்
அன்பொழுகப் பரிவு காட்டிக்கொள்வதைச்
சித்தரிக்கின்றது.

பத்தாவது சுலோகம் : இரு கழுதைகள் காதல் ஜோடிகளாக
நையாண்டி செய்யப்படுகின்றன.

பதினொன்றாவது சுலோகம் : ஒரு பரதேசியின் மேல்துண்டு
பற்றிய அழகிய வர்ணனை.

பன்னிரண்டாவது சுலோகம் : காதலர்களின் பிரிவாற்றாமை.

பதிமூன்றாவது சுலோகம் : பரமேச்வரன் முப்புரமெரித்த
லீலை.

பதினான்காவது சுலோகம் : உமையம்மயின் பிணக்கு.

பதினைந்தாவது சுலோகம் : நரசிங்கமாக அவதரித்த
மஹாவிஷ்ணுவின் நகங்கள் மிக அழகாக
வர்ணிக்கப்படுகிறது.

பதினாறாவது சுலோகம் : குழந்தை கண்ணனின் கனவு, அதில்
பிரம்மதேவனையும், பரமேஸ்வரனையும், பிறதேவதை
களையும் அருகே அமரும்படி கண்ணன் வேண்டுகிறான்.
யசோதை குழந்தையின் மழலைப் பிதற்றலைக் கேட்டுத்
திகைக்கிறாள்.

தமிழகத்தில் சூரிய சதகத்தின் பயன்பாடு :

குறிப்பாக தமிழகத்தில் தொன்மைக் காலம்
தொடங்கியே சூரிய வழிபாடு இருந்துவருகிறது.
மாமல்லபுரத்தின் குகைச் சிற்பங்களில் சூரியன் உள்ளான்.
சோழ மன்னர்கள் தங்களை சூரிய குலத்தினராகக்
கூறிக்கொண்டனர். தமிழகத்திலுள்ள சிவாலயங்களில்
சூரியன் பரிவார தேவதைகளாகவும் கீழ்த்திசைக்
கடவுளாகவும் வழிப்பட்டனர். பிற்காலத்தில்
நவக்கிரகங்களில் ஒருவராக சிலாமுர்த்தியாக அமைத்து
வழிபடலாயினர். மயூர சதகமாகிய இந்தப் பநுவலை
பண்டிதர் முதல் சாதாரண மக்கள்வரை ஸம்ஸ்கிருத மொழி
தெரிந்தவர்களால் பாராயணம் செய்யப்பெற்றுவந்துள்ளது
என்று அறியமுடிகிறது.

மயிலை ஸம்ஸ்கிருத கல்லூரி முதல்வர்
திரு. P. V. சிவராம தீக்ஷிதர் அவர்கள் பதிப்பித்துள்ள நூலின்
முகவுரையில் “காஞ்சி ஸ்ரீகாமகோடீபீடம் மஹாஸ்வாமிகள்
ஒரு சமயம் காஞ்சியில் தங்கியிருந்த காலத்தில்
காஞ்சிபுரத்திலுள்ள கச்சபேஸ்வரர் ஆலயத்திலுள்ள பாநு
தீர்த்தத்தில் நீராடி அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு
திரும்பும் சமயத்தில் படிகளில் காணப்பட்ட
கல்வெட்டுகளைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். பின்னர் அவரை
தரிசிக்க வந்திருந்த கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர்
திரு T. N. ராமச்சந்திரன் அவர்களிடம் அக்கல்வெட்டைப்

படித்துவரச் சொல்லி இது 'சூரிய சதகம்' தான் என்பதை உறுதிபடுத்திக் கொண்டார் சுவாமிகள்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதனால், சூரிய சதகம் தமிழ் நாட்டில் கல்வெட்டில் பொறிக்கப்படும் அளவுக்குப் பரவி பலரும் படித்தறியும் வாய்ப்பும் தமிழக மன்னர்களால் செய்து கொடுக்கப் பட்டுள்ளதை அறிந்து மகிழலாம். மேலும், இந்த நூலகத்திற்குப் பலர் அன்பளிப்பாக அளித்துள்ள ஒலைச் சுவடிகளிலும், காகிதச் சுவடிகளிலும் சூரிய சதகத்தின் மூல நூல் மற்றுமுள்ள பல பிரதிகள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றின் வாயிலாகவும் பலர் இந்த நூலைப் பாராயணம் செய்துள்ளனர் என்றும் அறிய முடிகிறது.

சூரிய சதகத்தின் உரை நூல்கள்

சூரிய சதகத்திற்கு 14 உரை நூல்கள் உண்டு. அவற்றை எழுதியுள்ள ஆசிரியர்கள்:

1. மதுசூதனர் இயற்றிய பாவபோதினி என்னும் உரை நூல்
2. ஜகன்நாதர் இயற்றிய உரை
3. வல்லபதேவர் இயற்றிய ஸூர்யானுவாதினீ என்னும் உரை நூல்
4. யக்ஞேச்வர சாஸ்திரி இயற்றிய உரை
5. திரிபுவநபாலர் இயற்றிய உரை
6. ஜயமங்கலர் ,, ,,
7. ரங்கதேவர் ,, ,,
8. கங்காதரர் இயற்றிய உரை
9. பாலமபட்டர் ,, ,,
10. ஹரிவம்சர் இயற்றிய ப்ரபாவனீ என்னும் உரை
12. ராமபட்டபர் இயற்றிய உரை

13. அன்வயமுகர் இயற்றிய உரை

14. ராமச்சந்திரர் ,, ,,

15. லிங்கையர் ,, ,,

இவற்றில் சில உரை நூல் மட்டுமே அச்சாகியுள்ளதாக அறியமுடிகிறது. பல உரைகள் இன்னும் அச்சில் வெளிவரவில்லை என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து.

தற்போது, இப்பதிப்பில் முதன்முதலாக கோபிநாத ஸூரி என்னும் ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்ட “ப்ரபாவளி” என்னும் உரைநூல் அச்சாகி வெளிவருகிறது. இந்த நூலில் ஆசிரியரைப் பற்றிய செய்திகள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை.

ப்ரபாவளி என்னும் இந்த உரைச் சுவடியின் மற்றொரு பிரதி சென்னை அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலகத்தில் (11320 Taylor II 212) ஒரு சுவடி இருப்பதாக N.C.C. Vol. II-ன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சுவடியின் வரலாறு

தஞ்சை சரஸ்வதி மஹால் நூலகத்தின் ஸம்ஸ்கிருதப் பிரிவில் B. 4966/D. 3944 ஆம் எண்ணில் ஒரு காகிதச் சுவடி உள்ளது. இது முழுமையான சுவடி. இதில் எழுத்துப் பிழைகளும், சிற்சில பதங்கள் குறைந்தும் நிறைந்தும் காணப்படுகிறது. மற்றொரு சுவடி B. 10324/ D. 3945 ஆம் எண்ணில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்படும் ஓலைச் சுவடி. இது குறையான பிரதி. மிகவும் மோசமாகவும் படிக்க அரியதாகவும் உள்ளது. இதில் காணும் உரை முற்றிலும் வேறுபட்டதாகவும் இருக்கிறது. இதன் உரையாசிரியர் யார் என்று கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை.

ஆகவே, இந்நூலகத்தில் கிடைத்துள்ள காகிதச் சுவடி (B. 4966/D. 3944)யை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு இந்நூல் பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதன் மூல சுலோகங்களுக்குரிய பாடபேதங்களுக்காக கீழே காணும் சுவடிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

1. A. B. No. 4964/D. No. 3939
2. B. B. No. 4933/D. No. 3942
3. C. B. No. 4965/D. No. 3943
4. D. B. No. 4962/D. No. 3938

இத்துடன் செளகாம்பா வித்யாபவன் - வாரணாசி பதிப்பகத்தாரால் வெளியிடப்பெற்ற “ஸ்ரீராமகாந்த த்ரிபாடி அவர்களின் பதிப்புப் புத்தகமும், சென்னை, மயிலாப்பூர் ஸம்ஸ்கிருதக் கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் ஸ்ரீ P. V. சிவராம தீக்ஷிதர் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட நூலும் பரிசீலனைக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

நூலாசிரியர் மயூரகவி, வேதங்கள், உபநிஷத்துக்கள், சாஸ்திரங்கள், மஹாபாரதம், காவ்யாதிகள் ஆகியவற்றில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை இக்காவியத்தில் கூறியுள்ளார். இருப்பினும் மஹாபாரதத்தில் காணப்படும் செய்திகள் இதில் பரவலாகக் காணமுடிகிறது. மேலும் மஹாபாரதம் வனபர்வாவில் காணப்படும் ஸூர்ய ஸ்தோத்திரமே இந்த நூல் எழுத அடிப்படை நூலாக இருக்கும் என்று கருதமுடிகிறது. அதில் காணும் சூரியனின் பெயர்களையும் பிற செய்திகளையும் இந்த சூரிய சதகத்தில் காணலாகும். இதன் காரணமாக இந்த நூலின் அநுபந்தமாக யுதிஷ்டிரர் அருளிய ஸூர்ய ஸ்தோத்திரமும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

வேண்டுகோள்

கருணையுள்ளங்கொண்ட நம் முன்னோர்கள் அரிய பெரிய இலக்கியங்களையும், பிறவற்றையும் பனை ஓலைகளில் எழுதிச் சுவடிகளாக நமக்குத் தந்தனர். அவை பல்வேறு இடங்களில் முடங்கி உள்ளன. சுவடிகள் பழுதடைவதற்குமுன் சரசுவதி மகாலுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துத் தவினால், அவை மக்களுக்குப் பயன்படும்.

மகாலுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம், சுவடி தந்தவர்களும், சுவடி எழுதியோரும் அழியாப் புகழை, பெருமைசால் சரசுவதி மகால் உள்ளளவும் பெறுவர். அவை பதிப்பாகி வருமாயின் சுவடி தந்தார் பெயர் இடம்பெறுவதோடு, அப்பதிப்பில் ஐந்து பிரதிகளும் பெறுவர்.

எனவே, நாம் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம் என்ற எண்ணமுடைய நற்பண்பாளர்கள் தம்மிடமுள்ள சுவடிகளைச் சரசுவதி மகாலுக்குத் தந்துத்வ வேண்டுகிறேன்.

**மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்
மற்றும் இயக்குநர்**

சரசுவதி மகால் நூலகம்
மற்றும் ஆய்வு மையம்
தஞ்சாவூர்.

श्रीः

श्रीमयूरकविप्रणीतं

॥ सूर्यशतकम् ॥

ஸ்ரீ மயூரகவி இயற்றிய

சூர்யசதகம்

जम्भारातीभकुम्भोद्धवमित दधतः सान्द्रसिन्दूरेणुं

रक्ताःसिक्ता इवौघैरुदयगिरितटीधातुधाराद्ववस्य ।

आयान्त्या तुल्यकालं कमलवनरुचेवारुणा वो विभूत्यै

भूयासुर्भासयन्तो भुवनमभिनवा भानवो भानवीयाः ॥ 1

जम्भेति । जम्भो नाम कश्चिदसुरः । तस्य अरातिः शत्रुः, इन्द्रः ।
तस्य इभः ऐरावतः । तस्य कुम्भौ तयोः उद्धवः आविर्भावः यस्य तं
जम्भारातीभकुम्भोद्धवम् । अनेन किमभिधीयते ? सान्निध्यात्पूर्व-
दिग्भिर्भकुम्भोद्धवमित्यभिधीयते । सिन्दूरं नाम कश्चिद्वृत्तद्रव्यविशेषः ।
सिन्दूराणां रेणुः सान्द्रश्चासौ सिन्दूरेणुश्च तं सान्द्रसिन्दूरेणुं ।
“रेणुर्द्वयोः स्त्रियां धूली”त्यमरः । दधतः धारयन्त इव । रक्ताः लोहिताः
उदयत्यस्मादस्मिन्वा उदयः । उदयश्चासौ गिरिश्च उदयगिरिः
उदयपर्वतः । तस्य तट्यः वप्राः तासु धातवः गौरिकाणि धाराः तासां
द्ववस्य । ओघैः प्रवाहैः सिक्ता इव क्षालिता इव । अत्रापि रक्ता इव
सम्बध्यते । तुल्यः समानः कालो यस्मिन् कर्मणि तत् तुल्यकालम् ।
आयान्त्या आविर्भवन्त्या । कमलानि पद्मानि तेषां वनं तस्य रुक्
दीप्तिस्तया कमलवनरुचेव अरुणाः ताम्राः । भुवनं लोकं । भासयन्तः ।

एकवचनमुपलक्षणम् । भुवनानि भासयन्तीत्यर्थः । अभिनवाः प्रत्यग्वाः ।
 भानोरिमे भानवीयाः । सूर्य सम्बन्धिनः । भानुशब्दस्य भानवो रश्मयः ।
 वः युष्माकं । भूत्यै श्रियै भूयासुः ॥

ஜம்பாராதீபகும்போத்பவமிவ ததத:
 ஸாந்த்ர ஸிந்தூரரேணும்
 ரக்தா: ஸிக்தா இவெளகைருதயகிரித-
 தாதுதாராத்ரவஸ்ய ।
 ஆயாந்த்யா துல்யகாலம் கமலவனருசே-
 வாருணா வோ விபூத்யை
 பூயாஸுர்பாலயந்தோ புவனமபிநவா
 பானவோ பாநவீயா: ॥

1

சூரியன் கிழக்குத் திசையில் தன் செங்கதிர்களைப்
 பரப்பிக்கொண்டு உதயமாகிறான். அவன் கிரணங்கள் ஏன்
 சிவந்தன ? கவியின் கற்பனைகளும் உதயமாகின்றன.

கிழக்குத் திசையிலிருந்து சூரியன் கிளம்புவதால்,
 அத்திசையின் அதிபதியான இந்திரன், தன் வெள்ளை
 யானையின் மஸ்தகங்களில் சிந்தூரப் பொடிகளால்
 அலங்கரித்திருப்பான். அப்பொடிகளின் மேல் பட்டு
 வருவதால் இவனது கிரணங்களும் சிவந்துவிட்டனவோ ?
 அல்லது கீழ்த்திசையில் உதய பர்வதம் தென்படுகிறது.
 அங்கு, ஆங்காங்கு மலைகள் உருகி வந்து வழிகின்றன.
 பொடிகள் சிதறியுள்ளன. அவைகளின் மீது பட்டதால்
 இவன் கிரணங்களும் செந்நிறமாயினவோ ? அல்லது
 சூரியன் உதித்ததும் செந்தாமரைகள் மலர்ந்துவிட்டன
 அல்லவா ? அவற்றின் மீது கிரணங்கள் பட்டதால்
 அக்கிரணங்களும் சிவந்துவிட்டனவோ ? என்று வியக்கும்
 வண்ணம் உதயமாகும் சூரியனின் கிரணங்கள் உங்களைக்
 காக்கட்டும். 1

भक्तिप्रह्वाय दातुं मुकुलपुटकुटीकोटरक्रोडलीनां

लक्ष्मीमाक्रष्टुकामा इव कमलवनोद्धाटनं कुर्वते ये ।

कालाकारान्धकाराननपतितजगत्साध्वसध्वंसकल्पाः

कल्याणं वः क्रियासुः किसलयरुचयस्ते करा भास्करस्य ॥ 2

भक्तिप्रह्वयेति । भासं करोतीति भास्करः सूर्यः । तस्य भास्करस्य ।
ये कराः किरणाः । भक्त्या प्रह्वः प्रणतः तस्मै । भक्तिप्रह्वाय यजमानयेति
शेषः । दातुम् । मुकुलानि कुङ्मलानि । “कुङ्मलो मुकुलोऽस्त्रियामि”
त्यमरः । तेषां पुटानि तान्येव कोटरं मध्यविवरम् । तस्य क्रोडः अपवारकम् ।
तस्मिन् लीनां लक्ष्मीं श्रियम् । आक्रष्टुमाहर्तुं कामः येषां ते आक्रष्टुकामाः ।
इव । “तुं काममनसोरपि” इति मकारलोपः । कमलवनानामुद्धाटनं
विकासः तत्कमलवनोद्धाटनम् । कुर्वते आकर्षणसामर्थ्यात्करा इत्युक्तम् ।
कालो यमः तस्य आकार इव आकारो यस्य सः कालाकारश्चासावन्ध-
कारश्च तस्य आननं मुखम् । तस्मिन् पतितं यस्य तत् । जगत् तस्य
साध्वसं भयं । तस्य ध्वंसो नाशः । तस्मिन् कल्पाः समर्थाः । किसलयानां
पल्लवानां रुचिः छाया येषां ते किसलयरुचयः । भास्करस्य ते कराः । वः
कल्याणं मङ्गलं क्रियासुः ॥ 2

பக்திப் ப்ரஹ்வாய தாதும் முகுலபுடகுடீ-

கோடரக்ரோடலீனாம்

லக்ஷ்மீமாக்ரஸ்டுகாமா இவ கமலவனோ-

த்காடனம் குர்வதே யே ।

காலாகாராந்தகாரானபதிதஜகத்-

ஸாத்வஸத்வம்ஸகல்யா :

கல்யாணம் வ: க்ரியாஸு□

கிஸலயருசயஸ்தே கரா பாஸ்கரஸ்ய ॥ 2

சூரியன் தன் செங்கதிர்களால் தாமரை மலர்களை மலரச் செய்கின்றானல்லவா ! அதன் காரணத்தைக் கவி வெளியிடுகின்றார்.

தாமரை மலர் மஹாலக்ஷ்மியின் இருப்பிடமென்பது அனைவருக்கும் தெரியும். அவள் மலரப்போகும் தாமரையின் 'மொக்கு' என்ற குடிலில் ஒளிந்து கொண்டவள் போல அமர்ந்திருக்கிறாள். இந்நிலையில், தன்னை வணங்கும் பக்தர்களுக்கு லக்ஷ்மியின் கடைக்கண்ணோக்கும், அதனால் செல்வமும் உண்டாகவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் 'கிரணங்கள் என்ற தனது கைகளால்' தாமரை மொட்டுகளைத் திறந்துவிடுகிறான் சூரியன். உள்ளே அமர்ந்திருக்கும் லக்ஷ்மி தென்படுகிறாள். அவள் பார்வை பக்தர்களின் மேல் விழுகிறது. அவர்களும் செல்வந்தர்கள் ஆகின்றனர். அதற்காகத்தான் சூரியன் தாமரையை மலரச் செய்தானோ ?

சூரியன் உதயமானால் எங்கும் பரவியுள்ள இருள் நீங்கும் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆயினும் கவியின் கற்பனை, இருள் கருமை நிறமுள்ள யமனைப் போன்றது. யமன், மக்களின் உயிரை வாங்கி கீழே வீழ்த்திவிடுகிறான். இருள், மக்களின் உணர்வை (வாங்கி படுக்கையில்) வீழ்த்தி விடுகிறது. ஆகவே, சூரியன் தன் ஆயிரக்கணக்கான கிரணங்களாகிற கைகளால் யமனையொத்த இருளை வீழ்த்தி மக்களின் சங்கடங்களை போக்கி தங்களது செயல்களில் ஈடுபடச்செய்கிறான்.

இவ்வாறு, மக்களின் வாழ்க்கையை உயர்த்தும் சூரியனின் மாந்துளிர் போலச் சிவந்த இளம் கதிர்கள் உங்களைக் காக்கட்டும்.

गर्भेष्वम्भोरुहाणां शिखरिषु च शिताग्रेषु तुल्यं पतन्तः

प्रारम्भे वासरस्य व्युपरतिसमये चैकरूपास्तथैव ।

निष्पर्यायं प्रवृत्तास्त्रिभुवनभवनप्राङ्गणे पान्तु युष्मा-

नूष्माणं सन्तताध्वश्रमजमिव भृशं बिभ्रतो ब्रध्नपादाः ॥ 3

गर्भेष्विति । अम्भोरुहाणां पद्मानां गर्भेषु उदरेषु, शिताग्रेषु तीक्ष्णशृङ्गेषु । शिखराणि एषां सन्तीति शिखरिणः पर्वतः तेषु शिखरिषु च । तुल्यं मानं क्रियाविशेषणम् । एकरूपमिति यावत् । पतन्तः । वासरस्य दिनस्य । प्रारम्भे प्रातःकालेऽप्युपरतिसमये समाप्तिकाले च अस्तमयसमय इत्यर्थः । चकारः समुच्चये । तथैव पूर्ववत् । एकरूपाः समानदीप्तयः (रक्तवर्णा) इत्यर्थः । निर्गतः पर्यायो यस्मिन् कर्मणि तत् निष्पर्यायं, युगपदित्यर्थः । त्रीणि भुवनानि त्रिभुवनं, त्रिभुवनमेव भवनं गृहं, भवनागारमन्दिरमित्यमरः । तस्य प्राङ्गणं तस्मिन् त्रिभुवनभवनप्राङ्गणे प्रवृत्ताः । अध्वनि श्रमः सन्ततश्चासावध्वश्रमश्च । तस्माज्जातं सन्तताध्वश्रमजनितम् । ऊष्माणं उष्णत्वं भृशमित्यर्थः । बिभ्रतः धारयन्तः ब्रध्नस्य । भास्कराहस्करब्रध्न इत्यमरः । पादाः रश्मयः “पादा रश्म्यङ्घ्रितुर्याशाः” इत्यमरः । युष्मान् पान्तु रक्षन्तु सन्ताध्वश्रमजमिति पदसामर्थ्यात्पादशब्दोऽत्र विवक्षितः ॥ 3

கர்பேஷ்வம்போருஹாணாம் சிகரிஷு ச

சிதாக்கரேஷு துல்யம் பதந்த:

ப்ராரம்பே வாஸரஸ்ய வ்யுபரதிஸமயே

சைகருபாஸ் ததைவ ।

நிஷ்பர்யாயம் ப்ரவ்ருத்தா-ஸ்த்ரிபுவந

பவந ப்ராங்கணே பாந்து யுஷ்மாந்

ஊஷ்மாணம் ஸந்ததாத்வ-

ஸ்ரமமிவ ப்ருசம் பிப்ரதோ ப்ரத்த பாதா: ॥ 3

முதலிரண்டு சுலோகங்களில் சூரியனின் கிரணங்களின் செந்நிறத்தைப் புகழ்ந்து பேசினார் கவி. இந்த சுலோகத்தில் கிரணங்களின் வீச்சைப் புகழ்ந்து பேசுகிறார்,

எந்த ஒளியும், அதன் வீச்சு அகல அகல ஒளி குன்றித்தான் போகும். ஆனால் சூரியனுடைய ஒளி மட்டும் குன்றாது. சூரிய ஒளி கிளம்பும் இடத்தில் எத்திறத்ததோ அது பாயும் இடத்திலும் அதே திறத்தினுடையது. அது குளத்தில் மலரும் தாமரையாகட்டும் வானளாவி வளர்ந்த பர்வதத்தின் உச்சிமுளையாகட்டும் ஒரே திறத்தினுடையது. சில ஒளிகள் ஒளிரத் துவங்கும் போதும், அணையும் போதும் சற்றுக் குறைவாகத்தான் பிரகாசிக்கும். ஆனால் சூரியனின் ஒளி உத்யமாகும் போதும், அஸ்தமிக்கும் போதும் அல்லது நடுப்பகலிலும் ஒரே திறத்தவை. ஆயின் உதயத்தின் போதும், அஸ்தமனத்தின் போதும் செந்நிறமாகவும், நண்பகலில் வெள்ளை நிறமாகவும், வண்ணத்தில் மட்டுமே வித்தியாஸம் அவ்வளவே.

சூரியன்கிழக்கில் உதித்து மேற்கே மறைகிறான் என்பது உலக வழக்கு - கவி வழக்கு. உண்மையில் சூரியன் உதிப்பதுமில்லை, மறைவதுமில்லை. ஒருவன் நீண்ட தூரம் நடந்து சென்று களைத்துவிட்டால் அவன் சற்று ஓய்வு வேண்டி தனது கால்களை அகட்டிப் பரப்பி நின்று இளைப்பாறுவான். இதைப்போலவே, சூரியனும் தனது கிரணங்களாகிய பல கால்களை அகட்டி, குத்திட்டு நிற்கிறான் போலும், என்கிறார் கவி.

சூரியனைச் சொல்லக்கூடிய சொற்கள் பலவுண்டு. அவற்றில் எங்குமே உபயோகப்படாத 'ப்ரத்ந' (ब्रह्म) என்ற சொல் இங்கு உபயோகப்படுத்துவது சாலச் சிறந்தது. (எல்லை) கட்டுகிறவன் என்று பொருள், 'ஆண்டவன் படைத்த பிரபஞ்சம் இவ்வளவுதான்' என்று எல்லை கட்டுகிறவன் சூரியன் மட்டுமே. ஆண்டவன் படைத்த உலகின் பரப்பெங்கிலும் ஒளியைப் பாய்ச்சுவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ப்ரப்ரஸ்யதுதரீயத்விஷி தமஸி ஸமுஹீக்ஷய வீதாவூதீந்நாந்

ஜந்தூஸ்தந்தூந்யதா யானதநு விதநுதே தி஑்மரோசிர்மரீகீந் ।

தே ஸாந்ஹீபூய ஸதஃ க்ரமவிஷததஷாஷாஹாலீவிஷாலம்

ஸஸ்வதஸ்பாஹயந்தோஹ்மபரமமலமலம் மங்ளலம் வோ ஹிஷந்து ॥ 4

அத ஸூர்யஸ்ய தந்துவாயேந ஸாம்யமு஑்யதே ப்ரப்ரஸ்யதீதீதி ।
தி஑்மானி தீக்ஷானி ரோவீஷி யஸ்ய ஸ: தி஑்மரோசி: ஸூர்ய: । உதரீயம்
பாவரணம் தஸ்ய, த்விடிவ த்விட் யஸ்ய தத் தஸ்மிந் உதரீயத்விஷி ।
தமஸி அந்ஹகாரே ப்ரப்ரஸ்யதி விநஸ்யதி । வீதா வி஑தா । அவூதி:
அவரணம் யேஷாம் தே தாந் வீதாவூதீந் । ஜந்தூந் ப்ராணிந: । ஸமுஹீக்ஷய
ஹ்ஷ்டா । ப்ரா஑் ப்ரபாதே । மரீகீந் கரான் । “பானு: கரோ
மரீ஑்யஸ்த்ரீத்யமர:” । யதா தந்தூநிவ । அதநு மஹத் । விதநுதே
விஸ்தாஸ்யதே । யதா தந்துவாயோப்யுதரீயே ப்ரப்ரஸ்யதி ஸதி, வி஑தாவூதீந்
வி஑தபாவரணாந் ஜந்தூந்வீக்ஷய தந்தூநதநு விதநுதே விஸ்தாஸ்யதி
தஹ்ஹித்யர்த்: । தே மரீ஑யஸ்தந்தவஸ்ய ஸாந்ஹீபூய ஸதஃ । க்ரமேண
பரிபாட்யா । விஷதா: நிர்மலா: । தஷ ஑ தா:, அஷா: ஹிஷஸ்ய ।
க்ரமவிஷததஷஸ்ய தா: தஷாஷாஸ்ய தா: ஂவ தஷா: । தாஸாம் அாலீ
பங்கி: । தயா விஷாலம் விஸ்தீர்ணம் । அமலம் நிர்மலம் । அ஡்மபரம்
அகாஷம் வஸ்த்ரம் ஑ । ஸ஡்பாஹயந்த: । வ: யுஷ்மப்யம் ஑தூர்த்தீவஹ்வ஑னம் ।
அலம் அத்யர்தம் । ஸஸ்வத் மங்ளலம் ஹிஷந்து ॥ 4

ப்ரப்ரஸ்யத்யுத்தரீயத்விஷி தமஸி

ஸமுத்வீக்ஷய வீதாவூதீந் ப்ரா஑்

ஜந்தூஸ்தந்தூந் யதா யாநதநு

விதநுதே தி஑்மரோசிர் மரீகீந் ।

தே ஸாந்தரீபூய ஸத்ய: க்ரமவிசத-

தசாசா தசாலீவிசாலம்

சச்வத் ஸம்பாதயந்தோம்பர-

மமலமலம் மங்கலம் வோ திசந்து ||

4

பொதுவாக, போர்வையோ அல்லது திரையோ ஒரு பொருளை மூடி 'மறைத்துவிடும்'. இதைப்போலவே இருளும் பொருளின் தன்மை, நிறம், வனப்பு ஆகிய அனைத்தையுமே மூடி மறைத்துவிடுகிறது. ஆனால் ஆடையோ அதை அணிகின்ற ஆடவனாகட்டும், பெண் மகளாகட்டும் அவர்களின் தன்மை, நிறம், வனப்பு, திறன் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தி அழகூட்டுகிறது.

இதைப்போல, சூரியன் உதிக்கும்போதே 'இருள்' என்ற திரையை அகற்றி, குறுக்கும் நெடுக்குமாக (ஊடு நூல் - பாவுநூல் போல) பத்துத் திசைகளிலும், பாயும் 'கிரணங்கள்' என்ற நூலைச் செலுத்தி ஆடையாகப் புனைந்து, பொருட்களின் மேல் படிய வைத்து, அந்தப் பொருட்களின் தன்மை, நிறம், வனப்பு, திறன் ஆகியவற்றை விளக்கிக் காண்பிக்கிறான். இத்தகைய ஒளியென்ற நிர்மலமான ஆடையாக, பத்துத் திசைகளிலும் பரவி ஆகாயத்தின் பரப்பளவு விரிந்த கிரணங்கள் - க்ரம விசத் - தசாசா - தசாலீ - விசாலம் - மங்களங்களை நல்கட்டும்.

न्यकुर्वन्नोपधीशे मुषितरुचि शुचेवौषधीः प्रोषिताभाः

भास्वद्भावोदगतेन प्रथममिव कृताभ्युदगतिः पावकेन ।

पक्षच्छेद्वणसूक्सुत इव दृषदो दर्शयन्प्रातरद्वेः

आताम्रस्तीव्रभानोरनभिमतनुदे स्तादगभस्त्युदगमो वः ॥ 5

न्यकुर्वन्निति ॥ आसमन्तात्ताम्रः आताम्रः अतिलोहित इत्यर्थः ।

ओषधीनां तूणज्योतिषामीशश्चन्द्रः तस्मिन्नोषधीशे, मुषिता अपहृता रुक्

दीसिर्यस्य सः तस्मिन्मुषितरुचि सति, शुचा प्रोषिता नष्टा, आभा
 दीसिर्यासां ताः प्रोषिताभाः । ओषधीः न्यक्कुर्वन्, भाः अस्यास्तीति, भास्वान्
 सूर्यः, तस्य ग्रावाणः सूर्यकान्तमण्यः तेभ्यः उद्धतः । तेन
 भास्वदद्यावोद्गतेन पावकेन प्रथमं कृता अभ्युद्गतिरभ्युत्थानं यस्य
 सः । कृताभ्युद्गतिःविवर्तमानः सूर्यरश्मिसङ्क्रमणात्सूर्यकान्तमणिभ्यः
 कृशानुरुत्पत्तिः इति लोकप्रसिद्धम् । प्रातः प्रभाते अद्वेरुदयपर्वतस्य ।
 पक्षयोरुच्छेदः खण्डनं तेन व्रणतस्य । असृक् रुधिरं तत्स्त्रवन्तीति
 पक्षच्छेदव्रणासृक्स्रुत इव । दृषदः शिलाः “पाषाणप्रस्तरग्रावोपलाशमानः
 शिलो दृषत्” इत्यमरः दर्शयन् प्रकटयन् । तीव्र भानवो यस्य सः
 तीव्रभानुः तस्य तीव्रभानोर्गर्भस्तीनां “गर्भस्तिर्घृणिघृष्टय” इत्यमरः ।
 उद्गमः उदयः । युष्माकं अनभिमतं पापं नुदतीत्यनभिमतनुत्, तस्मै
 अनभिमतनुदेतन्नाशयेत्यर्थः । स्यात् अस्तु । “तुह्योस्तातड्डा-
 शिष्यन्यतरस्यामिति” तोस्तातड्डादेशः ।

5

நயக்குர்வன் ஒளதீசே முஷிதருசி
 சுசேவௌஷதீ: ப்ரோஷிதாபா:
 பாஸ்வத்-க்ராவோத்கதேந
 ப்ரதமமிவ க்ருதாப்யுத்ததி: பாவகேன ।
 பக்ஷச்சேதவ்ரணாஸ்ருக்ஸ்ருத இவ
 த்ருஷதோ தர்சயன்ப்ராதரத்த்ரே:
 ஆதாமர்ஸ்தீவ்ரபாநோ: அநபி மதநுதே
 ஸ்தாத்தபஸ்த்யுத்தகமோ வ: ॥

5

கீழ்வானில் சூரியன் உதயமாகிறான். அச்சமயத்தில்
 கீழ்த்திசையெங்கும் வானம் சிவந்து காணப்படுகிறது.
 இக்காட்சியைக் கண்ட கவி, ‘வானம் சிவந்து
 காணப்படுவதன் காரணம்தான் என்ன?’ என்று சிந்திக்கிறார்.
 அவருடைய கவியுள்ளத்தில் கற்பனைகள் பிறக்கின்றன.

சூரியன் உதிக்கின்ற காரணத்தால் சந்திரன் ஒளி இழந்து விடுகிறான். சந்திரனின் மனைவிகளான ஓஷதிகள்¹ (மரம்-செடி-கொடிகள்), சூரிய உதயத்தால் தனது கணவன் “ஒளி இழந்துவிட்டானே” என்று வருந்தி துன்பப்படுகின்றனர். அந்த துன்பத்தின் வெளிப்பாடுதான் கீழ்வானம் சிவந்து காணப்படுகிறதோ? அல்லது சூரியன் உதயமாவதால், உதயகிரியிலுள்ள சூரியகாந்தக் கற்பாறைகளிலிருந்து தீப்பிழம்புகள் கிளம்புகின்றன.² அத்தீப்பிழம்புகளின் ஜ்வாலைகள் சூரியனுக்கு நல்வரவு கூறி, கொழுந்து விட்டு எரிகின்றன. இக்காரணத்தால் தான் வானம் செவ்வானமாகக் காட்சி நல்குகின்றதோ? அல்லது இந்திரன், தனது சக்தியென்ற ஆயுதத்தால் மலைகளின் சிறகுகளை வெட்டி வீழ்த்தியபோது³ உதயகிரியின் சிறகுகளை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டானோ? அச்சிறகுகளிலிருந்து ஒழுகிப் பெருகும் ரத்தத்தில் சிவப்போ? என்று எண்ணுவது போலத் தோன்றும் சூரியனின் சிவந்த கிரணங்கள் உங்களுடைய துன்பங்களைப் போக்கட்டும்.

शीर्णघ्राणाद्घ्रिपाणीन्द्रणिभिरपघनैर्धराव्यक्तघोषान्

दीर्घाघ्रातानघौघैः पुनरपि घटयत्येक उल्लाघयन् वः ।

घर्माशोस्तस्य वोऽन्तर्दिग्गुणघनघृणानिघ्ननिर्विघ्नवृत्ते-

दत्ताध्याः सिद्धसङ्घैर्विदधतु घृणयः शीघ्रमंहोविघातम् ॥ 6

1. ஓஷதிகளின் கணவனாகச் சந்திரன் உருவகிக்கப்படுகிறான்.
2. சூரிய காந்தக்கல் என்று ஒன்று உண்டு என்றும் அது சூரியனின் கிரணங்கள் பட்டதும் தீயை உமிழும் என்பதும் கவி மரபு.
3. மலைகளின் இறக்கைகளை இந்திரன் வெட்டினான் என்றும், இதன் காரணமாகவே மலைகள் பறக்காமல் நிலைத்துவிட்டன என்றும் வேத, இதிகாச, புராணங்களில் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

इदानीं सूर्यरश्मिलग्नसङ्घातविघटनपटुत्वमाह शीर्णेति । उल्लाघो व्याधिनिर्मोकः । उल्लाघं करोतीत्युल्लाघयन् “तत्करोति तद्वाचष्ट” इति निष्प्रत्ययः । एकः एकपक्षः, यः घर्माशुः सूर्यः घ्राणं च अङ्घ्रिश्च पाणिश्च घ्राणाङ्घ्रिपाणि द्वन्द्वश्च “प्राणितूर्यः सेनांगानामि”ति द्वन्द्वैकवद्भावः । शीर्णं छिन्नं घ्राणाङ्घ्रिपाणि व्रणमेषां अस्तीति व्रणिनः, तैः व्रणिभिः अपघनैः अङ्गैः “अपघनोऽङ्गमि”ति निपातनात् । उपलक्षणम् । तृतीया तैः उपलक्षितान् घर्घराः अव्यक्तघोषाः । अव्यक्तवचनं यथा तथा घोषाः येषां तान् घर्घराव्यक्तघोषान् । अघौघैः पापसमूहैः । दीर्घं आयतं घ्रातं निश्वासा येषां ते, तान् दीर्घघ्रातान् दीर्घघ्रातान् कुर्यादि महाव्याधियुक्तान् । पुनरपि घटयति संपूर्णवयवान् करोतीत्यर्थः । अन्तर्हृदये द्विगुणा घृणा महती घृणा घनं च घृणा तया निघ्ना “अधीना अधीनो निघ्न आयत” इत्यमरः । निघ्ना उपद्रवः निर्विघ्ना च समावृत्तिश्च अन्तर्द्विगुणघन-घृणा निर्विघ्नवृत्तिर्यस्य सः अन्तर्द्विगुणघनघृणानिघ्ननिर्विघ्नवृत्तिः तस्य । घर्माः उष्णः अंशवो यस्य सः घर्माशुः सूर्यः तस्य घर्माशोः । सिद्धानां सङ्घाः समूहाः तैः सिद्धसङ्घैः सिद्धा इत्युपलक्षणम् । यक्षगुहाकर-क्षोरगविद्याधरकिन्नरकिम्पुरुषमनुष्यादिसङ्घैः इत्यर्थः । दतः अर्घ्यायेभ्यस्ते दत्तार्घ्याः । घृणय रश्मयः । तैः युष्माकम् । शीघ्रमाशु अहोविघातपापविनाश । विदधतु कुर्वन्तु । विपूर्वाद्धधाति करोतीत्यर्थः ।

சீர்ணக்ரணாங்க்ரிபாநீந்வரணிபி-

ரபகதை: கர்கராஸ்யக்தகோஷான்

தீர்க்காக்ராதாநுகௌகை: புநரபி கடயத்

யேக உல்லாகயன் ய: |

கர்மாம்சோஸ்தஸ்ய லோ஽ந்தர் த்விகுண-

கநக்ருணாநிக்நநிர்விக்நவ்ருத்தே:

தத்தார்கா: ஸித்தஸங்கை: விததநு

க்ருணய: சீக்ரமம்ஹோவிகாதம் ||

மிகக்கொடிய பாவத்தின் காரணமாக ஏற்படும் நோய் குஷ்டரோகம் (कुष्टतीति कुष्ठः) உடல் உறுப்புகளைக் குறைக்கின்ற காரணத்தால் குஷ்டரோகம் எனப்பட்டது. இந்த நோயினால் குறைந்த மூக்கு, குறைந்த கைகால்கள் இவற்றில் தோன்றும் புண்கள் - ரணங்கள், அதில் தோன்றும் சீழ், அதனால் பரவும் துர்நாற்றம் ஆகிய வினைகளையும்; அறிவினால் தோன்றுவது பேச்சு இத்தகைய பேச்சில் தெளிவின்மை சஞ்சலமான திடமற்ற மனம், (அறிவில் தோன்றும் ஊனம், மனதில் தோன்றும் ஊனம்) ஆகிய அனைத்து வியாதிகளையும் நீக்கி, தெளிவான பேச்சையும் உறுதியான உள்ளத்தையும் நோயற்ற வாழ்வையும் நல்குகின்றவன் சூரியன். இத்தகைய நோயாளிகளிடம் வெறும் வார்த்தைகளால் ஆறுதல் கூறுவது மட்டும் போதாது. சாதாரணமான பரிவை இரு மடங்காக்கிச் செயல்பட்டு, அந்த நோயாளிக்கும் பணிவிடை செய்வதற்கு இடைவிடா முயற்சி வேண்டும். அத்தகைய சூரியனை ஸித்த புருஷர்கள் அர்க்யம் கொடுத்து உபசரித்துக் கொண்டாடுகிறார்கள். அந்த சூரியனுடைய கிரணங்கள் உங்கள் பாவங்களைப் போக்கட்டும்,

இந்நூலாசிரியர் மயூர கவிக்கு குஷ்டரோகம் இருந்ததாகவும், இக்கொடிய நோயிலிருந்து மீளவே 'சூரிய சதகம்' என்ற இந்த நூலைப்பாடியுள்ளார் என்பதும் இலக்கிய உலகின் பொதுக்கருத்து. இக்கருத்துக்கு வலுவூட்டுவதாகவே இச்சலோகத்தில் தொழுநோயாளிகளிடையே தோன்றும் நோய்களை வருணித்துள்ளார் என்பது தெளிவு. 'ஆதி' என்பது மனத்தைப் பற்றி வரும் நோய். வியாதி உடலைப் பற்றி வரும் நோய். இவ்விரண்டு வகை நோயையும் நீக்குகின்றான் சூரியன் என்கிறார் கவி.

विभ्राणा वामनत्वं प्रथममथ तथैवांशवः प्रांशवो वः

क्रान्ताकाशान्तरालास्तदनु दशदिशः पूरयन्तस्ततोऽपि ।

ध्वान्तादाच्छिद्य देवद्विष इव बलिनो विश्वमाश्वशुवानाः

कृच्छ्राण्युच्छ्राय हेलोन्तर्हसितहरयो हारिदश्वा हरन्तु ॥ 7

बिभ्राणा इति । उच्छ्रायया उन्नतया, हेलया लीलया, अन्तर्हसितः अनुकृतः हरिर्विष्णुर्येषां ते उच्छ्रायहेलोन्तर्हसितहरयः । प्रथमं वामनत्वं ह्रस्वत्वं, बिभ्राणाः धारयन्तः । अथ अनन्तरं । प्रांशवः दीर्घाः । तथैव क्रान्तं व्यासम् । आकाशस्यान्तरालं मध्यमं यैस्ते आक्रान्ताकाशान्तरालाः । तदनु दशदिशः पूरयन्तः व्याप्नुवन्तः । ततोऽपि देवद्विषः सुरशत्रवः । बलिन इव ध्वान्तात् अन्धकारात् । आच्छिद्य आक्षिप्य । आशु शीघ्रम् । विश्वं जगत् । अशुवानाः व्याप्नुवन्तः । हरितः अश्वा यस्य सः हरिदश्वाः सूर्यः तस्येमे, हारिदश्वाः सूर्यसम्बन्धिनः । अंशवः युष्माकम् । कृच्छ्राणि दुःखानि हरन्तु ॥

பிப்ராணா வாமனத்வம் ப்ரதமமத
ததைவாம்சவ: ப்ராம்சவோ வ:
க்ராந்தாகாசாந்தராலா: ததநு
தசதிச: பூரயந்தஸ்ததோ஽பி ।
த்வாந்தாதாச்சித்ய தேவத்விஷ இவ
பலிநோ விச்வமாச்வச்னுவானா:
க்ருச்ராண்யுச்ராய ஹேலோந்தர்ஹஸித-
ஹரயோ ஹாரிதச்வா ஹரந்து ॥

7

உதிக்கும் சூரியனைப் பார்க்கும் கவிஞர் உள்ளத்தில் ஒரு வியப்பு ! உதயமாகும்போது சூரிய கிரணங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில்தான் பரவுகின்றன. ஆனால், இதே சூரியன் உச்சியை அடைந்தபோது அதன் கிரணங்கள் எங்குமே வியாபிக்கின்றனவே ! இது போலத்தானே திருமாவின் அவதாரமான வாமனாவதாரமும், திரிவிக்ரம அவதாரமும் நடைபெற்றது என்று சிந்திக்கிறார். இதன்

விளைவாக சூரியனையும் திருமாலையும் இணைத்து கவியுள்ளம் சிந்திக்கின்றது. கவிதையும் பிறக்கிறது.

ஒளிமிக்க சூரிய கிரணங்கள் உதிக்கும்போது சிறு சிறு கதிர்களாக வெளிப்படுகின்றன. பிறகு வானம் எங்கும் திக்குகள் பத்திலும் ஊடுருவி வளர்ந்து இருட்டிலிருந்து பிரபஞ்சத்தை மீட்கின்றன. இது எப்படி எனில் வாமனனாக வந்த மஹாவிஷ்ணு, தேவர்களின் பகைவனான மஹாபலியிடமிருந்து யாசித்து திரிவிக்ரமனாக வளர்ந்து மூவுலகையும் மீட்டானே ! அப்படி அந்தத் திரிவிக்கிரமனையும் விஞ்சி வளர்ந்துவிட்ட சூரியனின் கிரணங்கள் ஹரியைக்கூட பரிசுசிக்கின்றனவே !

திதி குமாரனான பலி ச்சக்ரவர்த்தி தேவர்களுக்குத் துன்பமிழைத்தான். அத்துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெற, தேவர்கள் திருமாலிடம் முறையிட்டனர். இதன் காரணமாக திருமால் மஹாபலியிடம் மூன்றடி மண்ணை யாசிக்க அந்தணச்சிறுவனாக அவதரித்தார். அப்போது, வாமனனாக வந்த திருமால் தனது சக்திகளை வெளிப்படுத்தாமலேயே தோன்றினார். மூன்றடி மண்ணைத் தானமாகப் பெற்றதும், திரிவிக்ரமனாக வளர்ந்து மூவுலகிலும் வியாபித்து நின்று உலகைத் தாத்தார். இதைப்போலத்தான் சூரியன் உலகைக் காக்க சிறுசிறு ஒளிக் கிரணங்களைப் பரப்பி 'இருள்' என்ற அகரணை அழிக்க உதய காலத்தில் வாமனன் போலத் தோன்றுகின்றான். நடுப்பகலில் திரிவிக்ரமன் போலத்தனது கிரணங்களை மூன்று உலகங்களிலும், (பத்து திசைகளிலும்) வியாபிக்குமாறு பூர்ணமாகப் பரப்புகிறான். பொன்வண்ண முடைய தேர்க்குதிரைகள் போன்ற சூரியனின் கிரணங்கள் உங்களுடைய கவலைகளை நீக்கியருளட்டும்.

उद्गतेनारुणिम्ना विदधति बहुलं येऽरुणस्यारुणत्वं

मूर्धोद्धतौ खलीनक्षतरुधिररुचो ये रथाश्वानेषु ।

शैलानां शेखरत्वं श्रितशिखरशिखस्तन्वते ये दिशन्तु

प्रेङ्खन्तः खे खरांशोः खचितदिनमुखास्ते मयूखाः सुखं वः ॥ 8

उद्वाढेनेति । ये मयूखाः उद्वाढेन अत्यन्तं निबिडेन अत्यन्तोन्नतेन ।
अरुणस्य भावः अरुणिमा, तेन अरुणिम्ना, अतिलोहितत्वेन । अरुणस्य
सूर्यस्मरथे: “मिहिरारुण पूषणः” इत्यमरः । अरुणत्वं लोहितत्वम् ।
बहुलं सान्द्रम् । विदधति । मूर्ध्नः शिरसः उद्धूतिः उत्क्षेपणं तस्यां
मूर्ध्नोद्धूतौ खलीनैन अश्ववक्त्रक्षिप्तेन मुखयन्त्रेण क्षतं व्रणं तत्र रुधिरं
रक्तं तस्य रुगिव रुग्येषां तं खलीनक्षतरुधिररुचः । ये मयूखाः
स्थाश्वानामानेषु । क्षिताः इति शेषः । शिखराणां शृङ्गाणाम् । शिखाः
कोटयः । श्रिताः शिखर शिखाः यैः ते, श्रितशिखरशिखाः । ये मयूखाः ।
शैलानां पर्वतानां । शेखरत्वं मौलित्वं । तन्वते कुर्वते । ते खे आकाशे ।
प्रेङ्खन्तः । खचितं रचितम् । दिनस्य मुखं दिवसप्रारम्भो यैस्ते खचित-
दिनमुखाः ते । खरांशोः सूर्यस्य मयूखाः । सुखं युष्माकं दिशन्तु ॥ 8

உத்காடே நாரூணிம்நா விதத்தி பஹுலம்

யே அருணஸ்யாருணத்வம்

மூர்த்தோத்தூதௌ கவீநக்ஷத்ருதிரருசோ

யே ரதாச்வாநநேஷு ।

சைலாநாம் சேகரத்வம் ச்ரீதசிகரசிகா-

ஸ்தந்வதே யே திசந்து

ப்ரேங்கந்த: கே கராம்சோ: கசித்திந்ருகா-

ஸ்தே மயூகா: ஸுகம் வ: ॥

8

உதிக்கின்ற செங்கதிரைப் பார்க்கும் கவியுள்ளத்திற்கு
சூரியன், இத்தகைய செம்மைக்கிரணங்களைத் திசை
யெங்கும் பரப்பக்காரணந்தான் என்ன ? என்று சிந்திக்
கின்றார்.

சூரியனின் சாரதி அருண்ணோ ! இயல்பாகவே சிவந்த மேனியுடையவன். இவனுக்கு மேன்மேலும் சிவப்பை சூரியன் கொடுப்பதால்தான் இத்தகைய சிவப்பு. வானவெளியெங்கும் பரவியுள்ளதோ? அல்லது சூரியன், தனது ரதத்தில் பூட்டியுள்ள குதிரைகளின் வேகத்தையடக்க, அவற்றின் வாய்களில் கடிவாளத்தைப் பொருத்தி இருப்பதின் காரணமாகவே வாய்களிலிருந்து வழியும் ரத்தப்பெருக்கின் தோற்றந்தான் இச்செம்மைக்குக் காரணமோ? ஆஹா! ... இதோ பர்வதங்களின் சிகரங்களுக்கு மேலே சென்று காட்சி நல்கும், சூரிய கிரணங்கள் மகுடத்திலுள்ள 'மாணிக்க மணி' போலல்லவா பிரகாசிக்கின்றன. / இவை இப்போது வானவீதியில் செல்லப் புறப்பட்டுவிட்டன. இவை புறப்பட்டுச் செல்வதால்தானே 'நாள்' (தினம்) என்பது உருவாகிறது. இத்தகைய 'நாளை' உருவாக்குகின்ற சூரிய கிரணங்கள் உங்கள் அனைவருக்கும் சகல சுகங்களையும் நல்கட்டும்.

அருணன் சூரியனுக்குச் சாரதியாக விளங்குகின்றவன், இவன் சாரதியாக விளங்குவதற்குரிய கதை மஹாபாரதத்தில் காணப்படுகிறது. ஒரு சமயம் ராகு சூரியனைப் பிடித்தபோது தேவர்களில் எவருமே சூரியனுக்கு உதவவில்லை. இதனால் மனம் வருந்திய சூரியன் அனைத்து உலகையும் எரித்துவிட தீர்மானித்தான். 'எதிர்பாராத நிலையில் உலகம் அழிந்துவிடும் ஆபத்தை' உணர்ந்த தேவர்கள், அருணனை சூரியனின் தேர்த்தட்டில் அமர்த்தி சாரதியாக்கினார்கள். அருணனின் மிகப்பெரும் தேஜஸ்ஸின் காரணமாகச் சூரியனும் சற்று ஒளி குன்றினானாம். அன்று முதல் சூரியனின் சாரதியாகவே அருணன் விளங்குகின்றான். என்று மகாபாரதத்தில் காணப்படுகிறது.

மேலும், இந்த நூலின் 44-49 ஆம் சுலோகங்களில் தேர்க்குதிரைகளின் வர்ணனைகள் பேசப்படுகின்றன. 45, 47, 92 ஆகிய சுலோகங்களில் சூரியனது குதிரைகள் மஞ்சள், வெளிர் மஞ்சள் நிறமுடையவை என்றும் பேசப்படுகின்றன.

ததானந்தா: ப்ரஜானாं சமுசிதசமயாகுஷ்டசூதீ: பயோபி:

பூவஹி விப்ரகீர்ணா டிசி விர்மச்யஹி சஹர்ஹாஜ: ।

டீசாங்கோடீர்ஹி: ஸ்ரபஹ்வஹ்யோத்நவதுதாரநாவோ

காவோ வ: பாவநானாं பர்மபரிமீதாं ப்ரீதிமுத்பாடயந்து ॥ 9

அத சூர்யச்யர்ஷ்மிநாं தீநுசாம்யமாஹ ததானந்தா: இதி ।
சமுசிதச்சாசு சமயச்ச கான்தச்ச தஸ்மிந்நாகுஷ்டானி ஜலானி
தத்சுஷ்டானி த்யக்தானி தீ: சமுசிதசமயாகுஷ்டசூதீ: । பயோபிர்ஜலீ: ।
அந்யத்ர க்ஷீரீ: தத: ஆநந்: ஹ்: யீஸ்தே ததானந்தா: ப்ரஜானாமீத்யத்ரான்வய: ।
பூவஹி ப்ரஹாதே டிசி டிசி ப்ரகாரவவநே த்விர்வவநம் । விப்ரகீர்ணா இதஸ்ததோ
கதா: ப்ராத: காலீநானாகதா இத்யர்த: । ததா அஹி டிவஸே விர்மதி சமாஸி
கதே சதி । சஹர்ஹாஜ: சஹ்ஞோவஹாஜ: । உஹயத்ர சமானமேதத் । டீர்ஹி ச
து: ஸ்ர: ச ப்ரஹ்வஸ்த்ரஸாடீதி ப்ரஹவ: காரணம் டீர்ஹி: ஸ்ரபஹ்வச்சாசு ஹவ:
சஹர்ஹச்ச தஸ்தாஹ்யம் ததேவோத்நவந்வாந் । “உடதி: சிந்ஹூரி” த்யமர்: ।
உதாரஸ்தரணம் தஸ்மிந் நாவ: யானபாத்ரானி(நைகா:)
டீர்ஹி: ஸ்ரபஹ்வஹ்யோத்நவதுதாரநாவ: । பாவநானாं பவித்ரானாं மத்யே
பர்முத்குஷ்டா: ரூபகமேதத் । டீசா: ப்ரகாசமானா: । அங்கவ: யஸ்ய ச:
டீசாங்கு சூர்ய: தஸ்ய டீசாங்கோ: । காவ: ரஸ்ய: தீநவச்ச । ஸ்வர்ஜே
“பசுவாக்வஜ்ரதித்நேத்ரதூணிஹ்ஜல” மீத்யமர்: । வ: யுஷ்மாகம் । அபரிமீதா
சம்பூர்ணம் । ப்ரீதிமுத்பாடயந்து ॥

தத்தாநந்த: ப்ரஜாநாம் ஸமுசிதஸமயா-

க்ருஷ்ட ஸ்ருஷ்டை: பயோபி:

பூர்வாஹ்நே விப்ரகீர்ணா தீசி தீசி விரமத்-

அஹ்நி ஸம்ஹார பாஜ: ।

தீப்தாம்சோ: தீர்கது:கப்ரபவபவபயோ-

தந்வதுத்தாரநாவோ

காவோ வ: பாவநாநாம்

பரமபரிமிதாம் ப்ரீதிமுத்பாதயந்து ||

சூரியனின் உதயத்தைக் காண்கிறார் கவி. சூரியன் தனது கிரணங்களைத் திசையெங்கும் பரப்புவதையும் காண்கிறார். இங்ஙனம் கிரணங்களைப் பரப்புவதன் காரணந்தான் என்ன ? என்று சிந்திக்கிறார். அந்தச் சிந்தனையின் பயனாக விளைந்ததே இந்த சுலோகம்.

காலையில் சூரிய கிரணங்கள் திசைகளெங்கும் பரவி மாலையில் அவை ஒடுங்கிக்கொள்கின்றன. வெண்மையான கிரணங்கள் பூமியிலுள்ள தண்ணீரை உறிஞ்சி, உரிய காலத்தில் மழையாகப் பொழிவித்து, மக்களுக்கு உண்ண உணவும் பருக நீரையும் அளிக்கின்றன. இதனால் உலக உயிர்கள் சுகமாக வாழ்கின்றன. இதுமட்டுமா - சம்சார சாகரத்தில் வெகுகாலம் உழன்று துன்பப்படும் உயிர்களுக்கு ஒரு தோணி போலிருந்து அவர்களைக் காக்கின்றன. இத்தகைய சூரிய கிரணங்கள் அனைவருக்கும் அபரிமிதமான சுகங்களைக் கொடுக்கட்டும்.

இந்தச் சுலோகத்தில் ஈவ: என்ற சொல் மட்டும் சிலேடையாக பசுக்களையும், சூரிய கிரணங்களையும் குறிக்கிறது. பசுக்கள் உரிய காலத்தில் காலையிலும் மாலையிலும் பால் தந்து மக்களை மகிழ்விக்கின்றன. முற்பகலில் திசையெங்கும் மேயப்போகின்றன. மாலையில் வீடுவந்து சேர்கின்றன. அது போல, சூரிய கிரணங்களும் உரிய காலத்தில் கோடை நாட்களில் தண்ணீரை உறிஞ்சி மேகங்களில் சேமித்து - மழைநாட்களில் பொழிந்து மக்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கின்றன. காலையில் அவை (கிரணங்கள்) திசையெங்கும் பரவுகின்றன. மாலையில் அவை ஒடுங்குகின்றன. இவ்விதம் (ஈவ:) காவ: என்ற சொல்லின் பொருளான பசுக்களுக்கும்,

கிரணங்களுக்கும் ஒத்தாற்போல் பொருள் கூற முடிந்தாலும், அந்த அடைமொழிகளில் சிலேடை இல்லை. ஆயினும், அவற்றின் சொல்லமைப்பு இரண்டுக்கும் பொருத்தமாகவே இருக்கிறது. ஆகவே, இது சிலேடை அலங்காரமல்ல. இந்த சுலோகத்தை எடுத்தாண்ட ஆனந்தவர்தனர் சொற்களின் பொருள்கள் இரண்டுக்கும் ஒட்டுகின்ற முறையில் வ்யங்கிய மாகத் தொனிக்கின்றன என்று த்வன்யாலோகத்தில் கூறுகிறார்.

बन्धध्वंसैकहेतुं शिरसि नतिरसाबद्धसन्ध्याञ्जलीनां

लोकानां ये प्रबोधं विदधति विपुलाम्भोजषण्डाशयेव ।

युष्माकं ते स्वचित्तप्रथिमपृथुतरप्रार्थनाकल्पवृक्षाः

कल्पन्तां निर्विकल्पं दिनकरकिरणाः केतवः कल्मषस्य ॥ 10

बन्ध इति । यस्य किरणाः शिरसि नतिर्नमस्कारः । तस्मिन् रसः अनुरागः । तेन आबद्धाः सन्ध्यायामञ्जलयो येषां तेषां नतिरसाबद्ध-सन्ध्याञ्जलीनाम् । लोकानां जनानाम् । लोकस्तु ‘भुवने जने’ इत्यमरः । बन्धः संसारबन्धः । तस्य ध्वंसो नाशः तस्मिन्नेकहेतुं मुख्यकारणम् प्रबोधं सम्यग्ज्ञानम् । ये विदधति उत्पादयन्ति । अम्भोजानां पद्मानाम् । षण्डं समूहः । विपुलं महत् । तच्च तत् अम्भोजषण्डं तस्मिन् महती आशा अभिलाषः तया । विपुलाम्भोजषण्डाशयेव । विदधति कुर्वन्ति । स्वस्य चित्तं मनः, तस्य प्रथिमा पृथुत्वं तेन पृथुतरा महतरा, सा च सा प्रार्थना च, तस्याम् । कल्पवृक्षाः स्वचित्तप्रथिमपृथुतरप्रार्थनाकल्पवृक्षाः । ननु चित्तस्य पृथुत्वं कथम् ? बहुवि(ध)विषयाश्रितत्वेन चित्तस्य पृथुत्वमस्तीत्यर्थः । ते दिनकरकिरणाः । कल्मषस्य पापस्य । केतवः नाशहेतवः । युष्माकम् । निर्विकल्पं निर्विकारं क्रियाविशेषणम् । कल्पन्तां समर्थाः भवन्तु ॥ 10

பந்தத்வம்ஸைகஹேதும் சிரஸி நதிரஸா
 பக்த ஸந்த்யாஞ்சலீநாம்
 லோகாநாம் யே ப்ரபோதம் விதத்தி விபுலாம்
 போஜ ஷண்டாச யேவ |
 யுஷ்மாகம் யேத ஸ்வசித்த ப்ரதிம ப்ருதுதர-
 ப்ரார்த்தநாகல்பவ்ருக்ஷா:
 கல்பந்தாம் நிர்விகல்பம் தினகரகிரணா:
 கேதவ: கல்மஷஸ்ய ||

10

சூரிய கிரணங்களை வழிபடுகின்றவர்களுக்குரிய
 பயன்பற்றி இந்த சுலோகத்தால் விளக்குகிறார் கவி.

ஸந்தியா காலங்களில் சூரியனை வழிபடுவது
 சிறப்புக்குரியது. இக்காலங்களில் தலைமேல் கை குவித்துத்
 தொழும் அடியார்களின் கூப்பிய கரங்கள் தாமரை
 மொட்டை போலக் காணப்படுகின்றன. சூரியனின்
 கிரணங்கள் அந்தத் தாமரைமொட்டுக்களை மலர்விப்பதைப்
 போல, அஞ்சலி செலுத்தும் அடியார்களுக்கு, சம்சார
 பந்தத்தை (பிறவிப்பெருந்தளையை)க் கடக்கும் ஞானத்தை
 (பேரறிவை) அளித்து மலரச் செய்கின்றன. இது மட்டுமா
 அவர்களுடைய உள்ளத்தில் தோன்றும் அனைத்து
 விருப்பங்களையும், தனது கிரணங்கள் வாயிலாக கற்பக
 மரத்தைப்போல அருளுகின்றன. இத்தகைய சிறப்புமிக்க
 சூரிய கிரணங்கள் உங்களுடைய பாபங்களை அழிக்கட்டும்.

கற்பக விருக்ஷத்தின் அடியில் நின்று யார் எதை
 விரும்பினாலும், அவற்றையெல்லாம் அளிக்கும் தன்மை
 யுடையது என்பது புராணக்கொள்கை.

धनस्योऽधनायापदि सपदि करालम्बभूताः प्रघाते

तत्त्वालोकैकदीपास्त्रिदिवपति* पुरप्रस्थितौ वीथ्य एव ।

निर्वाणोद्योगियोगिप्रगमनिजतनुद्वारि वेत्रायमाणा-

स्त्रायन्तां ग्रीष्मानोर्दिवलमुखसुखाः रश्मयः कल्मषाढः ॥ 1

* “त्रिदिवपति” इति पाठः B. 4961/ 3937

धारा इति । धनाया नाम धनाशा । सैव आपत् तरस्यां धनायापदि
 दुर्भिक्षापदीत्यर्थः । “अशनायो दन्या धनाया ” बुभुक्षापिपासागर्धेषु
 इति निपातः । रायो धनस्य धाराः । भवन्तीति शेषः । यद्धा आपदि
 अधनाय धनरहिताय पुरुषाय । रायो धनस्य । धाराः (भवन्ति) प्रपातः
 दुर्गतिः, तस्मिन् प्रपाते नरकपात इत्यर्थः । सपदि तदानीमेव करालम्बभूताः
 हस्तालम्बसाधनाः । तत्त्वस्य परमात्मतत्त्वस्य । आलोकः प्रकाशः ।
 तस्मिन् एक दीपाः । यद्धा तत्त्वस्य घटपटादेः आलोके प्रकाशे
 मुख्यदीपाः । त्रिदिवस्य स्वर्गस्य पतिः इन्द्रः । तस्य पुरममरावती । तं
 प्रति प्रस्थितिर्गमनम् । तस्यां त्रिदिवपतिपुरप्रस्थितौ वीथ्य एव मार्ग एव
 निर्वाणं मोक्षः । “निर्वाणं सूनृतामोक्षे विगमे गतमज्जनः” इति यादवः ।
 तस्य उद्योगः प्रयत्नः निर्वाणोद्योगोऽस्यास्तति निर्वाणोद्योगि सचासौ
 योगी च तस्य प्रगमः गमनम् । निजा च सा तनुश्च निजतनुः,
 स्वकीयशरीरं सैव द्वाः द्वारमिव तस्मिन् । निर्वाणोद्योगियोगि-
 प्रगमनिजतनुद्वारि । उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्य इत्युपनिधि समासः
 वेत्रमिवाचरन्तीति वेत्रायमाणाः । वेत्राणि राजभवनद्वारे अनभिमतपुरुषाप-
 सरणविधानसाधनानि । सूर्यमण्डलं भित्वा योगी व्रजतोत्यागमः
 दिवसस्य मुखे सुखयन्तीति दिवसमुखमुखाः तीव्रभानोः रश्मयः । वः
 युष्मान् । कल्मषात् पापात् । त्रायन्तां रक्षन्तु ॥

11

தாரா ராயோ஽தநாயாபதி ஸபதி

கராலம்பபூதா: ப்ரபாதே

தத்வாலோகைக தீபா: த்ரிதிவபதிபுர-

ப்ரஸ்திதௌ வீத்ய ஏவ ।

நிர்வானோத் யோகி யோகி ப்ரகம-

நிஜதநுத்வாரி வேத்ராயமாணா:

த்ராயந்தாம் தீவ்ரபாதோ:-

திவஸமுகஸுகா: ரச்மய: கல்மஷாத்வ: ॥

11

இந்த சுலோகத்தில் சூரிய கிரணங்கள் உலக மக்களுக்குச் செய்யும் நன்மைகளைக் கூறுகின்றார் கவி.

மனிதர்கள், தங்களது நிலையிலிருந்து 'தாழ்வுற்ற போது' அவர்களை கைகொடுத்துத் தூக்கி விடுகின்றன. இங்கு 'தாழ்வு' என்பது பொருளாதாரத்தினாலும் ஆரோக்யத்தினாலும் என்று விரிவடையும். பொருளாதாரத்தால் வீழ்ச்சியுற்றவர்களுக்கு தனமாகிய செல்வத்தைத் தொடர்ந்தளித்து அவர்களை உயர்த்திவிடுகின்றன. நோயினால் வீழ்ச்சியுற்றவர்களுக்கு, ஆரோக்யத்தைக் கொடுத்து அவர்களது வாழ்வில் உயர்நிலையை அடையச் செய்கின்றன. இதன் காரணமாகவே आरोग्यं भास्करादिच्छेत् என்ற பழமொழியும் ஏற்பட்டது. பாரமார்த்திக தத்துவத்தை அறிய விரும்புகின்ற யோகிகள் முன்னேறும்போது அவர்களுடைய உள்ளத்தில் அறியாமை புகாதவாறு தடுக்கின்ற காவல்காரனின் பிரம்புகள் போன்றவை சூரிய கிரணங்கள். இது மட்டுமா? அவை சுவர்க்கம் போகின்றவர்களுக்குச் சாலையாகவே அமைகின்றன. புறமுதுகு காட்டாது போரிட்டு உயிர்துறந்த வீரனும், யோக மார்கத்தில் திறன்பெற்று மோக்ஷத்தை எட்டும் ஞானிகளும், இந்த சரீரத்தை விடுத்து உயிர் நீங்கும்போது அந்த ஜீவன் (உயிர்) சூரிய மண்டலத்தைக் கடந்தே (பிளந்தே) (सूर्यमण्डलभेदिनौ) சொர்க்கம் செல்கின்றனர் என்பது சாஸ்திரங்களின் முடிவு. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சூரியனின் ஒளிக் கிரணங்கள் உங்களுடைய பாபங்களை நீக்கி உங்களைக் காக்கட்டும்.

प्राचि प्रागाचरन्त्योऽनतिचिरमचले चारु चूडामणित्वं

मुधन्त्यो रोचनाम्बु प्रचुरमिव दिशामुच्चैश्चर्चनाय ।

चादूत्कैश्चक्रानाम्नां चतुरमविचलैर्लोचनैरर्च्यमाना-

श्चेष्टन्तां चिन्ततानामुचितमचरमाश्चण्डरोची रुचो वः ॥ 12

பாசிதி । பாசி பாசியா டிசி । அசலே பவதி । பாசு பூவம் ।
 அனதிசிரம் காசிசு க்ஷணம் । சாரு சுந்தரம் யதா ததா । சூடாயா மணி:
 தஸ்ய பாஸஸ்தவம் சூடாமணிதவம் । அசரஸ்தய: பிபாணா இத்யர்த: । டிசாமு
 சர்வநாய லேபாய । பசுரம் ப்ரஹுதம் । உசுசு: । கோரிசநாஸு கோரிசநமிசாஸு
 முசுஸ்தய இவ ஸ்திதா: । சாடூனி ப்ரியகரணானி । தेषு உசுசு: “உசுசு உஸ்ஸந
 உசுசுகா” இத்யஸ: । சக்ரமிதி நாம ஂசா தீ சக்ரநாமான: தீசா
 சக்ரநாஸ்ஸாம் । அவிசுலீ: அநிஸே: । லோசனீ: அர்சயமானா: । சவிதூருதயே
 ப்ரியை: ஸஹ ச்யோகமாசரஸ்தித்யாடாஸ்யமானா இத்யர்த: । அசரஸா: அபிநவா: ।
 சண்டானி தீவ்ராணி ரோவீசி யஸ்ய ஸ: சண்டரோசி: சூர்ய: । தஸ்ய ருச: டீஸய:
 “ரோரி, இதி ருலோபே, டூலோபே பூர்வஸ்ய டீவ்ரோஸு:” இதி டீவ்ர: । வ: யுஸ்மாசு ।
 சிஸ்தானா மனோஸ்தானாம் । உசிதம் அநுஸுபம் யதா பவதி ததா । சேஸ்தா
 பவஸ்தா ॥

12

பாசி ப்ராகாசரஸ்த்யோ-

அநதிசிரமஸலே சாரு சூடாமணிதவம்

முஞ்சஸ்த்யோ ரோசநாம்பு

ப்ரகரமிவ திசாம் உசுசுகை: சர்சுசநாய ।

சாஸ்திகைசுசுசுர நாம்நாம் சதுரமவிசலை:

லோசநைரர்சயமாநா:

சேஷுடந்தாம் சிந்திதாநாம்

உசிதமசரமா: சஸ்தரோசீ ருசோ வ: ॥

12

சூரியன் கீழ்வானில் உதித்து வானவீதியில் பவனிவரத்
 தொடங்கிவிட்டான். மன்னனையோ, பெரியவர்களையோ
 நல்வரவு கூறி அழைக்குமுன் வீதிகளில் நீர்தெளித்து,
 மெழுகி, நறுமலர்களைக் கொண்டு அர்சித்து வரவேற்பது
 மரபு. இம்மரபையொட்டி, தனது கற்பனையைச் சுவோகமாக
 வடித்துள்ளார்க்கு.

கிழக்கு திசையிலுள்ள உதயகிரியில் சிகரத்தில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் சூரியனின் கிரீடத்தில் (தலையில்) சூட்டியுள்ள அழகு வாய்ந்த சூடாமணிபோல சற்று நேரம் காட்சி நல்குகின்றன சூரியனின் கிரணங்கள். சற்று நேரத்தில் சூரியன் பவனி வரும் வான வீதியில் கோரோசனை கலந்த (மஞ்சளும்-கருப்புமான) தண்ணீரால், திசைகளாகிய திசைகளாகிய பெண்களின் முகங்களில் கோரோசனைப் பூச்சை பூசுவது போலவும் காணப்படுகின்றன. அப்போது சக்ரவாகப் பறவைகள் தங்களது கண் பார்வையால் நன்றியுடன் அர்ச்சிப்பது போலவும் காட்சி நல்கும் சூரியனின் கிரணங்கள் உங்களது மன விருப்பங்ளை பூர்த்தி செய்யட்டும்.

சக்ரவாகப் பறவைகளைக் காதற்பறவைகள் என்று இலக்கியவாதிகள் கூறுகின்றனர். இரவில் இப்பறவை களுக்குக் கண்கள் தெரியாமையால் காதலர்களான இவை யொன்றையொன்று காணமுடியாமல் இரவு முழுதும் பிரிவுத் துன்பத்தால் அவதிப்படுமென்றும், சூரியன் உதயமான பின்னரே அவைகள் ஒன்றையொன்று சந்தித்து மகிழ்கின்றன வென்றும், தங்களுடைய மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமான சூரியனை நன்றியுடன் காண்பது 'சூரியனைத் தன் கண் மலர்களால் அர்ச்சனை செய்வதாக'வும் கற்பனை செய்துள்ளார் கவி.

एकं ज्योतिर्दृशौ द्वे त्रिजगति गदितान्यब्जजास्यैश्चतुर्भि-

भूतानां पञ्चमं यान्यलमृतुषु तथा षट्सु नानाविधानि

युष्माकं तानि सप्तत्रिदशमुनिनुतान्यष्टदिग्भासि भानो-

र्यान्ति प्राहे नवत्वं दश दधतु शिवं दीधितिनां शतानि ॥ 13

एकमिति ॥ यानि दीधितीनां दशशतानि दीधितिसहस्रम् । त्रयाणां
 जगतां समाहारः त्रिजगत् । तस्मिन् त्रिजगति । “ तद्धितार्थे त्यादिना
 उत्तरपदसमासः । “सङ्ख्यापूर्वो द्विगुरिति द्विगुसंज्ञा ।
 “द्विगुरेकवचनमिति”त्येकवचनम् । चतुर्भिः । अप्सु जातं अब्जं, तस्मिन्
 जातोऽब्जजो ब्रह्मा तस्य आरयै मुखैः । एकं ज्योतिः, सूर्यमिकं तेजः गदितम् ।
 दृशौ लोचने द्वे गदिते । तथा भूतानां पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशानां मध्ये
 पञ्चममग्निः । रूपं ज्योतिस्तेजः गदितम् । तथा षट्सु वसन्तादिषु ऋतुषु ।
 नानाविधानि नानाप्रकाराणीति गदितानि । एतदुक्तं भवति ।
 यत्किञ्चित्सामान्यं तेजो रूपं तत्सर्वं गदितमिति । तिस्रो दशाः येषां ते
 त्रिदशाः देवाः, त्रिदशाश्च ते मुनयश्च सप्त च ते त्रिदशमुनयश्च तैर्नुतानि
 स्तुतानि । अष्ट च ताः दिशश्च ताः भजन्तीति
 प्राप्नुवन्तीत्यष्टदिग्भाञ्चि । प्राह्ये प्रभाते । नवत्वं प्रत्यग्रत्वम् । यान्ति
 गच्छन्ति । तानि भानोः । दीधितीनां किरणानाम् । दश शतानि ।
 युष्माकम् । अलमत्यर्थम् । शिवं मङ्गलम् । दधतु पुष्पन्तु । एकमित्यारभ्य
 दशपर्यन्ताः । सङ्ख्याशब्दाः द्रष्टव्याः ॥

ஏகம் ஜ்யோதி: த்ருசௌ த்வே த்ரீஜகதி

கதிதாந்யப்ஜஜாஸ்யை சதுர்பி:

புதாநாம் பஞ்சமம் யான்யலம்ருதுஷு ததா

ஷ்டஸு நாநா விதாநி ।

யுஷ்மாகம் தாநி ஸப்த த்ரீதசமுநிநுதான்-

யஷ்டதிக்பாஞ்ஜி பாநோ:

யாந்தி ப்ராஹ்ணே நவத்வம்

தச ததது சிவம் தீதிநாம் சதாநி ॥

இந்த சுலோகத்தில் சூரியன் ஒன்று முதல் ஆயிரமாக உள்ளான் என்பதைக் கூறுமுகத்தான் ஒன்று முதல் பத்து வரையுள்ள எண்களை வைத்துப் பாடியுள்ளார் கவி.

சூரியன், உலகின் ஒரே ஜோதி. இவன் உலகினருக்கு இரு கண்களாக விளங்குகின்றான். மேலும், மூவுலகிலும் வியாபித்துள்ளான். நான்முகனாகிய பிரம்ம தேவனாக புகழப்படுகிறான். ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான தீயாக (நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயங்களில்) விளங்குகின்றான். ஆறு ருதுக்களில் (வஸந்த, க்ரீஷ்ம, வர்ஷ, சரத், ஹேமந்த, சிசிர்) ஆறு வகையான உருவைப் பெற்று விளங்குகின்றான். மரீசி, அத்ரி முதலிய ஏழு தேவரிஷிகளால் துதிக்கப்படுகிறான். எண்ணிசைகளிலும் பரவியுள்ளான். தினந்தோறும் புதியவனாகக் (நவ என்ற சொல் ஒன்பது என்ற எண்ணையும் புதிய என்ற பொருளையும் தரும்) காட்சி நல்குகிறான். இத்தகைய சூரியனுடைய பத்து x நூறு - ஆயிரம் - ஆயிரக்கணக்கான கிரணங்கள் உங்களுக்கு அனைத்து மங்கலங்களையும் நல்கட்டும்.

आवृत्तिभ्रान्तविश्वाः श्रममिव दधतः शोषिणः स्वोष्मणेव

ग्रीष्मे दावाग्निता इव रसमसकृद्ये धरित्र्या धयन्ति ।

ते प्रावृष्यात्तपानातिशयरुज इवोद्धान्ततोया हिमताँ

मार्ताण्डस्याप्रचण्डाश्चिरमशुभभिदेऽभीषवो वो भवन्तु ॥ 14

आवृत्तीति ।। आवृत्या प्रतिदिनसञ्चारेण भ्रान्तं विश्वं येषां ते आवृत्तिभ्रान्तविश्वाः । अथ श्रमं दधत इव स्थिताः । स्वस्य उष्मणा उष्णत्वेन । शोषिणः शोषमुपगता इव, ग्रीष्मे निदाघकाले । दावाग्निना वनाग्निना । तप्ता इव । वने च “वनवर्हे च दवो दाव” इत्यमरः । ये अभीषवः रश्मयः । “अभीषुः प्रग्रहे रश्मावि” त्यमरः । धरित्र्याः धरण्याः

“धरा धरित्री धरिणिः” इत्यमरः । रसं उदकम् । असकृत् बहुशः ।
 धयन्ति पिबन्ति । प्रावृष्ट्यां वर्षाकाले । आतपानातिशयत्वेन रुक्
 व्याधिः । आतः स्वीकृतः पानातिशयः तेन रुग्णेषां ते आतपानातिशयरुज
 इव । उद्धान्तं उद्धीर्यमाणं तोयं यैस्तैः उद्धान्ततोयाः । हिमतीं अप्रचण्डाः
 मन्दाः ते । मार्तण्डस्य सूर्यस्य । “विकर्तनार्कमार्तण्डः” इत्यमरः ।
 अभीषवः किरणाः । चिरं चिरस्य । वः युष्माकम् । अशुभं
 भिनतीत्यशुभमित्तरसौ अशुभभिदे अमङ्गलनाशाय भवन्तु ॥ 14

ஆவ்ருத்தி ப்ராந்த விச்வா: ச்ரமமிவ ததத:

சோஷிண: ஸ்வோஷ்மணேவ

கர்ஷ்மே தாவாக்நி தப்தா இவ

ரஸமஸக்ருத்யே தரித்ர்யா தயந்தி ।

தே ப்ராவ்ருஷ்யாத்ந பாநாதிசய ருஜ

இவோத்வாந்த தோயா ஹிமர்தௌ

மார்த்தண்டஸ்யா ப்ரசண்டா: சிரமசுபபிதே-

அபீஷவோ வோ பவந்து ॥

14

இந்த சுலோகத்தில் சூரிய கிரணங்களைப் பார்த்த மயூர
 கவி அங்கலாய்க்கின்றார்.

சூரிய கிரணங்கள் ஓயாமல் சுற்றிக்கொண்டே
 இருக்கின்றன. இதனால் அவை களைத்துவிடுகின்றன.
 தம்முடைய வெப்பமே தாங்காமல் சுண்டியும் விடுகின்றன.
 கடுங்கோடையின் காரணமாக காட்டுத்தீ வேறு. காடுகள்
 பற்றி எரிகின்றன. இதனால், அந்தக் கிரணங்கள் மேலும்
 சுடுகின்றன. இதன் காரணமாக, அந்தக் கிரணங்கள்
 பூமியிலுள்ள தண்ணீரைப் பருகுகின்றன. தாபம் தாங்காமல்
 அளவுக்கு மீறி நீரையும் குடித்துவிடுகின்றன. கார்காலம்
 வந்ததும் தானுண்ட நீரைக் கக்குகின்றன. (அளவுக்கு
 அதிகமான நீரைப் பருகிவிட்டால் அதனைக் கக்குவதைப்
 போல) இதனால் (கக்கியவன் சோர்ந்துவிடுவதைப்போல)

பனிக்காலத்தில் கிரணங்கள் (சோபையின்றி) சோர்ந்து விடுகின்றன. இவை சோபை (ஒளி) இழந்து போனாலும், அந்த சோபை இழந்த கிரணங்கள் உங்களுடைய அமலங்களைப் போக்கட்டும்.

तन्वाना दिग्वधूनां समधिकमधुरालोकरम्यामवस्था-

मारुढप्रौढलेशोत्कलितकपिलिमालंकृतिः केवलैव ।

उज्जृम्भाम्भोजनेत्रद्युतिनि दिनमुखे किञ्चिदुद्भिद्यमाना

श्मश्रुश्रेणीव भासां दिशतु दशशती शर्म घर्मत्विषो वः ॥ 15

तन्वानेति ॥ दिश एव वध्वः तासां दिग्वधूनाम् । सम्यगधिकं मधुरः सुखकरः मधुरश्चासावालोकश्च । समधिकमत्यर्थम् । मधुरालोकः प्रकाशश्च तेन रम्या रमणीया तां समधिकमधुरालोकरम्याम् । अवस्थां दशाम् । तन्वाना कुर्वाणा । व्रणशताप्रौढलेशः, कणः, आरुढः उत्पन्नः आरुढाश्चासौ प्रौढलेशः तेन, उत्कलितः उद्बद्धः, कपिलिमा कपिलत्व सचाऽसौ कपिलिमा च, आरुढप्रौढलेशोत्कलितकपिलिमा, अलङ्कृतिः अलङ्कारो, यस्यास्सा आरुढप्रौढलेशोत्कलितकपिलिमालङ्कृतिः । उज्जृम्भाम्भोजनेत्रद्युतिनि । दिनमुखे प्रभाते । किञ्चिदुद्भिद्यमाना प्राकाशमाना । श्मश्रूणां श्रेणिरिव पङ्क्तिरिव स्थिता । धर्माः त्विषो यस्य सः घर्मत्विद् तस्य घर्मत्विषः । सूर्यस्य भासां तेजसां, दशानां शतानां समाहारः दशशतीः “पङ्क्तेर्विशती” त्यादिना, उत्तरपदसमासः । सङ्ख्यापूर्वो द्विगुरिति द्विगुसंज्ञा । अकारान्तोत्तरपदोद्विगुस्रियां भाष्य इति स्त्रीलिङ्गत्वात् द्विगोरिति डीप् । शर्म सुखम् । शर्मशातसुखानि चेत्यमरः । केवलैव दिशतु ददातु ॥

தந்வாநா திக்வதூநாம் ஸமதிக மதுரா-
 லோகரம்யாம் அவஸ்தாம்
 ஆருட ப்ரௌடி லேசோத்கலித கபிலமா-
 வங்க்ருதி: கேவலைவ ।
 உஜ்ஞும்பாம்போஜ நேத்ர த்யுதிநி
 திநமுகே கிஞ்சிதுத்பித்யமாநா
 ச்மச்ருச்ரேணீவ பாஸாம் திசது
 தசசதீ சர்ம கர்ம த்விஷோ வ: ||

15

உதிக்கின்ற சூரியனைப் பார்க்கும் கவிஞருடைய கண்களுக்கு, அவனுடைய மென்மையான ஒளிக்கிரணங்கள், முகத்திலுள்ள விரிவடையும் ரோமாவளி போலத் தென்படுகின்றன. அதனையே இங்கு உவமையாகச் சொல்கிறார்.

மனைவியரை மகிழ்ச்சைய்ய அவளது கணவன் பட்டாடையை வாங்கிக் கொடுப்பான். அவளும் அவ்வாடையை அணிந்து புதுப்பொலிவுடனும், மகிழ்வுடனும் காட்சி தருவாள். அவளைக்கண்ட கணவன் அகமும் முகமும் மலர்ச்சிபெற்று மகிழ்வான். அப்போது அவனது உதடுகளின் மேலுள்ள மீசையும் விரிவடையும். இத்தகைய உலகியலில் காணப்படும் தொடர் நிகழ்ச்சிகளையே இங்கு உவமையாகக் கூறுகிறார் கவிஞர். இங்கு கணவன் சூரியன், மனைவியர் திசைகள். ஆடை அவனுடைய மஞ்சள் வண்ண ஒளிக்கதிர்களை அவர்களுக்கு அணிவித்து அத்திசை மகளிரை அழகியராகச் செய்கிறான் சூரியன். இதனால் அகமகிழ்ந்த (கணவனாகிய) சூரியனின் முகம் தாமரை மலர் மலர்வதைப் போல மெல்ல மெல்ல மலர்ச்சியுற்று, அதனால் அவனது முகத்திலுள்ள மீசை (ரோமாவளி)யும் விரிவடைவதைப் போல மெல்ல மெல்ல விரிவடையும் சூரியனின் ஒளிக்கிரணங்கள் உங்களுடைய மாசுக்களை நீக்கி சுகங்களைக் கொடுக்கட்டும்.

இந்த சுலோகத்தில் ஒளிக்கு நிழல் உண்டு என்று கூறுகிறார் கவி. ஒளிமயமான கிரணங்களுடே ஒரு கருமை. பகல் விடியும்போது சூரிய கிரணங்கள் முற்றும் ஊடுருவாத நிலையில் ஒரு நிழல். அதன் வழியே உதிக்கும் சூரியனை நேர்முகமாகப் பார்க்கமுடியும். இக் கருமையில்லாவிடில் நம்மால் நேரிடையாகப் பார்க்க முடியுமா? முடியாது. அப்போது ஒளிப்பிழம்பான சூரியனின் முகத்தில் கரு கருவென்று மீசை முளைத்தது போல கிரண நிழல்கள் தெரிகின்றன என்கிறார் கவி.

मौलोन्दोरिषमोषेद्युतिमिति वृषभाङ्केन यः शङ्कितेन

प्रत्यग्रोद्घाटिताम्भोरुहकुहरगुहैसुस्थितेनेव धात्रा ।

कृष्णेन ध्वान्तकृष्णस्वतनुपरिभवत्रसुनेव स्तुतोऽलं

प्राणाय स्तात्तनीयानपि तिमिररिपोः स त्विषामुदगमो वः ॥ 16

மौலீதி ॥ திமிரச்ய அந்ஹ்காரச்ய । ரிபு: ஶ்நு: , தஸ்ய திமிரரிபு: சூயச்ய, த்விஷா் தேஜஸா் । ய: உத்கம: ப்ராஹ்மாவ: । மௌ ஶேக்ரே இந்நு: தஸ்ய ஞுதி் கான்தி், ந ஁ஷ: மோஷேத் இதி முஷ்ணீயாதிதி । வ்ருஷாஹ்ஸ்கேன ஶங்க்ரேண । ஶங்க்ர ஶ்யாஹீதி ஶங்க்ரீதேன வ்ரீஹ்யாதிஶ்யஸ்சேதி இதத் த்ரத்யய: । யஸ்துத: ஆகீர்யரஶிமநாமிந்நுரஶிமஸஹாரம் க்ருவா (ஆகீர்ணரஶிமந: இந்நு-ரஶிமந: ஶஹாரகாரணத்வாத்) வ்ருஷாஹ்ஸ்யேந்நுஸேக்ரத்வாச்வ ஶங்க்ர யுஜ்யதே । த்ரத்யய் நவம் । உஹ்ராதீதம் விகஸிதம் த்ரத்யய்ரோஹ்ராதீதம் ச தத், அம்ஶூரஹம் ச தஸ்ய குஹம் ம஁த்யம், ததேவ குஹா தஸ்யா் ஶுஸ்திதேன ஶுக்ரேன ஶுஸ்திதேனேவ । ஹத்ரா ப்ரஹ்மணா ஶ்துத: । முக்லாவஸ்தாஸ்யா் ஶுக்ராஸீனாஶாஸ்யா் ஶூர்யோஹ்யே கமலவிகாஸோ ஶவதி । தஸ்மாத்ஸுஸ்திதேனேதி யுக்தம் । ஹ்வான்தம் அந்ஹ்காரம் தத்வத்க்ருஷ்ணா ஶ்வஸஹ்: ஶ்ரீக்ருஷ்ண உச்சயதே । ஹ்வான்த இவ க்ருஷ்ணா ச ஶ்வதநுஸ்ச தஸ்யா: । பரிஶவஸ்திரஸ்கார: தஸ்மாத் த்ரஸ்துநா ஶூரகேன ஹ்வான்த-

कृष्णस्वतनुपरिभवत्रनुनेव स्थितेन कृष्णेन हरिणा । अलं अत्यर्थम् ।
 स्तुतः आदित्यरश्मीनां ध्वान्तपरिभवत्वात् । कृष्णशरीरस्य
 तत्समानत्वाच्च । त्रनुनेव युक्तः एषः तनीयान् अल्पः । तिमिररिपोः स
 त्विषामुद्धमो वः युष्माकम् । त्राणाय रक्षणाय । स्तात् भवतु ॥ 16

மௌலீந்தோரேஷமோஷேத்யுதிமிதி

வ்ருஷபாங்கேந ய: சங்கிதேந

ப்ரத்யக்ரோத்காடிதாம்போருஹ-

குஹரகுஹஸுஸ்திதேநேவ தாத்ரா ।

க்ருஷ்ணேந த்வாந்த க்ருணஸ்வதநுபரிபவ

த்ரஸ்நுநேவ ஸ்துதோ(அ)லம்

த்ராணாய ஸ்தாத்தநீயானபி திமிரரிபோ:

ஸ த்விஷாம் உத்கமோ வ: ॥

16

இந்த சுலோகத்தால் “சிவன், பிரமன், விஷ்ணு ஆகிய
 மும்மூர்த்திகளாலேயே வழிபாடு செய்யப்படுகின்ற சிறப்பு
 வாய்ந்தவன் சூரியன்” என்று சூரியனின் மஹிமையைச்
 சிறப்பித்துக் கூறுகிறார் கவிஞர்.

சூரியன் உதயமானதும் சந்திரனின் ஒளி குன்றிவிடும்
 என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. சிவபெருமான் தன்னுடைய
 சிரசில் பிறையைச் சூடிக்கொண்டு சந்திரசேகரனாகத்
 திகழ்கிறார். அல்லவா ! அவர், தன்னுடைய சிரசில்
 அணியாகச் சூடிக்கொண்டுள்ள சந்திரனின் ஒளியை
 அபகரித்துவிடுவானோ ? என்ற கவலையால் சூரியனைக்
 குறத்துத் தோத்திரம் செய்கின்றார். பிரம்மதேவனோ !
 தாமரையாகிய கர்ப்பவாசத்தில் மலர்வதன் முன்னம்
 (அதற்குள்) ஒடுங்கி அமர்ந்திருந்தார் மலர்ந்த உடன் சற்று
 தாராளமாக அமர்ந்துகொள்ள இடம் கிடைத்ததில்
 மகிழ்ச்சிகொண்டார். மஹாவிஷ்ணுவான திருமாலும்,
 சூரியனைப் பிரார்த்தனை செய்கிறார். சூரியன் இருளை
 அழிக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன். இருளுக்கு “கிருஷ்ண”
 (கருப்பு) என்றதொரு பெயருண்டு. அவர் உடலும் கருப்பு.

அதனால் “என் உடல் கருப்பாக இருக்கிறதே ! இவ்வுடலையும் அழித்துவிடுவானோ என்ற அச்சங்கொண்டு சூரியனை பிரார்த்தனை செய்கிறான். உதிக்கின்ற நேரத்தில் மெல்ல மெல்ல புறப்படும் மெல்லிய கிரணங்களே சிவனுக்குக் கவலையையும், பிரம்மதேவனுக்கு மகிழ்ச்சியையும், கிருஷ்ணனுக்குப் பயத்தையும் ஒருங்கே தருகின்றன. அதனாலே மூவரும் சூரிய கிரணங்களைத் துதிக்கின்றனர். இதனால் பிரமாதி மூவர்களும் பிரார்த்திக்கும் சக்திவாய்ந்த சூரியனின் கிரணங்களின் உதயம் உங்களைக் காக்கட்டும்.

विस्तीर्णं व्योमदीर्घाः सपदि दश दिशो व्यस्तवेलाभसोऽब्धीन्

कुर्वद्भिर् श्यनानानगनगरनगाभोगपृथ्वीं च पृथ्वीम् ।

पद्मिन्युच्छ्वास्यते यैरुषसि जगदपि ध्वंसयित्वा तमिस्रा-

मुस्रा विसंसयन्तु द्रुतमनभिमतं ते सहस्रत्विषो वः ॥ 17

विस्तीर्णमिति । व्योम आकाशम् । विस्तीर्णं विमलं कुर्वद्भिः । अब्धीन् समुद्रान् । व्यस्तं व्यस्ता विस्तारिता वेला अम्भसां ये ते व्यस्त-वेलाभसः । वेलायां अम्भः वेलाभो यैस्तान् व्यस्तवेलाभसः, यद्वा व्यस्ता त्यक्तावेला यैस्तानि व्यस्तवेलानि अम्भांसि येषां ते तान् व्यस्त-वेलाभसः । आदित्योदये समुद्रजलं सङ्कुचितं भवतीति प्रसिद्धम् । पृथ्वीं भूमिं च । च शब्दः समुत्तये । न गच्छन्तीति नगाः पर्वताश्च नगराणि पुराणि च नगाः वृक्षाश्च नानाविधाश्च ते नगनगरनगाश्च दृश्याश्च ते नानाविधानगराश्च तेषां, आभोगो विस्तारः । तेन पृथ्वीं महतीं कुर्वद्भिः । यैरुषैः किरणैः । उषसि प्रभाते । तमिस्रां रात्रिम् । “तमिस्रा तामसी रात्रिरि”-त्यमरः । ध्वंसयित्वा नाशयित्वा । पद्मिनी कमलिनी । उच्छ्वास्यते

विकारयते । जगदपि अपि शब्दः समुच्चये । उच्छ्वारयते प्रबोध्यते ।
सहस्रं त्विषो यस्य सः सहस्रत्विद्, तस्य सहस्रत्विषः । उस्त्रा रश्मयः ।
वः युष्माकम् । अनभिमतं पापम् । द्रुतं क्षिप्रम् । विसंसयन्तु नाशयन्तु ॥

விஸ்தீர்ணம் வ்யோம தீர்கா: ஸபதி தச திசோ
வ்யஸ்தவேலாம்பலோ அப்தீன்
குர்வத்பி:ருச்யநாநாநகநகரநகா-
போகப்ருத்வீம் ச ப்ருத்வீம் ।
பத்மின்யுச்ச்வாஸ்யதே யைருஷ்ணி ஜகதபி
த்வம்ஸயித்வா தமிழ்ரா
முஸ்ரா விஸ்ரம் ஸயந்து த்ருதமநபிமதம்
தே ஸஹஸ்ரத்விஷோ வ: ॥

17

சூரியன் உதிக்கும்போது என்னென்ன நடைபெறு
கிறது என்பதை விளக்குகிறார் இக் கவிதையால்.

(இருள் சூழ்ந்த) ஆகாயம் விரிகின்றது. திசைகள்,
நீள்கின்றன. கடற்கரையைத் தாண்டி நீர்பரப்பு
விரிகின்றது. பூமியெங்கும் மலைகளும், நகரங்களும்,
பள்ளங்களும் தெரிகின்றன. தாமரைக்குளம் அப்பாடா
என்று பெருமூச்சுவிட்டு விம்மிதம் அடைகிறது.
இருளைத் தொலைத்து நமக்கு வேண்டாதவற்றை
அகற்றி அருளட்டும் சூரியனின் ஆயிரம் கிரணங்கள்.

अस्तव्यस्तत्वशून्यो निजरुचिरनिशानश्वरः कर्तुमीशो

विश्वं वेश्मेव दीपः प्रतिहततिमिरं यः प्रदेशस्थितोऽपि ।

दिक्कालापेक्षयासौ त्रिभुवनमदतस्तिग्मभानोर्नवाख्यां

यातः शातक्रतव्यां दिशि दिशतु शिवं सोऽर्चिषामुदगमो वः ॥

अस्तव्यस्तत्वशून्य इति । अस्तः अन्योन्यपरिभूतः । व्यस्तः
 अन्योन्य श्रितः । अस्तश्च व्यस्तश्च अस्तव्यस्तौ तयोर्भावस्तत्त्वं तेन ।
 शून्यः रहितः । अनेकार्थत्वाधातूनां अयमर्थो लक्ष्यत इत्यदोषः ।
 धातूनामनेकार्थत्वं कथम् ? उक्तं च - निपाताश्चोपसर्गाश्च धातवश्च
 ते त्रयः । अनेकार्थाः स्मृता सर्वैः पातस्तेषां निदर्शनमिति ॥
 आदित्यस्यार्चिषामुद्गमः प्रादुर्भावः ।

अन्येन, तेजसा परिभूयते अन्येन तेजसा न मिश्रितश्च । दीपोऽपि
 नैवं, निजानुत्पाद्या, रुचिः कान्तिर्यस्य सः दीपोऽपि न नैवं तैलवर्त्यब्धि
 संयोगसम्भवरुचित्वात् । अनिशं सर्वदा । अनश्वरः अनाशनशीलः
 यस्तिग्मभानोः सूर्यस्य अर्चिषामुद्गमः उदयः दीप इव । प्रदेशस्थितोऽपि
 उदयपर्वतस्थितोऽपि । अन्यत्र गृहकोणस्थितोऽपि । विश्वं वेश्म गृहं च ।
 प्रतिहतं तिमिरमन्धकारं यस्य तत्प्रतिहततिमिरं कर्तुं सम्पादयितुम् । ईशः
 समर्थः सकलजगदन्धकारापनोदनसमर्थः इत्यर्थः । दीपो गृहगतान्धकार
 नाशने समर्थः इत्यनेन दीपसूर्यतेजसां साधर्म्यवैधर्म्ये प्रतिपाद्येते ।
 दिक्कालापेक्षया । शतं क्रतवो यस्य सः शतक्रतुः इन्द्रः । शतक्रतोरियं
 शातक्रतवी तस्यां शातक्रतव्याम् । “तस्येदमित्यण् प्रत्ययः” ठिङ्ङाणञ्
 इत्यादिना डीप् ओर्गुणः इति गुणः अवादेशः । तद्धितेष्वचामादेरित्यादि-
 वृद्धिः । दिशि इति व्याख्यातः नित्यस्य नवत्वोपपत्तिः भाव्या ।
 नवत्वपृथिवीत्वादि धर्मः घटाकाशपटाकाशवदौषाधिकाः । त्रिभुवनमटतः
 गच्छतस्तिग्मभानोः सूर्यस्य सः असावर्चिषामुद्गमः । वः युष्माकम् ।
 शिवं मङ्गलम् । दिशतु । असाविति प्रतीतः । यः पूर्वं मया काश्यां दृष्टः स
 एव काश्यां दृष्टः इतिवत्प्रत्यभिज्ञा ॥

அஸ்தவ்யஸ்தத்வ சூன்யோ நிஜருசி:

அநிசாநச்வர: கர்த்துமீசோ

விச்வம் வேச்மேவ தீப:

ப்ரதிஹத திமிரம் ய: ப்ரதேச ஸ்திதோபி ।

திக்காலாபேக்ஷயா (அ)ஸௌ

த்ரிபுவநமடத: திக்ம பாநோர்நவாக்யாம்

யாத: சாதக்ரதவ்யாம் திசி திசது சிவம்

ஸோ (அ)ர்சிஷாம் உத்கமோ வ: ॥

18

உதயமோ அஸ்தமனமோ இல்லாதவன் சூரியன்
என்பதை விளக்குகிறார் கவி.

अस्तव्यस्तत्वस्य: अस्तमनम् என்பதோ
வெளிப்பாடு என்பதோ இல்லாதவன் சூரியன்.
ஒரிடத்தில் இருந்து கொண்டே தன்னொளி
பாயுமிடங்களில் எல்லாம் இரவை/இருளைப்
போக்குகின்றான். ஒரு வீட்டின் நடுக்கூடத்தி லுள்ள
விளக்கு அந்த வீட்டின் பிற பகுதிகளிலுள்ள
இருளையோட்டுவதைப் போல, அண்டப்பெருவெளி
(Universe)யெங்கும் பிரகாசித்து இருளையோட்டு
கிறான் ஒளியை விட்டு மறைந்த திசை இருட்டாகவும்,
மறைந்த நேரம் இரவாகவும் உள்ளது. இதனாலும் ஒரு
அனுகூல முண்டு, பூமியின் சுழற்சியினால் சூரியன்
சஞ்சரிப்பதாகவும், திசையில் உதிப்பதாகவும், நாமாகக்
கற்பித்துக்கொள்கிறோம். ஏன் ? நமக்கு திசையும்,
காலமும் தெரியவேண்டுமே ! அதற்காக. 'இதோ ! கீழ்த்
திசையில் புதிய சூரியன் !' என்று கண்டு மகிழ்கிறோம்.
இத்தகைய நன்மைகளையே நல்கும் சூரிய கிரணங்கள்
உங்களுக்கு (மேன்மேலும்) நன்மையை அருளட்டும்.

मा गान्त्वानि मृणालीमृदुरिति दययेवाप्रविष्टोऽहिलोकं

लोकालोकस्य पार्श्वं प्रतपति न परं यस्तदाख्यायमेव ।

ऊर्ध्वं ब्रह्माण्डखण्डस्फुटनभयपरित्यक्तदैर्घ्यो द्युसीम्नि

स्वेच्छावश्यावकाशावधिरवतु स वस्तापनो रोचिरोधः ।

तपनस्यायं तापनः सूर्यसम्बन्धिः तस्येदमित्यप्रत्ययः । सैविषामोघः
रोचिरोधः । मृणालीवत् पद्मिनीवत् । मृदुः अहिलोकः । मा, ग्लानिं मागादिति
विशुष्कतां न गच्छत्विति दययेव । अहीनां सर्पाणाम् । लोकः पाताललोकः । न
प्रविष्टः । लोक्यत इति लोकः । लोकश्चासाव लोकश्च तस्य लोकालोकस्य ।
लोकालोकपर्वतः । जलधीन् द्वीषानावृत्य तिष्ठतीति पुराणप्रसिद्धम् । परं पाश्वं
पाश्चात्यभागम् । तस्य लोकालोक पर्वतस्य आख्या नामधेयमर्थः प्रयोजनं
यस्मिन् कर्मणि, तत्तथा तदाख्यामिति । लोकालोकपर्वतस्यान्वर्थो यथा
स्यादिति । न प्रतपति न प्रकाशयतीति लोकालोकपर्वतस्य पाश्चात्यभागं
प्रकाशयेच्छ्लोकालोकेत्याख्यानम् । द्युसीम्नि स्वर्गसीम्नि । ऊर्ध्वं उपरि
ब्रह्मणः अण्डं तस्य खण्डं अर्धस्फुटनं तस्माद्भयं तेन परित्यक्तं दैर्घ्यं येन सः
ब्रह्माण्डखण्ड-स्फुटनभयपरित्यक्तदैर्घ्यः उक्तः देव प्रयोजनस्तिर्यगूर्ध्वमधश्च
न प्रवर्तत इति । स्वेच्छया, आत्मवाञ्छयावश्यः अविधेयः । अवकाशः प्रदेशः
। अवश्यश्चासावकाशश्च, तस्य अवधिः मर्यादा यस्य सः
स्वेच्छावश्यावकाशावधिः स तापनो रोचिरोधः । वः युष्मान् । अचतुरक्षतु ॥

மா காந்க்லாநிம் ம்ருணாளீம்ருதுரிதிதயயேவா

ப்ரவிஷ்டோ (அ) ஹிலோகம்

லோகாலோகஸ்ய பார்ஸ்வம்

ப்ரதபதி ந பரம் யஸ்ததாக்க்யார்த்தமேவ ।

ஊர்த்வம் ப்ரஹ்மாண்டகண்டஸ்புடநபய-

பரித்யக்ததைர்க்யோ த்யுஸீம்நி

ஸ்வேச்சாவச்யாவகாசாவதிரவது ஸ

வஸ்தாபநோ ரோசிரோத: ॥

சூரிய ஒளி வர்ணனை

சூரியன் எங்கும் ப்ரகாசிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்த போதிலும், சிற்சில இடங்களில் அவன் பிரகாசிப்பதில்லை. அவன் பிரகாசிக்காமல் இருப்பதின் காரணத்தை இச்சலோகத்தின் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகின்றார் கவிஞர்.

தாமரைத்தண்டு போலக் குளிர்ந்த மென்மையான நாகங்கள், தனது கிரணங்களின் சூடுபட்டால் வாடிவிடுமே என்ற கருணையினாலோ என்னவோ பாதாளத்தில் சூரிய கிரணங்கள் பரவுவதில்லை. 'லோகம்' என்றால் கண்களுக்குப் புலப்படுவது. 'அலோகம்' என்றால் கண்களுக்குப் புலப்படாதது. பரமன் தன் படைப்பில் 'அலோகம்' என்ற பகுதியையும் படைத்திருப்பதால் அங்கு தன் கிரணங்கள் பரவினால் அதன் பெயர் கெட்டுவிடுமே ! என்ற காரணத்தினால், அதன் பக்கம் சூரியகிரணங்கள் பரவுவதில்லையோ ! சூரியகிரணங்களின் நீட்டத்திற்கு எல்லை கிடையாதுதான். ஆனால் அப்படி 'நீண்டு கொண்டே போய் பிரம்மாண்டத்தின் வான்முகட்டை உடைத்துவிடக் கூடாதே' என்ற அச்சத்தில் சூரிய கிரணங்கள் அதுவரை நீள்வதில்லை. தங்கு தடையில்லாத தன் கிரணங்களை இப்படி தன் விருப்பம் போல் அடக்கிக்கொள்ளும் 'சூரியஒளி' உங்களைக் காக்கட்டும்.

இங்கு 'லோகாலோகம்' என்றதொரு இடத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார் கவிஞர். இது பற்றி புராணங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. அதன்படி 'லோகாலோகம்' என்பது ஒரு மலையின் முன்பகுதி பின்பகுதி என்றும், விரிவடைந்த இந்த நிலத்தை ஆகாயத்திலிருந்து பிரிக்கிறது என்றும், இங்கு ஒரு பகுதியில் சூரியனின் பிரகாசம் உண்டு என்றும், மற்றொரு பகுதியில் சூரியன் பிரகாசிக்காது என்றும், அப்பகுதி இருள்மயமாகவே இருக்குமென்றும் காணப்படுகிறது. இதன் காரணமாகவே லோகம் சூரியனால்

காணப்படும் (பிரகாசிக்கப்படும்) பகுதியென்றும், அலோகம் காணப்படாத (பிரகாசமில்லாத) பகுதியென்றும் அழைக்கப் பட்டுள்ளது. இந்த மலைச்சிகரம் நெடிதுயர்ந்தது என்றும், அந்தச் சிகரத்தில் சந்திர சூரியநகஷத்திரங்களின் ஒளிகூடப்படாத அளவில் மிகவும் உயரமானதென்றும், அந்தச்சிகரம் நீலநிற முடைய தென்றும் ஸ்ரீமத் பாகவதம் போன்ற புராணங்களில் காணப்படுகிறது. கவி காளிதாஸஸியற்றிய ரகுவம்சத்தின் முதல் சர்கம் 68 ஆம் சுலோகத்தில்

सोऽहमिज्या विशुद्धात्मा प्रजालोपनिमीलितः ।

प्रकाशश्चाप्रकाशश्च लीकालोक इवाचलः ॥

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

अश्यामः काल एको न भवति भुवनान्तोऽपि नीतेऽन्धकारे

सद्यःप्रालेयपादो न विलयमचलश्चन्द्रमा अप्युपैति ।

बन्धः सिद्धाञ्जलीनां न हि कुमुदवनस्यापि यत्रोज्जिहाने

तत्प्रातः प्रेक्षणीयं दिशतु दिनपतेर्धाम कामाधिकं वः ॥ 20

अश्यामः इति । यत्र यस्मिन् धाम्नि । उज्जिहाने उद्गच्छति इति । काल एक एव । श्यामा रात्रिः । “श्यामाच्छानिलभामिनी” त्यमरः । न विद्यते श्यामा यस्मिन् सः अश्यामः । न भवतीति । किन्तु । भुवनान्तोऽपि अश्यामो भवति । अपि शब्दः समुच्चये । अन्धकारे नीते सति । भुवनानां अन्तः मध्यम् । अश्यामो धवलो भवति । प्रालेयं हिमम् । पादा प्रायन्तपर्वताः यस्य सः प्रालेयपादः हिमवानचलः सद्यो । विलयं नाशम् । नोपैति । क्रमादिति भावः । चन्द्रमा अपि सद्यो विलयमुपैति च । सिद्धाञ्जलीनां बन्धः । न भवति अर्घ्यदानादिरिति भावः । कुमुदवनस्यापि ।

बन्धो भवति । हि । सूर्योदये कुमुदानां विकासाभावात् । प्रातः प्रेक्षणीयं
द्रष्टुं अप्रचण्डत्वादिति भावः । तद्दिनपतेर्धर्म सूर्यतेजः । वः युष्मभ्यम् ।
कामादिकं यानरथादिकम् । दिशतु ददातु ॥ 20

அச்யாம: கால ஏகோ ந பவதி

புவநாந்தோ(அ)பி நீதே(அ)ந்தகாரே

ஸத்ய: ப்ராலேயபாதோ ந விலயமசல:

சந்த்ரமா அப்யுபைதி ।

பந்த: ஸித்தாஞ்ஜலீநாம்

ந ஹி குமுதவநஸ்யாபி யத்ரோஜ்ஜிஹாதே

தத்ப்ராத: ப்ரேக்ஷணீயம் திசது

திநபதே: தாம காமாதிகம் வ: ॥

20

சூரிய ஒளி பரவும்போது நிகழும் நிகழ்வுகளைக் கூறுகிறார் கவி.

சூரிய ஒளி பரவும்போது இரவு என்ற காலம், நேரம் மட்டும் கருமை நீங்குவதில்லை. இருள் அகன்றவுடன் உலகின் எல்லையெல்லாம் கருமை நீங்குகின்றது. பனி மலை மட்டும் உருகிக் கரைவதில்லை. சந்திரனும் லயமடைகிறான். முனிவர்களின் கைகள் மட்டும் அஞ்சலி செய்து கூம்புவதில்லை. ஆம்பல் மலர்க்காடும் கூம்புகிறது. இத்தகைய ஆற்றல் பொருந்திய காலைச் சூரியனின் செவ்வொளி உங்களது விருப்பங்களை, விரும்பியதற்கு அதிகமாகவே நிறைவேற்றட்டும்.

यत्कान्तिं पङ्कजानां न हरति कुरुते प्रत्युताधिक्यम्यां

नो धत्ते तारकाभां तिरयति नितरामाशु यन्नित्यमेव ।

कर्तुं नालं निमेषं दिवसमपि परं यत्तदेकं त्रिलोक्या -

श्चक्षुः सामान्यचक्षुर्विसहशमघभिद्भास्वतः स्तन्महो वः 21

யத்காந்திமिति । सामान्यचक्षुः तस्यास्माद्विसदृशं अन्यप्रकारम् ।
 त्रिलोक्याः एकं चक्षुः एतन्महः सूर्यतेजः । त्रयाणां लोकानां समाहारः
 त्रिलोकी । तद्विद्वार्थे इत्यादिना समासः सङ्ख्यापूर्वो द्विगुरिति द्विगुसंज्ञा ।
 अकारान्तात्तस्य पदाद्विगुस्रियां भाष्ये इति स्त्रीलिङ्गत्वाद्विगुरिति डीप् ।
 पङ्कजानां पद्मानाम् । कान्तिं शोभां । न हरतीति अन्यत्र हरति प्रत्युत
 विपरीततया आधिक्यम् । तेन रम्यां कान्तिम् । कुरुते यन्महस्तारकाणां
 नक्षत्राणाम् । आभां कान्तिम् । नो धत्ते न धारयति । प्रत्युत चाशु नितरामेव ।
 तारकाभां नक्षत्रकान्तिम् । नित्यं सर्वदा । तिरयति छादयति । अन्यत्र,
 तारका कनीनिका नयनमध्ये तेजोमयप्रदेशाः “तारकाक्षः कनीनिके”-
 त्यमरः । तस्य भां कान्तिम् । धत्ते पुष्पातीत्यर्थः । आशु कनीनिकाभाम् ।
 नित्यं तिरयति मीलयति न छादयतीत्यर्थः । यत्परं एतस्मादितरम् ।
 महः नयनतेजः निमेषः प्रक्षविक्षेपः तं कर्तुमलम् । निमेषः कालविशेषः ।
 तं कर्तुं नालं दिवसमपि कर्तुं नालं सौरतेजसासमयं कर्तुं समर्थमित्यर्थः ।
 भास्वतः सूर्यस्य तन्महतेजः । वः । अघं पापं भिनत्तीति भित् तत् ॥

யத்காந்திம் பங்கஜாநாம்

ந ஹரதி குருதே ப்ரத்யுதாதிக்கயரம்யாம்

நோ தத்தே தாரகாபாம் திரயதி நிதராம்

ஆசு யந்நித்யமேவ ।

கர்த்தும் நாலம் நிமேஷம்

திவஸமபி பரம் யத்ததேகம் த்ரிலோக்யா-

ச்சக்ஷுः ஸாமான்ய சக்ஷுः

விஸத்ருசமகபித்பாஸ்வத: ஸ்தந்மஹோ வ: ॥ 21

உதயமாகும் சூரியனைக் காணும் கவி 'சூரியனே
 உலகின் ஒரே கண்' என்று நினைக்கிறார். உடனே

சூரியனாகிய கண்ணுக்கும், நமது கண்ணுக்குமுள்ள வேறுபாடுகளை இச்சலோகத்தின் வாயிலாகக் கூறுகிறார். கவி.

சூரியன் உலகிற்கு ஒரே கண்ணாகத் திகழ்கின்றான். நமக்கும் கண்களுண்டு. நமது கண்களோ ஸாமான்யமான கண்களே. இதனால், நமது கண்ணுக்கும் சூரியனாகிய கண்ணுக்கும் பெருத்த வேறுபாடுகளுண்டு. நமது கண்கள் தாமரையின் அழகைக் கண்டு கவரும். அவற்றுக்கு அழகைக் கொடுக்கும் வல்லமை கிடையாது. கண்களால் கவரப்படும் அழகுடையது தாமரை. ஆனால், சூரியனாகிய 'கண்' தாமரையின் அழகை அபகரிக்காமல் அத்தாமரைகளுக்கு மேன்மேலும் அழகூட்டும். னோ தாரகாப் நிரயதி । அஸு நிரயமேவ தாரகாப் நிரயம் தத எவ । நம் கண்களுக்கு நகூத்திரங்களின் ஒளி மறைந்து காணப்படுகிறது. ஆனால் சூரியனின் ஒளிக்கிரணங்கள் நம் கண்ணின் மணிகளை மறைப்பதில்லை. மாறாக என்றுமே உடன் ஒளி பாய்ச்சி, கண்களுக்குக் காணும் திறனைத் தருகிறது.

நிமிஷம் என்றால் 'கண் சிமிட்டல்' என்று பிபாருள். ஒரு கண்சிமிட்டும் நேரத்தை நிமிஷம் (இமைப்பொழுது) என்கிறோம். ஆகவே, நம் கண்கள் ஒரு நிமிஷத்தைத்தான் கொடுக்க முடியும். ஆனால் சூரியனாகிய கண் ஒரு பகலையே கொடுக்கிறது. இத்தகைய ஆற்றல் படைத்த சூரிய ஒளி (தேஜஸ்) உங்களுடைய அனைத்துப் பாபங்களையும் அழிக்கட்டும்.

இங்கு தாரகா என்ற சொல் நகூத்திரத்தையும், நமது கண்களின் மையப்பகுதியிலுள்ள 'கண்மணி' (பாப்பா) யையும் குறிப்பிடுகிறது.

ஃமா ஃபீய: ஃபாம்ப:ஷிஷிரதரஜலஸ்பர்ஷதர்ஷாஃவ

தாஸாஷா நேதுமாஷா திரதகரஸர:புக்ராணீவ வோதம் ।

பிராத: ப்ரோலு஑ுத விஷ்ணு: பதமபி ஑ுணயேவாதிவேகா஑்வீய-

ஸ்யு஑ாம ஑ுதமானா ஑஑து ஑ினபதே஑ுநிமிதத ஑ுதிவ: ||

22

஑ுமாமிதி । ஑பா ராதி: தஸ்யா: அம்஑: ஑ிம஑ல அதிஷயேன, ஑ிஷிரं
 ஑ிஷிரதரं அதிஷிதலமிதி யாவத் । ஑பா஑்஑ஸா ஑ிஷிரதரं, தத் ஑லं ஑ ।
 தஸ்ய ஑்வர்ஷ: தஸ்மின்ஸ்தர்ஷ: , தஸ்மிந் துஷ்ணா தஸ்மாத் ।
 ஑பா஑்஑: ஑ிஷிரதரஸ்பர்ஸதர்ஷா஑ிவ ஑ிபணியத் । ஑ிபிரதரं ஑ிபுரஸ஑்஑ா஑்-
 ஑ிவ஑னேத்யா஑ிநா ஑்யஸுந்஑ுத்யய: । ஑தூல஑ூரேத்யா஑ிநா யணா஑ிபரं ஑ுப்யதே
 ஑ூர்ஸ்ய ஑ ஑ுண: । ஑்஑ா ஑ூர்மி஑தா । அாஷாது ஑ி஑ு ஑்஑ிஸதா: ஑஑ா: தேஷா ஑ரா: த
 எவ ஑ராஸி தேஷா ஑ுஷ்஑ராணி ஑ரி஑ஸ்தா஑்ராணி । “஑ுஷ்஑ரं ஑ரி஑ஸ்தா஑்ரே
 வா஑்஑ா஑ு஑்஑ேஸு ஑ே”தி விஷ்வ: । ஑஑்஑ானி ஑ ஑ுதே஑் வி஑ாஸம், நேதுமிம
 ஑ாபயதுமிவ । ஑்஑ாக் ஑ி஑்஑ம் । அாஷா: ஑ிஷ: । ஑தா: । ஑ிராத: ஑்஑ாதி ।
 விஷ்ணு: பதமா஑ா஑மிபி । ப்ரோலு஑ுத அதி஑்஑்஑்ய । ஑வீயஸி ஑ூரதரே ।
 ஑ூர்ஸ஑்஑ாத்஑ர஑் ஑ுத்யய: । ஑தூல஑ூரேத்யா஑ிநா ஑ர்ஸ்ய யணா஑ேர்஑: ஑ூர்ஸ்ய ஑
 ஑ுண: அவா஑ிஷ: । ஑஑்஑ாம: அநிவாரித஑்஑ரம் யதா ஑வதி ததா । ஑ுணயேவ
 ஑ி஑்஑ாஸிஷ்விதி ஑ாவ: । அதிவேகாத் அதி஑வாத் । ஑ுதமானா ஑்஑ா஑மானா ।
 ஑ினபதே: ஑ூர்ஸ்ய । ஑ுதி: ஑ிஸி: । வ: யுஷ்஑ாகத் । ஑ுநிமிதத ஑ா஑த் ।
 ஑஑து ||

஑்஑்஑ாமம் ஑ே஑்஑்஑ீய: ஑்஑்஑ா஑்஑: ஑ிஸிரதர-

஑ுலஸ்பர்ஸதர்ஷா த்஑ு஑ேவ

த்஑ா஑ா஑ா நேதுமா஑ா த்஑ிரத஑்஑ரஸர:-

஑்஑்஑ராணீவ ஑ோதம் ।

ப்ராத: ப்ரோல்லங்க்ய விஷ்ணோ:

பதமபி க்ருணயே வாதிவேகாத்தவீய
ஸ்யுத்தாமம் த்யோதமாநா தஹது திநபதே:
துர்நிமித்தம் த்யுதிர்வ: ||

22

உதயமான சூரியன் வெகு விரைவில் ஆகாயத்தைக் கடந்து வருகிறான். இதனைக் கண்ட கவிஞர், 'சூரியன் வெகு விரைவாக ஆகாயத்தைக் கடந்து வருவதன் காரணம்தான் என்ன ?' என்று எண்ணுகிறார். அதற்குரிய காரணங்களைக் கற்பிக்கின்றார். கவிஞர்.

சூரியன், கீழ்வானத்தைக் கடந்து வெகு விரைவாக ஆகாயத்தைக் கடக்க வருகிறானே ! இதன் காரணந்தான் என்ன ? ஓஹோ ! இரவில் பொழிந்த குளிர்ச்சியான பனிநீரை விரும்பிப் பருக பூமியை நோக்கி வருகிறானா ? அல்லது, சூரிய உதயத்தால் தடாகத்திலுள்ள தாமரைகள் மலர்ந்துவிட்டனவே ! ஆயின் திக்கஜங்களின் தும்பிக்கைகள் என்னும் தடாகத்திலுள்ள தாமரைகளை மலரச் செய்வதற்காகத்தான் எண்திசைகளிலும் தனது கிரணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு விரைந்து வருகிறானோ ? (ஏனா) க்ருணா என்றால் இந்த இடத்தில் தவறு செய்யக்கூடாது என்ற கூச்சம். ஆலய வாயிலைத் தாண்டி மிதியடியுடன் போகும்போது நமது உள்ளத்தில் ஒருவகையான கூச்சம் வரும். அதுபோல, ஆகாயத்திற்கு விஷ்ணுபதம் என்று மறு சொல்லுண்டு. காரணம் ஆகாயம் விஷ்ணுவின் திருவடியாயிற்றே. அதனால், அதன்மீது தம் சூடுபடக்கூடாதே என்ற கூச்சத்தினால் சூரிய ஒளி வேகமாக ஆகாயத்தைக் கடக்கின்றதோ இத்தகைய சூரிய ஒளி உங்களுடைய கெட்ட சகுனங்களைப் போக்கட்டும்.

திக்கஜங்களே எண்திசைகளையும் காத்து வருகின்றன என்பது புராணங்களில் காணப்படும் செய்திகள். ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்ஜனம், புஷ்பதந்தம்,

சார்வபௌமம், ஸுப்ரதீகம் என்று திசை யானைகளின் பெயர்களாக அமரகோசத்தில் காணப்படுகிறது.

இங்கு துதிக்கைகளின் தடாகத்தில் என்று கவிஞர் கூறுவது. துதிக்கைகளின் தலைப்பகுதி (அங்குசம்) உணவுப்பொருட்களை எடுத்ததற்குரியதாகும். யானையின் துதிக்கையின் நுனிப்பகுதி தாமரையுடன் ஒப்பிடுவது கவி மரபு. 'துதிக்கையைத் திறப்பதும், தாமரை மலர்வதும்' சமானமாகக் கொண்டு கற்பனை செய்யப்பெற்றுள்ளது. ஆதலால் இது 'உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரமாகும்.'

नो कल्पापायवायोरदयस्यदलत्क्षमाधरस्याप्य गम्या

गाढोदगीर्णोज्ज्वलश्रीरहनि न रहिता नो तमःकज्जलेन ।

प्राप्तोत्पत्तिः पतङ्गाङ्ग पुनरुपगता मोषमुष्णत्विषो वो

वर्तिः सैवान्यरूपा सुखयतु निखिलद्धीपदीपस्य दीप्तिः ॥ 23

नो कल्पापायेति । न विद्यते दया यस्य सः अदयः रयः वेगः । अदयश्चासौ रयश्च तेन अदयरयेण दलन्तः शीर्यन्त इति अदयरयदलन्तः ते च ते क्षमाधरा पर्वताश्च । अदयरयदलन्तः क्षमादरा यस्त सः अदयरयक्षमाधरः तस्यापि कल्पस्य अपायो नाशः तस्मिन्वायुः तस्य कल्पापायवायोः अगम्या अभिभव तुमशक्या कल्पापायवायुना नो गम्येत्यर्थः । “कृत्यानां कर्तारिवे”ति कर्तारि षष्ठी । इतरादियं दीप्तिस्तु अल्पवायोः अगम्या । अहनि दिवसे । गाढमत्यर्थम् । उद्धीर्णा सर्वतः प्रसृता उज्ज्वला भाश्वरा सा श्रीश्च गाढोद्धीर्णोज्ज्वलश्रीः कान्तिः यस्याः सा गाढोद्धीर्णोज्ज्वलश्रीः इतराः अहनि मन्ददीप्तिः । कञ्जलं, कञ्जलं तम एव कञ्जलं तेन तमःकञ्जलेन रहिता नो रहतेत्यर्थः द्वौ नकारौ प्रकृतमर्थं

गमयतः । दीपदीप्तिस्तु । कज्जलेन सहिता । “पतङ्गाः सूर्यपतङ्गौ । प्राप्ता
उत्पत्तिर्यस्या सा प्राप्नोत्युत्पत्तिः । पतङ्गात् मोषमपहरणं नोपेता न प्राप्ता ।
दिवसदीप्तिस्तु, पतङ्गात् शलभात् मोषादि तु गता दीप्तिस्तु । अन्यत् रूपं
यस्याः सा अन्यरूपा अवर्तिः । वर्तिरहिता उष्णाः त्विषो यस्य सः
उष्णत्विद् तस्य उष्णत्विषः । निखिलाः समस्ताश्च निखिलाश्च द्वीपाश्च
तेषां निखिलद्वीपानां दीपः तस्य निखिलद्वीपदीपस्य सैव दीप्तिः । वः
युष्मान् सुखयतु ॥

23

நோ கல்பாபாயவாயோரதயரயதலத்-
க்ஷமாதரஸ்யாப்யகம்யா

காடோத்கீர்ணோஜ்வலஹீரஹதி

ந ரஹிதா நோ தம: கஜ்ஜலேந ।

ப்ராப்தோத்பத்தி: பதங்காந்ந புநருபகதா

மோஷமுஷ்ண த்விஷோ வோ

வர்த்தி: ஸைவாந்யருபா ஸுகயது

நிகிலத்வீபத்வீபஸ்ய தீப்தி: ॥

24

சூரிய ஒளியை தீபத்துடன் உவமித்துக் கூறலாமா ?
என்று ஆராய்கிறார். தீபத்திற்குச் சமமானதா ?
இல்லையா என்ற கேள்விக்கு விளக்கமளிக்கிறார் கவி.

விளக்கொளி சாதாரண காற்றுப்பட்டால்
அணைந்துவிடும். இரக்கமின்றிக் கடுமையாக வீசி
மலைகளையே புரட்டிவிடுகின்ற பிரளய காலக் காற்றுக்கூட
சூரியனுடைய விளக்கொளியை அணைக்க முடியாது. நம்
வீட்டு விளக்கின் அடிப்புறத்துத் திரியில் கருப்புமை
பரவியிருக்கும். உதிக்கும்போதே அடர்த்தியாகக் கிளம்பும்
சூரிய ஒளியில் பகலில்கூட கருப்புமை காணப்படாது.

பதங்கம் என்றால் சூரியன் என்றும், மின்மினிப்பூச்சி யென்றும் பொருள்படும். ஒளி, பதங்க (சூரிய)னிடமிருந்து உண்டாவதுதான். ஆனால் பதங்கம் (மின்மினிப்பூச்சி போல) ஒளியிழந்து விடுவதில்லை. பூமியென்ற பெருந்தீவுக்குத் தீபமாக விளங்கும் சூரியனின் (விளக்கு) ஒளி உங்களுக்குக் ககம் தராட்டும்.

निःशेषाशावपूरप्रवरगुरुगुणश्लाघनीयस्वरूपा

पर्याप्ता नोदयाद्वै दिनगमसमयोपप्लवेऽप्युन्नतैव ।

अत्यन्तं यानभिज्ञा क्षणमपि तमसा साकमेकत्र वस्तुं

ब्रह्मस्येद्धा रुचिर्वो रुचिरिव रुचिरस्याप्तये वस्तुनोऽस्तु ॥ 24

निःशेषेति ॥ या ब्रह्मस्य सूर्यस्य । रुचिः दीप्तिः । रुचिरिव स्वसंवेद्या संविदिति यावत् । निःशेषाः समस्ताः, निःशेषाश्च ताः आशाश्च तासामवपूरः व्यापनं, तेन प्रवरः, सृष्टः, गुरु महान् । गुरुश्चाऽसौ गुणश्च, निःशेषाशावपूरप्रवरश्चासौ गुरुगुणश्च तेन श्लाघनीयं स्तुत्यं स्वरूपं यस्यारसा । अन्यत्र आशाः मनोरथाः, निःशेषाश्च ताः आशाश्च तासां अवपूरः निम्पाकदंशशेषसमानम् । उदयाद्वै प्रभाते । पर्याप्ता सम्पूर्णा । उन्नता न किन्तु दिनगमनसमयकालः स एवोपप्लवः तस्मिन् दिनगमनसमयोपप्लवेऽपि उन्नतैव अस्तङ्गच्छतोपि ते मयूखाः । उन्नताः उदयसमयेऽप्युन्नता इत्यर्थः । तमसा अन्धकारेण साकं सह “साकं सत्रा समं सह” इत्यमरः । अन्यत्र अज्ञानेन सह साकम् । क्षणमपि अल्पकालमपि । “निर्व्यापारस्थितिः कालविशेषो स यः क्षण” इत्यमरः । एकस्मिन् एकत्र देशे वस्तुमावस्थातुम् । अत्यन्तं अत्यर्थम् । अनभिज्ञा असमर्था अयोग्येति यावत् । इद्धा समृद्धा सा । ब्रह्मस्य सूर्यस्य ।

रुचिः दीप्तिः । वः युष्माकम् । रुचिरस्य सम्मतस्य वस्तुनः अर्थस्य
प्राप्तयेऽस्तु ॥

24

நி: சேஷாசாவபூர ப்ரவரகுருகுண-

ஸ்லாகநீயஸ்வரூபா

பர்யாப்தா நோதயாத்ரௌ திநகமஸமயோ-

பப்லவே(அ)ப்யுந்நதைவ ।

அத்யந்தம் யாநபிக்ஞா க்ஷணமபி தமஸா

ஸாகமேகத்ர வஸ்தும்

ப்ரத்நஸ்யேத்தா ருசிர்வோ ருசிரிவ

ருசிரஸ்யாப்தயே வஸ்துநோ (அ)ஸ்து ॥

24

நம்முடைய அளவிலடங்கா ஆசைகளுடன் சூரிய
ஒளியை ஒப்பிடுகிறார்களே.

நம்முடைய பேராசை திசையெங்கும் முட்டி மோதிப்
பரவும். அதைச் சாதிக்கக்கூடிய திறன்தான் நம்மிடமில்லை.
ஆனால் சூரிய ஒளி திசையெங்கும் எட்டிவிடுவது மட்டும்
அல்ல. ஒளித்திறன் குறையாதவாறு நிரம்புகிறது. சூர்ய
ஸாதிநாந் நம் ஆசை சிறியதாகத்தான் குறுகிவிடுகிறது. பத்து
ரூபாய் இருந்தால்பொழுது போய்விடுமென்று. ஆனால்
எத்தனைகோடி ரூபாய் இருந்தாலும் போதாது என்ற பேராசை
வளர்ந்து விடுகிறது. ஆனால் சூரியனுடைய ஒளி கிளம்பும்
போதும் குறைவாக இருப்பதில்லை. பகலின் முடிவிலும்
அது நிமிர்ந்துதான் பிரகாசிக்கின்றது. நம்முடைய
பேராசையில் கபடம், சூழ்ச்சிகள் போன்ற தமோ குணங்கள்
அதிகமுண்டு. ஆனால் சூரிய ஒளியோ ஒரு கணம்கூட ஒரு
முலையில் கூட ஒரு திவிலைகூட தமஸ்(இருட்டு) என்பதை
அறியாது. ஆனால் நம்முடைய பேராசைக்கும் சூரிய
ஒளிக்கும் ஒரே பெயர் ருசி. அதனால் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க
நேர்ந்தது. அப்படி ஒப்பிட முடியாத சூரிய ஒளி நீங்கள்
விரும்பிய பொருளை வழங்கட்டும்.

बिभ्राणः शक्तिमाशु प्रशमितबलवत्तारकौर्जित्यगुर्वी

कुर्वाणो लीलयाधः शिखिनमपि लसच्चन्द्रकान्तावभासम् ।

आदध्यादन्धकारे रतिमतिशयिनीमावहन्वीक्षणानां

बालो लक्ष्मीमपारामपर इव गुहोऽहर्पतिरातपो वः ॥ 25

बिभ्राणमिति ॥ तारकाः नक्षत्राणि, बलमासामस्तीति बलवत्यः
बलवत्यश्च ताः तारकाश्च तासां, और्जित्यं औन्नत्यं, प्रशमितं नाशितं
तच्च तत् बलवत्तारकौर्जित्यं तेन गुर्वीम् । शक्तिं सामर्थ्यम् । आशु
बिभ्राणम् ।

अन्यत्र, तारको नाम कश्चिदसुरः बलवांश्चासौ तारकश्च तस्य
और्जित्यं प्रशमितं च तत् बलवत्तारकौर्जित्यं च तेन गुर्वीं तां शक्तिं आयुध
विशेषम् । बिभ्राणः । लसत् चन्द्रः तद्धत् । दीप्यमानः लसंश्चासौ चन्द्रश्च
लसच्चन्द्रः तद्धत् कान्तः कमनीयः अवभासः कान्तिः यस्य सः
लसच्चन्द्रकान्तावभासम् । यद्धा चन्द्रकान्ताः चन्द्रकान्तमणयः,
लसन्तश्च ते चन्द्रकान्ताश्चे तेषां अवभास इव अवभासो यस्य सः । तं
शिखिनं लीलया । अधः कुर्वाणः, अन्यत्र चन्द्रकान्तशिलाः लसन्तश्च
ते चन्द्रकान्ताश्च तेषाम् । अन्तेषु अग्रेषु अवभासो यस्य सः तम् ।
शिखिनं मयूरम् । लीलया अधः कुर्वाणः, वाहनादिति भावः । अन्धकारे
तमसि । वीक्षणानां लोचनानां अतिशयेन महतीं रतिं प्रीतिम् । वहन्
प्रीतिमुपादयन् । बालः अह्नां पतिः अहर्पतिः तस्य अहर्पतिः सूर्यस्य । आतपः
प्रकाशः । “प्रकाशोद्योत आतपः” इत्यमरः । बालः अपरो गुह इव
“पार्वतीनन्दनः स्कन्दरसेनानीरञ्जिभूर्गुहः” इत्यमरः । युष्माकं अपारां
अपरिमितां लक्ष्मीं आदध्यात् पुष्पात् ॥

பிப்ராண: சக்திமாசு ப்ரசமிதபலவத்-
 தாரகௌர்ஜித்ய குர்வீம்
 குர்வானோ லீயயாத: சிகிநமபி
 லஸச்சந்த்ர காந்தாவபாஸம் ।
 ஆதத்யா தந்தகாரே ரதிமதிசயிநீம்-
 ஆவஹந்வீக்ஷணாநாம்
 பாலோ லக்ஷ்மீம்பாராம் அபர இவ குஹோ
 அஹர்பதேராதபோ வ: ॥

25

கீழ்வானில் சிவந்த வண்ணத்தை எங்கும்
 பரப்பிக்கொண்டு சூரிய கிரணங்கள் உதயமாகின்றன.
 இதனைக் காணும் கவியின் உள்ளத்தில் செவ்வேள்
 பரமன் முருகனும் இப்படித்தானே ! உதயமானான் ?
 என்று எண்ணுகிறார். கவியின் உள்ளத்தில்
 முருகனையும், சூரிய கிரணங்களையும் சிலேடையாக
 ஒப்புமைப்படுத்தும் சுலோகமும் உதயமாகின்றது.

இரவில் தாரகைகள் ஒளிமிக்கவைதாம் (बलवत्यः तारकाः)
 சந்திரனில்லாதபோதுங்கூட தம்மொளியை நிலைநாட்டு
 பவைதாம். (तासां और्जित्यम्) இருந்தாலும் அதையும் அடக்கும்
 சக்தி சூரிய கிரணங்களுக்கு உண்டு. (प्रशमितबलवतारकौर्जित्यगुर्वी शक्ति
 विष्णुः) பாலமுருகனும் இப்படித்தானே ! மிகவும்
 வலிமைபொருந்திய தாரகாசுரனின் உறுதியைக் குலைக்கும்
 சக்தியை (ஆயுதத்தைப்) படைத்தவன் அல்லவா ? இது
 மட்டுமா ? ...சந்திரனின் ஒளிபோலவே குறைந்த ஒளிதான்
 அக்னிக்கும் உண்டு. அக்னியை ஒளியில் தாழ்மை
 படுத்துவது சூரிய கிரணங்கள் (लसच्चन्द्रकान्तावभासं शिशिनम्)
 முருகனோ ! மதியொளிபோன்ற சிறகை விரித்தாடும் (शिशिनम्)
 மயிலை, தனக்குக் கீழே (वाहानमाक) வைத்துக்கொள்
 கின்றவன். மேலும் இருளிலும் கண்களுக்கு ஒளியைக்
 கொடுக்கும் சூரியனின் ஒளிக்கிரணங்கள், நமக்கு
 இன்பத்தை அளிக்கட்டும். அந்தகாசுரனை அழித்த
 சிவனுடைய குமாரன் தனது கருணை விழிகளால்
 அருள்பாலித்து எல்லையற்ற செல்வத்தையளிப்பதுபோல.

ज्योत्स्नांशाकर्षपाण्डुद्युतितिमिरमषीशेषकल्माषमीष-

जृम्भोद्भूतेन पिङ्गं सरसिजरजसा सन्ध्यया शोणरोचिः ।

प्रातः प्रारम्भकाले सकलमपि जगच्चित्रमुन्मीलयन्ती

कान्तिस्तीक्ष्णत्विवोऽक्ष्णां मुदमुपनयतातूलिकेवातुलां वः ॥ 26

ज्योतिस्नांशेति ॥ ज्योत्स्ना कौमुदी तस्याः अंशवः तेषां आकर्ष-
तेन, 'ज्योत्स्नाभया सकलया अम्बुधवला द्युतिः' कान्तिर्यस्य तत् ।
ज्योत्स्नाशौ कृष्णपाण्डुद्युतितिमिरमेव मषी तस्याः शेषः एकदेशः, तेन
कल्माषकृष्णम् । ईषजृम्भोद्भूतेन "किञ्चिद्विकासे तृन्" अनेन
सरसिजानि पद्मानि तेषां रजः परागः । तेन सरसिजरजसा पिङ्गं पिशङ्गं
सन्ध्यया शोणं रक्तवर्णं रोचिः कान्तिः यस्य तत् । शोणरोचि इत्यनेन
प्रकारेण । सकलं समस्तं जगत् चित्रं नाम, अनेकवर्णसङ्करचना
युक्तद्रव्यविशेषः चित्रम् । प्रातः प्रारम्भकाले । उन्मीलयन्ती उद्गच्छन्ती ।
तीक्ष्णाः त्विषः यस्य तस्य सूर्यस्य कान्तिः तूलिकेव चित्रगा वर्तिरिव, वः
युष्माकं, अक्ष्णां नयनानां, अतुलां सम्पूर्णां मुदं हर्षम् । उपनयतात्
विदधातु ॥

26

ஜ்யோத்ஸ்நாம்ஸா கர்ஷே பாண்டுத்யுதி-

திமிரமஷீசேஷகல்மாஷமீஷ-

ஜ்ஞம்போத்பூதேந பிங்கம் ஸரஸிஜரஜஸா

ஸந்த்யயா சோணரோசி: ।

ப்ராத: ப்ராரம்பகாலே ஸகலமபி

ஜகச்சித்ரம் உன்மீலயந்தீ

காந்தி: தீக்ஷணத்விஷோ அக்ஷணாம்

முதமுபநயதாத் தூலிகேவாதுலாம் வ: ॥

26

உதிக்கின்ற தனது செங்கதிர் உலகெங்கும் பரப்பி உலகையே அழகு மயமாகச் செய்கிறது. ஒருபுறம் வெண்மை, மறுபுறம் கருமை, மற்றொரு புறம் மஞ்சள், செம்மை போன்ற பல்வேறு வகைப்பட்ட வண்ணங்கள் உலகெங்கும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இத்தகைய வண்ணக் கலவைகளைக்கொண்டு உலகையே ஓவியமாகத் தீட்டும் ஓவியனாகச் சூரினை சித்தரிக்கின்றார் கவிஞர் இந்த சுலோகத்தால் .

சூரியன் உதித்ததும் சந்திரன் மறைகிறான். மறையும் சந்திரனின் எஞ்சியே ஒளியோ உலகெங்கும் சித்திரத்தின் பகைப்புலன் போல வெண்மையைப் பரப்புகின்றது. இருள் மெல்ல மெல்ல விலகிய போதும் இன்னும் சிறிது எஞ்சியே யுள்ளது. அதனால் கருமை வண்ணமும் சிறிது காணப்படுகிறது. தாமரைகள் மெல்ல மெல்ல மலரத் தொடங்கியுள்ளதால் அதிலுள்ள மகரந்தப் பொடிகள் பரப்பும் மஞ்சள் வண்ணம், கீழ்வானில் ஆதவன் உதயமாகும் சந்தியா காலமாதலால் செம்மை வண்ணம் இதுபோன்ற பல்வேறு வண்ணக் கலவைகளால் சூரியன் தனது ஒளியாகிய ஓவியத் தூரிகைகளால் உலகையே ஒரு சித்திரமாக விளங்கச் செய்கிறான். இத்தகைய சூரியனின் ஒளி உங்களுடைய கண்களுக்கு அபரிமிதமான ஆனந்தத்தை நல்கட்டும்.

आयान्ती किं सुमेरोः सरणिरुणिता पाद्मरागैः परागैः-

आहोस्वित्स्वस्य माहारजनविरचिता वैजयन्ती रथस्य ।

माञ्जिष्ठाप्रवृत्ताहावलिबिधुतशिरश्चामराली नु लोकै-

राशङ्क्यालोकितैव सवितुरधनुदे स्तात्प्रभातप्रभावः ॥ 27

आयान्तीति ॥ सुमेरोः पर्वतात् । आयान्ती आगच्छन्ती सरणिः मार्गः सरणिः पद्धतिः पद्या इत्यमरः । पद्मरागस्य इमे पाद्मरागाः तैः

27

பத்மாராகை: பராகை:

ரஜந் விர்சிதா வைஜயந்தீ ரதஸ்ய ।

விதுதசிரச்சாமராள் நு லோகை:

ஸ்தாத்ப்ரபாத ப்ரபா வ: ||

28

இளஞ்சிவப்புடன் உதிக்கின்றான் சூரியன். அதனால் கீழ்வானம் முழுதும் செம்மை பரப்பியக் காட்சியைக் காண்கிறார் கவிஞர். இதைக் கண்டு வியப்பு மேலீட்டால் இத்தகைய செம்மைக்குக் காரணம் யாதாக இருக்கலாம் என்ற ஐயம் கவிஞரின் உள்ளத்தில் பிறக்கின்றது. அதுவே சுலோகமாகவும் பிறக்கிறது.

கீழ்வானம் முழுதும் செம்மை வண்ணமாக இருப்பதன் காரணமென்ன ? ஒஹோ சூரியன் மேருமலையின் வழியாக வருவதால், அங்கு வழியில் சிதறிக்கிடக்கும் பத்மராக மணி (இளஞ்சிவப்புக் கலந்த மஞ்சள் வண்ணம் கொண்ட நவரத்தினங்களிலொன்று)யின் பிரகாசத்தால் தான் இத்தகைய செம்மை வண்ணம் காணப்படுகிறதோ ? அல்லது சூரியனுடைய ரதத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள சிவப்பு வண்ணக் கொடியின் காந்தியோ ? அல்லது அவனுடைய ரதத்தில் வரிசையாகப் பூட்டப்பட்டுள்ள உயர்ந்த ஜாதிக் குதிரையின் பிடரி மயிர்களில் காணப்படும் சிவப்பின் காந்தியோ ? (The colour of the Indian Madder) என்று மக்கள் ஐயுறுமாறுத் தோன்றுகின்ற சூரியனின் காலை ஒளி உங்களுடைய பாவங்களை அழிக்கட்டும்.

ध्वान्तध्वंसं विधत्ते न तपसि रुचिमान्नादि रूपं व्यनक्ति

न्यवत्वं नीत्वापि नक्तं न वितरतितमां तावदहस्त्विषं यः ।

स प्रातर्मा विरंसीदसकलपटिमा पूरयन्युष्मदाशा-

माशाकाशावकाशवतरणतरुणोपक्रमोऽर्कप्रकाशः ॥ 28

ध्वान्तध्वंसमिति । यः अर्कस्य सूर्यस्य । प्रकाशः आतपः “प्रकाशो द्योतरातपः” इत्यमरः । ध्वान्तस्य अन्धकारस्य । ध्वंसं नाशम् । विधत्ते । न तपसि न सन्तापयति, बालत्वादिति भावः । रुचिमान्नाति रूपं सखुपं चक्षुर्विषयं घटपटादिना । व्यनक्ति न करोति । नक्तं रात्रिं न्यत्कृतमल्पत्वम् । नीत्वापि तावत् अन्धः । दिवसस्य । त्विषं कान्तिं । न वितरतितमां न विस्तारयति । किमेतिद्व्ययघादाम्बद्धव्यप्रकर्षे द्वय इत्यमु प्रत्ययः । असकलः असम्पूर्णः । पटोः भावः पटिमा यस्य सः असकलपटिमा । आशाः दिशः, आशाश्च आकाशं च । आकाशं तस्य अवकाशः । मध्यप्रदेशः

तस्य अवतरणमुल्लङ्घनं तस्मिन् । तरुणः युवा । तस्य उपक्रमः उद्योगो
यस्य सः आशाकाशावकाशावतरुणोपक्रमः । अर्कप्रकाशः युष्मदाशां
भवदभिलाषाम् । पूरयन् । मा विरंसीत् न विरमतु ॥ 28

த்வாந்தத்வம்ஸம் விதத்தே ந தபதி ருசிமான்-
நாதிருபம் வ்யநக்தி
ந்யக்த்வம் நீத்வாபி நக்தம்
ந விதரதிதமாம் தாவதஹ்நத்விஷம் ய: ।
ஸ ப்ராதர்மா விரம்ஸீ
தஸகல படிமா பூரயந்யுஷ்மதாசாம்-
ஆசாகாசாவகாசாவதரண தருணோ-
பக்ரமோ அர்க்க ப்ரகாச: ॥ 28

உதிக்கின்ற சூரியன் இன்னும் முழுமையாக
வெளிப்படவில்லை. (नातिरूपं व्यनक्ति) ஒளிமட்டும்
வருகிறது. ஆனால் சூடு இல்லை. (रुचिमान् न तपति) ஆயின்
இருளை அறவே ஒழித்துவிடுகிறான். இரவு முழுதும்
பின்தள்ளப்பட்டு விட்டது. ஆனால் இன்னும் புகல் ஒளி
பரவவில்லை. (न वितरति तरां तावदहः त्विषम्) ஆகாயமெங்கும்
வியாபிக்க வேண்டும் என்ற வீர்யத்தோடு கிளம்புகின்ற
சூரிய ஒளி, இன்னும் முழுமையாக
வெளிப்படாவிட்டாலும், (असकलपरिमा) உங்கள்
விருப்பங்கள் நிறைவேறுவதற்கு முன் ஓய வேண்டாம்.

तीव्रं निर्वाणहेतुर्यदपि च विपुलं यत्प्रकर्षेण चाणु

प्रत्यक्षं यत्परोक्षं यदिह यदपरं नश्वरं शाश्वतं च ।

यत्सर्वस्य प्रसिद्धं जगति कतिपये योगिनो यद्धिदन्ति

ज्योतिस्तद् द्विप्रकारं सवितुरवतु वो बाह्यमाभ्यन्तरं च ॥ 29

திவ்ரமिति । தீவ்ரம் தீக்ஷம் உஷ்ணமਿத்யर्थः । தடாஹ்யம் யத் நிர்வாணஸ்ய
 மோக்ஷஸ்ய । ஹேது: காரணம் “நிர்வாணம் நிர்வृத்தி: மோக்ஷ:” இத்யமர: । ப்ரஹ்மதத்வம்
 ததாஹ்யந்தரம் । தத்விபுலம் மஹஸ்ச தத் பாஹம் । ச ஷப்தஸமுச்சயே । யச்ச
 ப்ரகர்ஷேண அதிசயேன சூக்ஷ்மம் ததாஹ்யந்தரம் । யத்ப்ரத்யக்ஷம் இन्द्रியக்ஷாஹ்யம் தடாஹ்யம்
 யத்பரோக்ஷமனுமானக்ஷாஹ்யம் ததாஹ்யந்தரம் । அஸ்மிந் லோகே யத்ஸாரம் தேஜ:
 தடாஹ்யம் । யதேஜ: அபரம் லோகாந்தரஸ்தம் ததாஹ்யந்தரம் யத் । நஸ்வரம், ஷாஸ்வதம்
 நித்யம் । ததாஹ்யந்தரம் யதேஜ: சர்வஸ்ய யோகஸ்ய ப்ரஸித்தம் சுவிததம் । ஜகதி
 கதிபயே । யோகின: யோகா: ஷ்வாஸரஹிதா: । விதந்தி ஜானந்தி । ததாஹ்யந்தரம்
 தடாஹ்யம் ஆஹ்யந்தரம் சேதி த்விபாகரம் । சுவிது: ஜ்யோதி: । வ: யுஷ்மான் ।
 அவது ரக்ஷது ॥ 29

தீவ்ரம் நிர்வாணஹேது:

யதபி ச விபுலம் யத்ப்ரகர்ஷேண சாணு
 ப்ரத்யக்ஷம் யத்பரோக்ஷம்

யதிஹ யதபரம் நஸ்வரம் சாஸ்வதம் ச ।
 யதஸர்வஸ்ய ப்ரஸித்தம்

ஜகதி கதிபயே யோகினோ யத்விதந்தி
 ஜ்யோதிஸ்தத் த்விபாகாரம்

ஸவிது: அவது வோ பாஹ்யம் ஆப்யந்தரம் ச ॥ 29

சூரியனுக்கு இருவித ஒளிகள் உண்டு என்பதை
 இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார் கவி.

ஒன்று : ஸவிது: வரேண்யம் பர்க:, பரப்ரம்மத்தி
 னுடைய மிகச் சிறந்த ஆத்ம ஒளி. அதுதான் (நிர்வாணஹேது:)
 தன்னுடன் ஈர்த்துக்கொள்ளும் திறனுடையது. எங்கும்
 நிறைந்தது (விபுலம்). ஆயினும் புலன்களுக்கு
 அகப்படாதது (பரோக்ஷம்). என்றும். உள்ளது (ஸாஸ்வதம்). இதனை
 யோகிகளே உணர்வார்கள் (யோகினி யதிதந்தி).

மற்றொன்று : கடுமையானது (தீவ்). அதன் வீச்சையும் பார்த்து, அதன் உருவத்தையும் பார்த்தால் அணுவானது. ஆனால் கண்களுக்குப் புலப்படுவது. பரப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானது. அழிவுள்ளது. இதுதான் உலகெங்கும் பிரணித்தமானது.

இப்படி உள்ளும் புறமும் (बाह्यं आभ्यन्तरं च) இரண்டு விதமாகவும் ஒன்றாகவே பிரகாசிக்கின்ற சூரியன் (ஸவிதாவின்) ஒளி உங்களைக் காக்கட்டும்.

रत्नानां मण्डनाय प्रभवति नियतोद्देशलब्धावकाशं

वह्नेर्दावादि दग्धं निजजडिमतया कर्तुमानन्दमिन्द्रोः ।

यच्च त्रैलोक्यभूषाविधिरघदहनाह्लादि वृष्ट्याशु तद्धो

बाहुल्योत्पाद्यकार्याधिकतरमवतादेकमेवार्कतेजः ॥ 30

रत्नानामिति ॥ उद्देशः नियतश्च उद्देशश्च नियतोद्देशः, लब्धः अवकाशो येन तत् नियतोद्देशलब्धावकाशम् । रत्नानां यत् तेजः । मण्डनाय प्रभवति भूषणायैव समं ॥ नान्यस्मै प्रयोजनायेत्यर्थः । तस्य वह्नेः तेजः दावादि काष्ठादिकं दग्धं भरमीभूतं कर्तुं प्रभवति । त्रयश्च ते लोकाश्च त्रैलोक्यम् । स्वार्थे यप्रत्ययः । त्रैलोक्यस्यभूषा । तस्याः विधिः । दह्यते अनेनेति दहनम् । बाहुल्येन बहुलत्वेन, उत्पाद्यानि निर्वृत्यानि कर्तुं योग्यानि कार्याणि, बाहुल्योत्पाद्यानि च तानि कार्याणि च, अतिशयेन अधिकं अधिकतरं बाहुल्योत्पाद्यादिकार्याधिकतरं तत् एकमेवार्कतेजः । वृष्ट्या । ह्लादितुं (आह्लादितुं) तोषयितुं शीलमस्यास्तीति आह्लादि सत् । आशु । वः युष्मान् । अवतात् ॥ 30

ரத்நாநாம் மண்டநாய

ப்ரபவதி நியதோத்தேச லப்தாவகாசம்

வஹ்நேர் தார்வாதி தக்தும்

நிஜஜடிமதயா கர்த்தும் ஆநந்தமிந்தோ: ।

யச்ச த்ரைலோக்ய பூஷா

விதிரகதஹநா ஹ்லாதி வ்ருஷ்ட்யாக தத்வோ

பாஹுல்யோத்பாத்ய கார்யா-

அதிகதரமவதாதேக மேவார்க தேஜ: ॥

30

அழகையும், ஆனந்தத்தையும் நல்குவது சூரிய ஒளி என்று கூறுகிறார் இச்சுலோகத்தில்,

உலகில், காரணத்திலிருந்து காரியமாகும் பொருட்கள் அனைத்தும், காரணத்தைக் காட்டிலும் அதிக திறனுடையவைதான். ஆனால் சூரியனுடைய தேஜஸ். அது விளைவிக்கும் பொருட்களைவிட திறன்மிக்கது (बाहुल्योत्पाद-कार्य-अधिकतरम्). ரத்தினங்களின் சுப ஒளி அவை இருக்குமிடத்தில் கொஞ்சம் தெரியும். அவற்றின் மீது சூரிய ஒளி பட்டால் அவை அதிக ஒளி பெற்று அலங்காரமாக ஆகின்றது. (रत्नानां नियतोद्देशं लब्ध्वावकाशं तेजः सूर्यं तेजसा मण्डनाय प्रभवति) இதைப்போலவே நெருப்பு, காட்டையே அழிக்கும் திறன் பெறுவது. சூரிய ஒளியினாலே. ஏனெனில், சூரிய வெப்பம் தாக்கிச் சூடேறிய மரங்களில் நெருப்பு விரைவாகப் பற்றிப் பரவுகிறது. சந்திரனுக்கு ஒளியும் உண்டு. தண்மையும் உண்டு. ஒளி மட்டும் ஆனந்தமளிப்பதில்லை. அவ்வொளியுடன் (தண்மை) குளிர்ச்சியும் சேர்ந்தால், அது ஆனந்தத்தைத் தருகிறது. சூரியனுடைய ஒளிபெற்று, தனது தண்மையால் சந்திரன் ஆனந்தமளிக்கிறான். ஆகவே, உலகிலுள்ள பொருட்களுக்கு உரிய அழகை விளங்கவைப்பது சூரிய ஒளியே. அது அழகைக் கொடுத்து ஆனந்திக்கச் செய்வதுடன், மழை பொழியச் செய்து மகிழவும் வைக்கிறது. இவ்விதம் பலவாறாக உபசரித்து மகிழ்வைக்கும் ஒரே தேஜஸான சூரிய தேஜஸ் உங்களைக் காக்கட்டும்.

30

மீலச்சுவிஜிஹ்ருதி ஜடர்சனம் நிஹிதாபாணவृதி

स्वव्यापाराक्षमत्वपरिमुषितमनः श्वासमात्रावशेषम् ।

विस्त्रस्ताङ्गं पतित्वा स्वपदपहरतादश्रियं वोऽर्कजन्मा

कालव्यालावलीढं जगदगद इवोत्थापयन्प्राक्प्रतापः ॥ 31

அதானேன ஜகத: சூர்யதஹ்நபுரூபேண சாம்யமூச்யதே மீலச்சுஹ்ருதி ॥

மீலிதம் சட்குசிதம் சக்ஷு: யஸ்ய தத் மீலச்சக்ஷு: । விஜிஹ்ம்
அவதீரிதமூதா ஸ்ருதி: ஸ்ரவணேந்நிஹ்யம் யஸ்ய தத் விஜிஹ்ஸ்ருதி । ஜடா
ஸ்வவிஷயமதூராதிஶ்ரஹ்ணாக்ஷமா ர்ஸனா யஸ்ய தத் ஜடர்சனம், நிஹிதா விஹதா
பாணஸ்ய வுத்திர்யஸ்ய தத் । நிஹிதாபாணவுத்தி: । ஸ்வவ்யாபாரே ஸ்வவிஷயஸ்ய
ஸ்பர்ஷஶ்ரஹ்ணே அக்ஷமா அஸமர்தா த்வக் த்வகிந்நிஹ்யம் யஸ்ய தத்
ஸ்வவ்யாபாராக்ஷமத்வக் । பரிமூஷிதம் ஸ்ரஹ்ணிடம் மன: யஸ்ய தத் பரிமூஷிதமன: ।
ஸ்வாசா: நிஸ்வாசா: எவ மாத்ரம் ஸ்வாசமாத்ரமவஸேஷோ யஸ்ய தத்
ஸ்வாசமாத்ரவஸேஷம் । விஸ்வஸ்தானி அங்கானி அவயவா யஸ்மிந் கர்மணி தத் ।
விஸ்வஸ்தாங்கம் । பதித்வா மூர்யாதௌ இதி பாவ: । கால: எவ் வ்யால: சர்ப: தேந
அவலீடம் தஷ்டம் । ஜகத் । அகத இவ விஷயமந்ந்ரவேதீ, அகதௌ விஷமத்ர
விதீபி: ஶாஸ்வதா । உத்யாப யந் । அகாத் ஜந்ம யஸ்ய ச: , அர்க்ஜந்மா ।
“ஜந்மோத்தரபதாஹ்நிகரணோ பஹுவீஹிரிதி” வாமன: । ப்ராக் ப்ராத: ।
ப்ரதமகிரணபாத: । வ: யுஷ்மாகம் । அஸ்ரியம் அலக்ஷ்மீ அபஹரதாத்
அபஹரது ॥

31

மீலச்சக்ஷுர் விஜிஹ்ஸ்ருதி ஜடர்ஸநம்

நிக்நிதா க்ராண வ்ருத்தி

ஸ்வவ்யாபாராக்ஷமத்வக்-

பரிமூஷிதமந: ச்வாஸ மாத்ராவஸேஷம் ।

விஸ்ரஸ்தாங்கம் பதித்வா

ஸ்வபதபஹரதா தச்ரியம் வோ அர்க்கஜனமா
காலவ்யாலாவலீடம்

ஜகதகத இவோத்தாபயந் ப்ராக் ப்ரதாப: || 31

தன்னையும் மறந்து கிடக்கும் மனிதனை எழுப்பு
கின்றவன் 'சூரியனாகிய மருத்துவனே' என்கிறார் கவி.

இரவு (காலம்) என்ற பெரும்பாம்பு உலகை
விழுங்கி விட்டது. கண்கள் மூடிவிட்டன. காதுகள்
கேட்கவில்லை. நாக்கில் (விஷம் பரவி) ருசி (சுவை)
தெரியவில்லை. மூச்சு முட்டிவிட்டது. உடலில் தொடும்
உணர்ச்சி, குளிர்ச்சி, சூடு தெரியவில்லை. மனது
முயங்கிவிட்டது. மூச்சுமாத்திரம் லேசாக வருகிறது. கை
கால்கள் விரைந்து விழுந்து கிடக்கின்றன. உலகம்
தூங்கிவிட்டதோ ? இப்படி குற்றூயிராகக் கிடக்கும்
உலகை, சூரியனிடம் உண்டாகின்ற முன்னொளி என்ற
விஷ வைத்தியன் புத்துயிர் கொடுத்து எழுப்பப்படும்.

निःशेषं नैशमम्भः प्रसभमनुदन्नश्रुलेशानुकारि

स्तोकस्तोकापनीतारुणरुचिरचिरादस्तदोषानुषङ्गः ।

दाता दृष्टिं प्रसन्नां त्रिभुवननयनस्याशु युष्मद्विरुद्धं

वध्याद् ब्रध्नस्य सिद्धाञ्जनविधिरपरः प्राक्तनोऽर्चिः प्रचारः ॥ 32

அதானேன சூர்யாசிஷ: சித்தாஜ்ஜனவிதினா சாம்யமூச்ச்யதே நி:சேஷமிதி ।
அசுரூணா லேசா: கணா: தானனுகரோதித்யசுரூலேசானுகாரி நயனஜலபிन्दு-
சஹசமித்யர்த்: । நேசம் நிசி பவம் । அம்மஸ்து பாரஜலம் । நிர்஑த: சேஷோ
யஸிம்ந் கர்மணி நி:சேஷம் । ப்ரஸபமத்யர்த்மபநுதந் அந்யத்ர அசுரூணி அபநுதந் ।
ஸ்தோகஸ்தோகம் அத்யல்பம், அபனீதா அபஹதா அரூணரூசி: ரக்தகாந்திர்யஸ்ய ச: ।

ஸ்தோகஸ்தோகாபநீதாருணருசி: । உபயத்ர சமானம் । அசிராத் ஶீघ்ரம் ।
 அஸ்த: நுந்ந: । தோஷாநுஷக்ஷோஸ்த்ர சஸ்லேஷோ யேந ச: அஸ்ததோஷாநுஷக்ஷ: । அந்யத்ர
 அஸ்த: நுந்ந: தோஷாநுஷக்ஷஸ்திமிரபடலாஹநுஷக்ஷ: சஸ்லேஷோ யேந ச: த்ரிபுவனாநா
 நயநம் தஸ்ய த்ரிபுவனநயநஸ்ய சூர்யஸ்ய । ப்ரசந்நாந் நிர்மலா ஹஸ்தி தர்ஸநம் நிர்மலம்
 தாதா ஹஸ்திஸஹ்ஸ்யஸ்ய “கர்த்ருகர்மணோ: க்ருதீதி ஷஸ்ட்யா ப்ராஸாயா, ந
 லோகவ்யயநிஸ்டாஸ்ரலத த்ருநாமிதி ஷஸ்டி ப்ரதிஸேத:” । த்ருநஸ்ய சூர்யஸ்ய
 ப்ராஸந: ப்ராஸுபவ: சாயம் சிரேத்யாதிநா லுத் ப்ரத்யய: । ததாஹமஸ்ச அவிஸிபா
 ப்ரவார: சஸார: । அபர: சித்தாஸ்சநவிதிரிவ யுஷ்மதிரூஹம் பவதா அஸுபம்
 ஆஸு வத்யாத் ‘ஹனோவதலிதிரி’ வதாஸேத: । 32

நி:சேஷம் நைசமம்ப:

ப்ரஸபமபநுதந் அஸ்ருலேசாநுகாரி

ஸ்தோகஸ்தோகாபநீத

அருணாருசிரசிராத் அஸ்ததோஷாநுஷக்ஷ: ।

தாதா த்ருஷ்டிம் ப்ரஸந்நாம்

த்ரிபுவந நயந ஸ்யாததுஷ்மத் விருத்தம்

வத்யாத் ப்ரதநஸ்ய ஸித்தாஸ்சந

விதிரபர: ப்ராஸ்ததோர்ஸ்சி: ப்ராஸார: ॥ 32

கீழ்வானில் ஏற்பட்ட செம்மை வண்ணம் மெல்ல
 மெல்ல மறைந்துகொண்டு வருகிறது. சூரியனும் சிவந்த
 வண்ணத்திலிருந்து மாறி தங்கத் தகட்டைப் போலத்
 தெளிவாகக் காட்சி தருகிறான். இக்காட்சியைக் கண்ட மயூர
 கவி சிலேடையாக, கண்ணோய்க்கு மருந்தானமைக்கும்
 சூரிய உதயத்திற்கும் ஒப்புமையுடன் கூடிய கற்பனைக்
 கவிதையை இயற்றுகிறார்.

கண்ணோய்

உள்ளவனுடைய

கண்களில்

(உஷ்ணத்தினால்) நீர்வடியும், கண்கள் சிவந்திருக்கும் .
 கண்களில் உறுத்தல் இருக்கும். நன்றாகப் பார்க்க முடியாது.

இதற்காகக் கண்களில் (மருந்து) 'மை'யிட்டுக்கொள்வது வழக்கம். அதனால் கண்களில் நீர் வடிவது நீங்கும். சிவப்பும் நீங்கும். உறுத்தல் இருக்காது. பார்வை நன்றாக விளங்கும்.

சூரியனோ ! உலகின் ஒரு கண். அதில் இரவுப் பனியினால் காலையில் முத்துமுத்தாக எங்கும் நீர் சொட்டுகிறது. அந்த நீரையும் வடிய வைக்கிறது. சூரியனின் ஒளிபரப்பு. மூவுலகக் கண் காலையில் சிவந்து காணப்படுகிறது. சூரியனின் ஒளி பரவப்பரவ அந்தச்சிவப்பு மெல்ல மெல்ல நீங்குகிறது. 'தோஷா' (दोषा) என்றால் காலச் சந்தி, மாலைச்சந்தி. அதன் தொடர்பு நீங்குகிறது. दोषया अनुषङ्गः अस्तः சாதாரண மக்கள் விஷயத்தில் दोषस्य अनुषङ्गः अस्तः கண் உறுத்தல் முதலிய தோஷங்கள் விலகுகின்றன. இப்படிப்பட்ட சூரிய ஒளி ஒரு மாந்திரிக (மந்திரவாதி) னின் 'மை' போல நம் கண்களின் பார்வையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. அது உங்களுக்கு விரோதமான (தீமையான) வற்றை அழிக்கட்டும்.

'ஆரோக்யத்தைப் பெறவேண்டுமாயின் சூரியனை வழிபடவேண்டும்' என்பது ஆன்றோர்களின் வாக்கு கண்ணோய் மற்றும் பிறநோய்கள் நீங்குவதற்காகச் சூரியனை வழிபாடு செய்வதும், சூரிய நமஸ்காரங்களைச் செய்வதும் மரபு. இதனை இன்னும் பலர் கடைபிடித்து வருகின்றனர். இதனை நினைவூட்டுவதைப்போல சூரிய ஒளியை 'கண்ணோய்க்குரிய மருந்தாக' இக்கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் கவி.

भूत्वा जम्भस्य भेतुः ककुभि परिभवारम्भभूः शुभ्रभानो-

बिभ्राणा बभ्रुभावं प्रसभमभिनवाभोजजृम्भाप्रगल्भा ।

भूषा भूयिष्ठाशोभा त्रिभुवनभवनस्यास्य वैभाकरी प्राग्-

विभ्रान्तिभ्राजमाना विभवतु विभवोद्भूतये सा विभावः ॥ 33

भूत्वेति ॥ विभाकरस्येयं वैभाकरी सूर्यसम्बन्धिनी, विभा दीप्तिः ।
 अम्भस्य भेतुः इन्द्रस्य । ककुभि प्राच्यां दिशि । ‘दिशस्तु ककुभः काष्ठा’
 इत्यमरः । शुभा भानवो यस्य सः शुभभानुः मन्द्रः तस्य शुभभानो ।
 परिभवरस्य आरम्भः उद्योगः तस्य भूः भूमिस्थानमिति यावत् । भूत्वा
 प्रसभं अत्यर्थं बभूभावं अरुणं बिभ्राणा अभूदिति शेषः । अभिनवानां
 नूतनानां । अम्भोजानां कमलानां जृम्भा विकासः तया प्रगल्भा । अस्य
 त्रिभुवनमेव भवनम् । तस्य भवनस्य भूयिष्ठा महती शोभा कान्तिर्यस्यास्सा
 भूयिष्ठशोभा । भूषा अलङ्करणम् । विगता भ्रान्तिरज्ञानं यस्यास्सा ।
 भ्राजमाना दीप्यमाना विभ्रान्तिश्च । सा भ्राजमाना च बिभ्रान्तिभ्राजमाना
 सा वैभाकरी विभा । वः युष्माकम् । विभवस्य सामर्थ्यस्य उद्भूतये
 अधिकसम्पदे । विभवतु सम्यग्भूयात् ॥

33

பூத்வா ஜம்பஸ்ய பேது:

ககுபி பரிபவாரம்பபூ: சுப்ரபானோ:

பிப்ராணா பப்ருபாவம்

ப்ரஸபம்பிநவாம்போஜஜ்ஞும்பாப்ரகல்பா ।

பூஷா பூயிஷ்டசோபா

த்ரிபுவநபவநஸ்யாஸ்ய வைபாகரீ ப்ராக்-

விப்ராந்தி ப்ராஜமாநா

விபவது விபவோத்பூதயே ஸா விபா வ: ॥ 33

இந்தக் கவிதையில் சூரியன் உதிக்கும் முன்னரே
 தோன்றும் ‘முன்னொளி’யின் சிறப்பைக் கூறுகிறார் கவி.

प्राग्बिभ्रान्ति भ्राजमाना वैभाकरी विभा सूरियन् उदयमावतर्कु
 முன்னரேயே பிரகாசிக்கின்றது சூரியனின் ஒளி. இந்த
 ஒளி முதலில் கீழ்த்திசையில் பிரவேசிக்கின்றது. இந்திரன்
 மூவுலகிற்கும் அதிபதி. ஜம்பன் என்ற அகரணைக்

கொன்றவன். இவனுடைய ஆட்சிக்குட்பட்ட கிழக்குத் திசையில் பிரவேசித்த சூரியனின் முன்னொளி, அந்த இந்திரனின் ஒளியையும் குன்றச் செய்துவிடுகிறது. மேலும் அது மெல்ல மெல்ல விரிவடைந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த தாமரையை உசிப்பியும் விடுகிறது. இதனால் அந்தத் தாமரைகள் மெல்ல மெல்ல கொட்டாவி விடுகின்றன. (கொட்டாவி விடுவதைப் போல மலர்கின்றன.) இத்தகைய வனப்பு இங்கு மட்டுமில்லை. மூவுலகினுக்கும் வனப்பை வளர்க்கிறது. கீழ்வானில் அலங்காரமாகத் திகழும் சூரியனின் முன்னொளி உங்களுக்கு அனைத்துச் செல்வங்களையும் செழிக்கச் செய்யட்டும்.

संसक्तं सिक्तमूलादभिनवभुवनोद्यानकौतूहलिन्या-

यामिन्या कल्य एवामृतकरकलशावजितेनाऽमृतेन ।

अर्कालोकः क्रियाद्धो मुदमुदयशिरश्चक्रवालालवाला

दुयन्बालप्रवालप्रतिमरुचिरहःपादपप्राक्प्ररोहः ॥

34

अथार्कालोकरय पादपप्रथमाङ्कुरसाम्यमुच्यते संसक्तमिति ।

भुवनं भुवोद्यानं अभिनवं रम्यं अभिवनं च तत्, भुवनोद्यानं च । कुतूहलमेव कौतूहलम् । अस्या अस्तीति कौतूहलिनी । अभिनवभुवनोद्यान-कौतूहलिनी तया अभिनवभुवनोद्यानकौतूहलिन्याम् । उभयत्र समानम् । यामिन्या रात्र्या । कल्य एव । अमृतकरश्चन्द्रः । अमृतकर एव कलशः तेनावर्जित तेनामृतकरकलशावर्जितेन । अमृतेन जलेन । “पयः कीलालममृत”मित्यमरः । अन्यत्र अमृतेन सुधया । “पीयूषममृतं सुधै”त्यमरः । संसक्तं निरन्तरं सिक्तं द्रवीकृत मूलं यस्य तत् सिक्तमूलात् । उदयः उदयपर्वतः तस्य शिरांसि तेषां चक्रवालं मण्डलं “चक्रवालं तु मण्डल”मित्यमरः । तदेवालवालं तस्मात् - उदयशिरश्चक्रवालात् । उद्यन्

उद्यन् बालश्चासौ प्रवालश्च प्रवालेन प्रतिमा सदृशी रुचिः कान्तिर्यस्य
 सः बाल प्रवालप्रतिमरुचि । नवपल्लवसदृशकान्तिरित्यर्थः । पद्भिः
 पिबतीति पादपो वृक्षः, अह एव पादपः अहः पादपः, तस्य अहः पादपस्य
 प्राक् प्ररोहः प्रथमाङ्कुरः । अर्कालोकः सूर्यस्य प्रकाशः । वः यूष्मान् मुदं
 हर्षं क्रियात् ॥ 34

ஸம்ஸக்தம் ஸித்தமுலாத்-

அபிநவபுவநோத்யான கௌதூஹலிந்யா-
 யாமிந்யாகல்ய ஏவ

அம்ருதகர கலசா வர்ஜிதேநாம்ருதேந ।

அர்க்காலோக: க்ரியாத்வோ

முதமுதயசிரச்சக்ரவாலாலவாலாத்-

உத்யந்பாலப்ரவால

ப்ரதிமருசிரஹ: பாதப ப்ராக் ப்ரரோஹ: ॥ 34

உதிக்கின்ற சூரியனின் இளந்தளிர் போன்றுள்ள
 காந்தியின் அழகைக் கண்டு ரசித்த மயூர கவி. உலகை
 நந்தவனமாகவும் அதில் வளரும் மரத்தின் தளிருக்கு
 சூரியகாந்தியையும் ஒப்புமைப்படுத்திக் கற்பனை செய்கிறார்
 இக் கவிதையின் வாயிலாக.

உதயாசலம் (உதயகிரி) என்னும் நந்தவனத்தில் பகல்
 என்னும் (மரத்தின்) விதையை நட்புப் பயிரிட மிகுந்த
 விருப்பங்கொண்டாள் இரவாகிய நங்கை. இதற்கு
 சந்திரனாகிய குடத்தில், அமிர்தமாகிய ஜலத்தை ஊற்றி
 (மரத்தை) வளர்த்தாள். இதன் பயனாக விதை முளைத்தது.
 பவளம் போன்ற சிவந்த காந்தியுடன் கூடிய தளிரிட்டது. அந்த
 இளந்தளிர் போல் விளங்கும் சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள்
 உங்களுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளிக்கட்டும்.

உதயகிரியை நந்தவனமாகவும், அதில் வளரும் மரத்திற்கு பகலையும், மரம் வளரத் தேவைப்படும் தண்ணீர் மற்றும் குடத்திற்கு நிலவையும், தண்ணீர் வார்க்கும் பெண்ணுக்கு இரவாகிய நங்கையையும், முளைத்துக் கிளம்பும் இளந்தளிரின் காந்திக்கு சூரியனின் இளங்காந்தி யையும், உவமையாகக்கொண்டு கற்பனை செய்துள்ளார் மயூர கவி.

भिन्नं भासारुणस्य क्वचिदभिनवया विदुमाणां त्विषेव

त्वङ्गङ्गक्षत्ररत्नद्युतिनिकरकरालान्तरालं क्वचिच्च ।

नान्तर्निःशेषकृष्णश्रियमुदधिमिव ध्वान्तराशिं पिबन्स्ता-

दैवः पूर्वोऽप्यपूर्वोऽग्निरिव भवदघप्लुष्टयेऽर्कविभासः ॥ ३५

भिन्नமிதி ॥ க்வचित் குத்ர ப்ரதேசே । அபினவயா ரம்யயா । விதுமாणां ப்ரவாலானாம் । த்விஷா கான்த்யேவ । அருணச்ய அநூரோ: । பாசா கான்த்யா । பிங்நம் யுக்தம் । க்வचित் குத்ரचित் ப்ரதேசே நக்ஷத்ராண்யேவ ரத்நானி தेषாந் தயுதய: । த்வங்த்ய: கচ্ছந்த்ய: । த்வங்த்யश्च ता: நக்ஷத்ரரத்நத்யுதயश्च, யத்வா த்வங்ஜானி தீப்யமானானி ச தானி நக்ஷத்ரரத்நானி தेषாந் துதய: । தாஸாந் நிகர: சமூஹ: தேந கராழ் அந்தராலம் மத்யம் யச்ய ச:, தம் । த்வங்ஜங்ஜக்ஷத்ரத்யுதிநிகரகராலம் । அந்தராலம் மத்யம் । நிர்஑த: ஷேஷ: யச்யாஸ்சா நி:ஷேஷா, க்ருஷ்ணச்ய க்ருஷ்ணவர்ணச்ய ஸ்ரீ:ஸோபா யச்ய ச: ச ந பவதி நான்தர்நி:ஷேஷா க்ருஷ்ணஸ்ரீ: । அந்யத்ர நிர்஑த: ஷேஷோ நான்தோ யசமாஸ்ச: நி:ஷேஷச்வாஸூ க்ருஷ்ணச்வ நாராயணச்வ ச ந பவதீதி நான்தர்நி:ஷேஷக்ருஷ்ண: தச்ய । ஸ்ரீ: லக்ஷ்மீ: யச்ய ச: நான்தர்நி:ஷேஷக்ருஷ்ணஸ்ரீ: தாந் நான்தர்நி:ஷேஷக்ருஷ்ணஸ்ரீயம் । ந:ஷ்யஸ்ய சுப்யுபேதி சமாச: । ஸ்வான்தச்ய அந்நிகாரச்ய । ராசி: உததிமிவ பிபந் பூர்வோ:பி அபூர்வ:

और्वः अभिरिव बडबाभिरिव । अर्कावभासः सूर्यप्रकाशः । भवतां अघानां,
प्लुष्टये दहनाय, प्लुष्टा दाहयत्यस्मात् द्वातीति स्रियां तिङ् इति तिङ्
प्रत्ययः, ष्टुत्वं च । स्तात् भवतु ॥ 39

பிந்நம் பாலாருணஸ்ய

க்வசிதபிநவயா வித்ருமாணாம் த்விஷேவ

த்வங்கந்நக்ஷத்ர ரத்ந-

த்யுதிநிகரகராலாந்தராலம் க்வசிச்ச ।

நாந்தர்நிச்சேஷ க்ருஷ்ண-

ச்ரியமுதிமிவ த்வாந்தராசிம் பிபந்ஸ்தா-

தௌர்வ: பூஷ்வோப்யபூர்வோ-

(அ)கந்நிரிவ பவதக ப்லுஷ்டயே(அ)ர்க்காவ பாஸ: ॥ 35

இந்தச் சுலோகத்தால் இருள் கூட்டத்திற்கு கடலை உவமையாகக் கூறுகின்றார் கவி.

அருணோதய காலம், இருள் கூட்டம் விலகாத நேரம். ஆனால் அருணனுடைய ஒளி அதைத் தகர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு புறம் புதுமுளை கண்ட பவளம் போல கருப்பு நீங்காத சிவப்பாகக் காணப்படுகிறது. அந்தக் கடலின் மத்தியிலுள்ள அக்நி கொதித்து கடலுக்கு அடியில் கிடக்கும் ரத்தினங்கள் வெளிப்பட்டு, சில இடங்களில் ஒளி வீசுகிறது. கடலின் நடுவில் இருள் இருக்க முடியாதே! அங்கு சேஷ சயனத்தில் (அரவணையில்) கிருஷ்ணன் விளங்குவானே! என்று கேட்டால் - இந்த இருட்டுக் கூட்டம் என்ற கடலில் சேஷ சயனத்தில் கிருஷ்ணன் கிடையாது. அதனால் அது அபூர்வம்.

கடல் நீரைக் குடிப்பது 'படபாக்னி'. இது சூரியனைப் போன்று பிரகாசமானது. அருணனுடைய பிரகாசமான ஒளியினின்றும் மாறுபட்டு, புதிய பவழம் போன்று மின்னுகின்ற நட்சத்திரங்கள் மங்கிய ஒளியை மையத்தில்

கொண்டுள்ளது. இருட்டுக் கூட்டம். சூரிய ஒளி என்னும் அபூர்வமான அக்னி, இருள் கூட்டத்தைக் குடித்துவிடுகிறது. அத்தகைய சூரிய ஒளி என்னும் அக்னி உங்கள் பாபங்களைப் போக்கட்டும்.

गन्धर्वैर्गद्यपद्यव्यतिकरितवचोहृद्यमातोद्यवाद्यै-

राद्यैर्यो नारदाद्यैर्मुनिभिरभिनुतो वेदवेद्यैर्विभिद्य ।

आसाद्यापद्यते यं पुनरपि च जगद्यौवनं सद्य उद्य-

बुद्ध्यतो द्योतितद्यौर्द्यतु दिवसकृतोऽसाववद्यानि वोऽद्य ॥

गन्धर्वेति ॥ दिवसं करोतीति दिवसकृत् तस्य, दिवसकृतः सूर्यस्य । यः उद्योतः प्रकाशः । आदौ भवाः आद्याः तैराद्यैः नारदाद्यैः तुम्बुरुनारदप्रमुखैः वेदवेद्यैः वेदविद्धिः गन्धर्वैः मुनिभिः गद्यपद्यैः । व्यतिकरितानि मिश्रितानि च वचांसि । तैः हृद्यानि यस्मिन् कर्मणि तत् । आतोद्यवाद्यैः* मुरजादिभिर्वद्यैः, विभिद्य विचार्य, अभिनुतः नृतः, जगत्रयं उद्योतम् । आसाद्य प्राप्य । पुनरपि, यूनः भावः यौवनं, आपद्यते प्राप्नोति । अद्य सम्प्रति, उदयन्, द्योतिता प्रकाशिता द्यौः आकाश येन सः । दिनकृतः असौ । वः युष्माकं, अवद्यानि पापानि, सद्यः द्यतु खण्डयतु ॥ ३६

கந்தர்வை: கத்ய பத்ய

வ்யதிகரிதவசோ ஹ்ருத்யமாதோத்யவாத்யை:

ஆத்யையர்யோ நாரதாத்யை:

முநிபிரபிநுதோ வேதவேத்யைர் விபித்ய ।

* आतोद्यवाद्यम् चतुर्विधम् । तत् विततं घन आनद्धं सुषिरमिति । तत् वीणादिकम् । विततं घनं कांस्यं तालादिकम् । घनं आनद्धं मुरजादिकम् । सुषिरं वंशादिकम् । इति त्रिभुवनपाल कृत सूर्यशतकटीकायां दृश्यते ।

ஆலாத்யாபத்யதே யம்

புநரபி ச ஜகத்யௌவநம் ஸத்ய உத்யந்-
உத்யோதோ த்யோதிதத்யௌ: த்யது

திவஸக்ருதோ(அ) ஸாவத்யாநி வோத்ய || 36

சூரியனின் புதிய ஒளியைக் கண்ட கந்தர்வர்கள்
மகிழ்ச்சியால் சூரியனைத் துதித்து வாத்தியங்களுடன்
புகழிசை பாடுகின்றனர் என்கிறார்கள்.

எவனுடைய ஒளி பெற்று உலகம் அன்றாடம்
உற்சாகமிக்க யௌவனப் பருவத்தை எய்துகின்றதோ அவன்,
இனிமையான சொற்களைக்கொண்டு புனைந்த உரைநடை
யாலும், செய்யுட்களாலும், இன்னிசைக் கருவிகளுடன்
கந்தர்வர்களால் துதிக்கப்படுகின்றான். வேதங்களில்
வல்லவர்களான தும்புரு நாரதாதி முனிவர்களால்
துதிக்கப்படுகின்றவனும், ஆகாசத்தில் பிரகாசிப்பவனுமான
சூரியனின் புத்தம் புதிய (அப்பொழுது தோன்றிய) ஒளி
உலகைப் புதிய யௌவனப் பூரிப்புடன் விளங்கச் செய்கிறது.
அது உங்களது பாவங்களை அழிக்கட்டும்.

இந்த சுலோகத்தில் 'ஆதோத்ய வாத்யை', என்ற சொல்
பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 'ஆதோத்ய வாத்யம்' என்பவை
(விரல்களால் இயக்கப்படுபவை) நான்கு வகைப்படும்.
அவையாவன: ததம், விததம், ஆனத்தம், சுஷிரம் எனப்படும்.
ததம்- தந்தி வாத்யங்கள். வீணை, தம்பூர் முதலியன. விததம்-
ஜாலர், சதங்கை முதலியன (உலோக வாத்யங்கள்). ஆனத்தம்-
முரசு, மத்தளம் போன்ற தோற்கருவிகள், சுஷிரம்-
புல்லாங்குழல், நாகஸ்வரம் போன்றதுளைக்கருவிகள் என்று
இந்த நூலுக்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர் த்ரிபுவனபாலர்
குறிப்பிட்டுள்ளார்.

लावानैश्चन्द्रकान्तैश्च्युतिमिरतया तानवातारकाणा-

मेणाङ्गलोलोपादुपहततमसायोषधीनां लयेन ।

आरादुत्प्रेक्ष्यमाणा क्षणमुदयतटान्तर्हितस्याहिमांशो-

राभा प्राभातकी वोऽवतु न तु नितरां तावदाविर्भवन्ती ॥ 37

लावानैरिति ॥ लावानैः ईषच्छुष्कैः चन्द्रकान्तैः मणिभिः, च्युत
नष्टं, तिमिरं यस्यास्सा, च्युततिमिरातस्याः भावस्तत्ता, तथा
च्युततिमिरतया, आरात् दूरात्, उत्प्रेक्ष्यमाणा ऊह्यमाना । तारकाणां
तानवात् अल्पी - भावात् । एणः अङ्को यस्य सः एणाङ्कः चन्द्रः कुरङ्गलाञ्छनः
इत्यर्थः । तस्यालोकः प्रकाशः तस्य लोपात् नाशात् । उपहतं नष्टं तमः
अन्धकारो याभिस्ताः उपहततमस, तासां उपहततमसां । ओषधीनां
तृणज्योतिषां लयेन नाशेन । तु शब्दः समुच्यते । दूरादुत्प्रेक्ष्यमाणा
नितरामत्यर्थं तावदाविर्भवन्ती यावत् । सूर्यः उदयेन गच्छतीति शेषः ।
क्षणं उदयत्यस्मादिति अस्मिन्निति वा उदयः उदयपर्वतः । तस्य तटैः
सानुभिः अन्तर्हितस्य व्यवहितस्य । अहिमाः उष्णाः, अंशवो यस्य सः
अहिमांशुः सूर्यः । तस्याऽहिमांशोः, आभा प्रभा सम्बन्धीति प्रभा । वः
युष्मान् । अवतु रक्षतु ॥

37

லாவானைச்சந்த்ரகாந்தை:

ச்யுத்திமிரதயா தாநவாத்தாரகானாம்

ஏணாங்கா லோகலோபாத்

உபஹத தமஸாம் ஒஷதீநாம் லயேந ।

ஆராத் உத்ப்ரேக்ஷயமாணா

க்ஷணமுதயதட அந்தர்ஹிதஸ்யாஹிமாம்சோ:

ஆபா ப்ராபாதகீ வோ

அவது ந து நிதராம் தாவதாவிர் பவந்தீ ॥

37

இந்தச் சுலோகத்தின் பொருளுக்குச் சாவி -
உத்ப்ரேக்ஷயமாணா (उत्प्रेक्ष्यमाणा) என்ற சொல்லில் உள்ளது.
ஒரு எதிர் பார்வையை ரஸமாகக் கூறுகிறார் கவி.

ரயில் நிலையத்தில் காத்திருக்கும் மக்கள் வண்டி வருகிறதா? என எட்டியெட்டிப்பார்க்கிறார்கள். இதோ மணி அடித்துவிட்டான். அதோ தூரத்திலுள்ள 'கை' இறங்கி விட்டது. பச்சைக்கொடி காட்டப்படுகிறது. அதோ ... அந்த புகைமண்டலம் தெரிகிறது. ரயில் வண்டி வருகிறது என்று மக்கள் குதூகலப்படுவதைப் போல.

சந்திரன் ஒளி மங்குவதால் சந்திரகாந்தக் கற்களில் நீர் கசிவது நின்றுவிட்டது. இருள் மறைவதால், இருளில் பிரகாசிக்கின்ற நட்சத்திரங்கள் பொலிவிழக்கின்றன. நிலவெளி மறைந்தேவிட்டது. இரவில் துளிர்கின்ற மூலிகைகள் வாடுகின்றன. அதோ உதய மலைக்கப்பால் மறைந்துள்ள சூரியனின் முன்னொளி உங்களைக் காக்கட்டும்.

சூரியகாந்தக்கல் சந்திரகாந்தக்கல் என்ற இரண்டு வகையான கற்கள் இருந்ததாக இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. சூரியனின் வெப்பத்தால் சூரியகாந்தக் கற்கள், வெப்பத்தை - உஷ்ணத்தைப் பெருக்குமென்றும் சந்திரனின் ஒளியால் சந்திரகாந்தக் கற்கள் குளிர்ந்த நீர்ப்பெருக்கை உண்டு பண்ணும் என்றும் கூறும். சூரியோதயக் காலத்தில் சந்திர காந்தக்கல் நீரைப் பெருக்காது என்றும் நூல்களில் காணப்படும் செய்தியாகும்.

सानौ सा नौदये नारुणितदलपुनर्यौवनानां वनाना-

मालीमालीढपूर्वा परिहृतकुहरोपान्तनिम्ना तनिम्ना ।

भा वो भावोपशान्तिं दिशतु दिनपतेर्भासमानासमाना

राजी राजीवरेणोः समसमयमुदेतीव यस्या वयस्या ॥ ३८

सानாவिति । राजीवानां पद्मानां रेणवः पराणाः यस्य सः राजीवरेणुः तस्य । दिनपतेः सूर्यस्य तस्य स भासः राजिः श्रेणिः वयस्येव सखीव

समसमयः कालो यस्मिन्कर्मणि तत् उदेतीव । औदये
 उदयपर्वतसम्बन्धिनि सानौ वप्रे अरुणितैर्लोहितैः दलैः पर्णैः पुनर्यौवनं
 येषां तानि अरुणितदलपुनर्यौवनानां वनानां, आर्ली पङ्क्तिं आलीढपूर्वा
 स्पृष्टपूर्वा पूर्वस्पृष्टेति यावत् । नेति । किन्तु आलीढपूर्वा । द्वौ नङ्गौ
 प्रकृतमर्थगमयतः । तनोर्भावः तनिमा तेन तनिम्ना अल्पत्वेन । परिहृतानि
 न्यक्तानि कुहराणि उपान्तानि पार्श्वणि, निम्नानि निम्नस्थलानि, यया
 सा परिहृतकुहरोपान्तनिम्ना भासमाना । विद्यते समाना यस्यास्सा,
 असमाना । दिनपतेः । भा भासः । वः युष्माकं, भावः चित्तं तस्या उपशान्तिं
 दिशतु ददातु ॥

38

ஸாநெள ஸா நௌதயே

நாருணிததலபுநர் யௌவநாநாம் வநாநாம்

ஆலீமாலீட பூர்வா பரிஹ்ருத-

குஹரோபாந்தநிம்நா தநிம்நா ।

பா வோ பாவோபசாந்திம்

திசது திநபதே: பாஸமாநா(அ) ஸமாநா

ராஜீ ராஜீவரேணோ:

ஸமஸமயமுதேதீவ யஸ்யா வயஸ்யா ॥

38

சூரியனின் முன்னொளி பெற்ற தளிர்கள்
 யௌவனத்தை அடைகிறது என்கிறார் கவி.

சூரியனின் முன்னொளி பரவி, காட்டிலுள்ள மரங்களின்
 தளிர்களின் புத்தொளி பெற்று யௌவன மெருகு
 பெறுகின்றன. இந்த ஒளி இடுக்குகளெங்கும் பரவி,
 அவற்றின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. அந்த ஒளிக்குத்
 தோழி போல தாமரைகளின் மகரந்தப்பொடிகளின் இழைகள்
 அப்போதுதான் துளிர்கின்றன. அத்தகைய தோழியுடன்
 கூடிய சூரியனின் முன்னொளி உங்களுக்கு இல்லை என்ற
 சொல் வராதவாறு செழுமை அளிக்கட்டும்.

இந்த சுலோகம் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் முதற்
சொற்கள் இரட்டிப்பாகி - யமகாலங்காரம் என்ற
சொல்லணியினால் அழகு பெறுகிறது.

उज्जुम्भाम्भोरुहाणां प्रभवति पयसां या श्रियै नोष्णतायै

पुष्णात्यालोकमात्रं न तु दिशति दशां दृश्यमाना विधातम् ।

पूर्वद्विरेव पूर्वं दिवमनु च पुनः पावनी दिक्खाना-

मेनांस्यैनी विभासौ नुदतु नुतिपदैकास्पदं प्राक्तनी वः ॥ 39

उज्जुम्भेति ॥ या इनः सूर्यः, “इनः सूर्योऽयम्” इत्यमरः । इनस्य
इयमिति ऐनी सूर्यसम्बन्धिनी विभा दीसिः । उज्जुम्भानि विकासितानि
अम्भोरुहाणि येषां तानि तेषां उज्जुम्भाम्भोरुहाणां पयसां श्रियै शोभायै
प्रभवति न उष्णतायै । दृश्यमाना दीसिः दशां लोचनानां आलोकमात्रं
पुष्णाति । विधातं दृष्टिनाशं न तु दिशति, पूर्वद्विरुदयाद्विरेव । पूर्वं प्रथमं
पावनी पवित्रीकरणं दिवसमनुदिवसमुद्दिश्य प्राक्तनी च । चकारः समुच्चये ।
वः युष्माकम् । एनांसि पापानि नुदतु अपसरतु* ॥ 39

உஜ்ஜும்பாம்போருஹாணாம்

ப்ரபவதி பயஸாம் யா ச்ரியை நோஷ்ணதாயை

புஷ்ணாத்யாலோகமாத்ரம்

நது திசதி த்ருசாம் த்ருச்யமாநா விகாதம் ।

பூர்வாத்ரேரேவ பூர்வம்

திவமநு ச புந: பாவநீ திங்முகாநாம்

ஏநாம்ஸ்யைநீ விபாலௌ

நுதது நுதிபதைகாஸ்பதம் ப்ராக்தநீ வ: ॥ 39

சூரியனின் முன்னொளி உலகுக்கு அழகு மட்டுமோ கொடுக்கிறது? பவித்திரத்தையும்ல்லவா கொடுக்கிறது.

சூரியனின் முன் ஒளியினால்தாமரைகள் மலர்கின்றன. இதனால், தாமரைகளைத் தாங்கி நிற்கும் தடாகங்கள் - பொய்கைகள் அழகு பெறுகின்றன. சூரியனின் முன் ஒளி தாமரையை மட்டும் மலரச் செய்கின்றதே தவிர, வெப்பமின்மையால் பொய்கைக்கு எந்தவிதமான பாதிப்பையும் (துன்பத்தையும்) ஏற்படுத்துவதில்லை. அதுபோல, சூரியனின் முன் ஒளி பொருளைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டிய வெளிச்சத்தைத் தருகிறதே தவிர, கண் பார்வையைத் தடை செய்வதில்லை. உதயகிரியிலிருந்து உதிக்கும் சூரியன் தனது முன் ஒளியினால் முதலில் கீழ்த்திசை மலையையும், பிறகு விண்ணையும், எண்ணிசைகளையும் பவித்திரமாக - தூய்மையாகச் செய்கிறான். துதிப்பாடல் களுக்குரியவனான சூரியனின் முன் ஒளி உங்களது பாபங்களை நீக்கட்டும்.

वाचां वाचस्पतेरप्यचलभिदुचिताचार्यकाणां प्रपञ्चै-

र्वैश्वानां तथोच्चारितरुचिमदृचां चाननानां चतुर्णाम् ।

उच्येतार्चासु वाच्यच्युतिशुचि चरितं यस्य नोच्चैर्विविच्य

प्राच्यं वर्चश्चकासच्चिरमुपचिनुतात्तस्य चण्डार्चिषो वः ॥ ४०

வாசாமிதி ॥ வாச்யம் நிதானச்ய । ச்யுதி: நாச: । तेन शुचि निर्मलं यस्य । चण्डार्चिष: सूर्यस्य, चरितं चेष्टितम् । अचलान् पर्वतान् भिनति इति अचलभित् इन्द्र: तेन उचितं अभ्यस्तं आचार्यकं आचार्यत्वं यासां ता: तासामचलभिदुचिताचार्यकाणाम् । वाचस्पतेरपि वाचाम् । प्रपञ्चै: विस्तारै: । अर्चासु पूजासु । विविच्य पृथक्कृत्य । उच्येत । तथा । रुचिरासामस्तीति रुचिमत्य: रुचिमत्यश्च, ता:, ऋचश्च । उच्चारिता:

रुचिमहवो याभिस्ताः तासां उच्चारितरुचिमन्त्रचाम् । विरिञ्चिः ब्रह्मा ।
 “विरिञ्चिः कमलासनः” इत्यमरः । तस्येमानि वैरिञ्चानि तेषां वैरिञ्चानां
 चतुर्णां आननानां, प्रपञ्चैः विस्तारैः । विविच्य नोच्येत । चकासत्
 दीप्यमानम् । प्राचिभवं प्राच्यं तस्य । चण्डार्चिषः सूर्यस्य । उच्चैः वचः
 तेजः । वः युष्मान् । चिरं बहुकालम् । उपचिनुतात् वर्धयतु ॥ ४०

வாசாம் வாசஸ்பதேரப்யசலபிதுசித்-

ஆசார்யகாணாம் ப்ரபஞ்சை:

வைரிஞ்சாநாம் ததோச்சாரிதருசிமத்ருசாம்

சாநநானாம் சதுர்ணாம் ।

உச்ச்யேதார்சாஸு வாச்யச்யுதிசுகசி சரிதம்

யஸ்ய நோச்சைர்விவிச்ய

ப்ராச்யம் வர்ச்சச்சகாஸத்

சிரமுபசிநுதாத்தஸ்ய சண்டார்ச்சிஷோ வ: ॥ 40

சூரியனின் புகழை யாரே கூறவல்லார் ? சூரியனின்
 முன்னொளி மட்டுமே கூறவல்லது என்பதை
 இக்கவிதையால் விளக்குகிறார் கவி.

சூரியனின் சரித்திரத்தை யாரே வர்ணிக்கவல்லார் ?
 தேவகுரு பிருஹஸ்பதி வர்ணிக்கலாம் என்றால், அவரோ
 மலைகளை உடைக்கின்ற முரட்டுப் புத்தியுள்ள
 இந்திரனுக்குத்தான் போதிக்க வல்லவர். நுண்ணிய கருத்துக்
 களைச் சொல்வாரோ ? மாட்டாரோ ? மேலும்
 பிரம்மதேவனுக்கு நான்கு வாய்கள். அவை ஒரே வேதத்தை
 நான்கு விதமாக உச்சரிக்கின்றன. அவற்றில் சூரியனுடைய
 சரித்திரத்தையோ சொற்பிழையின்றிக் கூறவேண்டும்.
 அவரால் கூட விளக்கமாக, சூரிய சரிதத்தைச் சொல்ல
 முடியாது. சூரியனுடைய “முன்காலை ஒளி” மட்டுமே
 அதை விளக்கமாகக் கூற முடியும். அத்தகைய முன்காலை
 ஒளி உங்கள் அறிவை பெருக்கட்டும்.

मूढन्यद्विधातुरागस्तरुषु किसलयो विद्धमौघः समुद्रे

दिङ्मातङ्गोत्तमाङ्गेष्वभिनवनिहितः सान्द्रसिन्दूरेणुः ।

सीम्नि व्योम्नश्च हेम्नः सुरशिखरिभुवो जायते यः प्रकाशः

शोणिम्नासौ खरांशोरुषसि दिशतु वः शर्म शोभैकदेशः ॥ ४१

मूधूर्नीति ॥ शोभायाः एकदेशो यस्य सः शोभैकदेशः,
अत्यल्पदीप्तिरित्यर्थः । खरांशोः सूर्यस्य असौ यः प्रकाशः । उषसि प्रभाते
व्योम्नः आकाशस्य सीम्नि हेम्नः सुवर्णसम्बन्धिनः सुरशिखरी मेरुः
तरय, भुवः भूमिः, स्थलं तरयाः सुरशिखरिभुवः सुमेरुप्रदेशात् । शोणिम्ना
लोहितत्वेन, अद्वेः पर्वतस्य, मूर्ध्नि शिरसि, धातोः रागः, तरुषु
किसलयाः, समुद्रेऽब्धौ “समुद्रोब्धिरकूपार” इत्यमरः । विद्वमाणामोघः
समूह इव मतङ्गाज्जाताः मातङ्गा दिक्षु मातङ्गाः गजाः तेषां, उत्तमाङ्गेषु मूर्धसु,
अभिनवं प्रत्यग्रं यथा भवति तथा, निहितः क्षिप्तः सान्द्रसिन्दूरेणुरिव,
जायते । इव शब्दाभावाल्लुप्तोपमा । सः वः युष्माकं, शर्म शिवं, मङ्गलं, दिशतु
ददातु ॥

89

மூர்த்தநயத்ரே: தாதுராக: தருஷுகிஸலயோ

வித்ருமௌக: ஸமுத்ரே

திங்மாதங்க உத்தமாங்கேஷு

அபிநவநிஹித: ஸாந்த்ர ஸிந்தூரரேணு: ।

ஸீம்நி வ்யோம்நஸ்ச்ச ஹேம்ந:

ஸுரசிகரிபுவோ ஜாயதே ய: ப்ரகாச:

சோணிம்னாஸௌ கராம்சோநுஷஸி

திசது வ: சர்ம சோபைக தேச: ||

செவ்விய ஒளிக்கிரணங்களால் திசையெங்கும் சிவந்து காணப்படுகிறது. தனக்குத் தெரிந்த சிவப்பு வண்ணப் பொருட்களுடன் இந்தச் சூரியனின் செம்மை வண்ணத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார் கவி. எந்தப் பொருட்களும் இதற்கு ஒப்புமையாகவில்லை என்று தெளிந்தார். அவர் ஒப்புமையாகச் சுட்டும் பொருட்களின் வரிசையை இந்தச் சுலோகத்தால் அறியலாகும்.

காலை இளஞ்சூரியன் தனது செவ்வொளியை எங்கும் பரப்பி உலகையே அழகுறச் செய்கிறான். அவனது செவ்வொளியின் ஒரு பகுதி மேலே படுவதின் காரணமாக மேரு மலையில் காணப்படும் நற்செங்கற்பொடியும், மரம், செடி கொடிகளில் அரும்பும் இளந்தளிர்களும், கடலில் விளையும் பவழங்களும், திசையானைகளின் மத்தகங்களில் அர்ச்சிக்கப்பட்ட சிந்தூரமும் மேரு மலையின் முகட்டில் காணப்படும் தங்கப்பாளங்களும், தமது வண்ணங்களை ஒளிமயமாக்கிக் கொள்கின்றன. அத்தகைய சூரியனின் செவ்வொளியின் ஒரு பகுதி அனைத்து மங்களங்களையும் நல்கட்டும்.

இங்கு சுட்டப்படும் நற்செங்கற்பொடி, இளந்தளிர், நாவற்பழம், யானைகளின் மத்தகங்களில் தூவப்படும் சிந்தூர வண்ணப்பொடி ஆகியவை தனித்தனியே ஒவ்வொரு அழகைக் கொடுக்கும் செம்மை வண்ணத்தைக் கொண்டவை. எனினும், ஒவ்வொன்றின் காந்தியும் (ஒளியும்) சூரியனின் ஒளியினால்தான் பொலிவு பெறுகின்றன. இத்தகைய செம்மை வண்ணங்களின் சமஷ்டியானது சூரியனின் அழகிய செவ்வொளி எனக் குறிப்பிடுகிறார் கவி.

अस्ताद्विशोक्तमाङ्गे श्रितशशिनि तमःकालकूटे निपीते

याति व्यक्तिं पुरस्तादरुणकिसलये प्रत्युषः पारिजाते ।

உதந்தாரக்தபீதாம்பரவிஷதரோஹீகிதா தீக்ஷபானோ-

லக்ஷ்மீலக்ஷ்மீரிவாஸ்து ஸ்புடகமலபுடோபாஸ்யா ஸ்ரேயஸே வ: ॥ 82

அஸ்தாஹீஸோதமாங்ங இதி ॥ அஸ்தாஹீரேவ இஸ: ஸிவஸ்தஸ்ய, உதமாங்ங
 ஸிர: தஸ்மிந் அஸ்தாஹீஸோதமாங்ங ஸ்ரிதஸிஸிநி ஸதி: தம எவ காலகூட்
 தஸ்மிந் । தம: காலகூடே நிபீதே ஸதி, பிவதி ஸதி, அரூணா: ரக்த:
 கிஸலயா: பல்லவா: யஸ்ய தஸ்மிந் அரூணகிஸலயே பாரிஜாதஸ்ய வ்யக்தி
 ஸ்புடதா யாதி கக்சதி ஸதி தீக்ஷபானோ: ஸூர்யஸ்ய யா லக்ஷ்மீ: ஸோபா ப்ரத்யுஷ:
 “அவ்யயம் விஹ்நி” த்யாதிநா ஸதஸ்யர்த்தேவ்யயிபாவ: । அரக்தாத் ப்ராங்ஙபாங்ங
 உதந்தி அஸமந்தாஹ்ந் அரக்தம் க தத் பீதம் அம்பரமாகாஸம் । அரக்தபீதம்
 க தத் அம்பரம், வாஸஸ்க் தேந । விஷதரஸுஹீகிதா யஹ்நா அரக்தம் இஷஹ்ந்,
 பீதாம்பரம் வாஸோ யஸ்ய ஸ: பீதாம்பர: । ஸ்ரீகृஷ்ணஸ்காஸோ பீதாம்பரஸ்க் தேநே,
 விஷதரஸுஹீகிதா । ஸ்புடானி விகஸிதானி கமலானாம் புடானி ஢லானி
 ஸ்புடானி க தானி கமலபுடானி க । தेषு தेषு உபாஸ்யோ மீத்ரீ யஸ்யாஸா
 ஸ்புடகமலபுடோபாஸ்யா । அந்யத்ர ஸ்புடானி க தானி கமலானிவ தेषாம் புடானி
 அஸ்யோ யஸ்யாஸா ஸ்புடகமலபுடோபாஸ்யா । தீக்ஷபானோ: ஸா லக்ஷ்மீ: ஸோபா
 லக்ஷ்மீரிவ ஹரிப்ரியேவ । வ: யுஷ்மாகம் । ஸ்ரேயஸே அஸ்து ॥ 82

அஸ்தாத்ரீஸ உத்தமாங்கே ஸ்ரீத

ஸசிநி தம: காலகூடே நிபீதே

யாதி வ்யக்திம் ப்ரஸ்தாத் அருணகிஸலயே

ப்ரத்யுஷ: பாரிஜாதே ।

உத்யந்த்யாரக்த பீதாம்பர விஸத-

தரோத் வீக்ஷிதா தீக்ஷண பாநோ:

லக்ஷ்மீ: லக்ஷ்மீரிவாஸ்து

ஸ்புடகமலபுடோபாஸ்யா ஸ்ரேயஸே வ: ॥

இந்த சுலோகத்தால் “சூரியனிடமும் ஒரு லக்ஷமி உண்டாகிறாள்” என்கிறார் கவி.

பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதமெடுத்த கதை நமக்குத் தெரியும். அதில் தோன்றிய காலகூட விஷத்தை சிவபெருமான் பருகினார். அதற்குப் பரிசாகப் பெற்ற கடலில் உதித்த சந்திரனை தன் முடியில் சூடிக்கொண்டார். அடுத்து பாரிஜாதமரம் கடலில் உண்டாயிற்று. பிறகு லக்ஷமி உண்டானாள்.

அதுபோல சூரியனிடமும் ஒரு லக்ஷமி உண்டாகிறாள் எப்படி ? ... சந்திரன் அஸ்தமனகிரிமேல் சேர்ந்துவிட்டான். இருள் என்ற காலகூடம் (விஷம்) மறைந்துவிட்டது. சிவப்பு தண்டுள்ள பாரிஜாத மலர்கள் போல, இளஞ்சிவப்புத் தண்டும் முன்வெளுப்பு இதழ்களுமாக முன்காலை விரிகின்றது. அப்போது ஒரு லக்ஷமி உண்டாகிறாள். இளஞ்சிவப்பான, பீதாம்பரம் அணிந்த அலர்மேல்மங்கையான மஹாலக்ஷ்மி போல - மலர்ந்ததாமரைகளின் மீது காணப்படும் பீதாம்பரப் பட்டொளியான காலைக்கதிர் என்ற லக்ஷ்மி உங்களுக்கு மேன்மையளிக்கட்டும்.

नोदन्वाञ्जन्मभूमिर्न तदुदरभुवो वान्धवाः कौस्तुभाद्याः

यस्याः पद्मं न पाणौ न च नरकरिपूरःस्थले वासवेश्म ।

तेजोरूपा परैव त्रिषु भुवनतलेष्वादधाना व्यवस्थां

सा श्रीः श्रेयांसि दिश्यादशिशिरमहसो मण्डलाद्योदगता वः ॥ ४३

नोदन्वानिति ॥ अशिशिरं उष्णं, महत् तेजः यस्य सः अशिशिरमहः, तस्य अशिशिरमहसः । सूर्यमण्डलात् उद्गता या यस्याः श्रियः । उदन्वान् समुद्रः, “उदन्वानुदधौ चे”ति निपातनात्साधुः । “उदन्वानुदधिःसिन्धु”रित्यमरः । जन्मभूमिः जन्मस्थानं न एतावत्याः

श्रियः जन्मभूमिः । तस्य समुद्रस्य, उदरभुवः मध्यात् उत्पन्नाः,
 कौस्तुभाद्याः कौस्तुभप्रभृतयः । आद्य शब्देन ऐरावतापारिजातादयः
 गृह्यन्ते । बान्धवा न सन्ति । अन्यत्र, बान्धवाः । यस्याः पाणौ हस्ते, पद्मं
 न अन्यत्र अस्ति नरकरिपुः कृष्णः, तस्य उरस्थलं । उरस्थलं वासवेश्म
 निवासगृहम् । त्रिषु भुवनतलेषु व्यवस्थां अग्निहोत्राध्यायिनां
 अनुष्ठानमर्यादाम् । आदधाना, अन्यत्रोदयस्थानं, आदधाना ।
 अशिशिरमहसः सूर्यस्य मण्डलात् सूर्यबिम्बाग्रात् । उद्धता आविर्भवन्ती
 तोजोरूपा परा उत्कृष्टा सा श्रीः । वः युष्माकम् । श्रेयांसि दिश्यात् ॥

इति गोपीनाथसूरिविरचितायां प्रभावलीसमाख्यायां
 सूर्यशतकटीकायां रश्मिवर्णनं समाप्तम् ॥

நோதந்வான்ஜன்மபூமி: ந ததுதரபுவோ
 பாந்தவா: கௌஸ்துபாத்யா:
 யஸ்யா: பத்மம் ந பாணௌ
 ந ச நரகரிபூர:ஸ்தலீ வாஸவேச்சம் ।
 தேஜோரூபா பரைவ த்ரிஷு புவந்தலே-
 ஷ்வாததாநா வ்யவஸ்தாம்
 ஸா ஸ்ரீ: ச்ரேயாம்ஸி திச்யாதசிசிரமஹஸோ
 மண்டலாக்ரோத்கதா வ: ॥

43

முன் சுலோகத்தின் (42) தொடர்ச்சி

சூரியனின் ஒளியான லக்ஷ்மீ நாம் வணங்கும்
 லக்ஷ்மியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவள். சூரியனின் ஒளி
 என்ற லக்ஷ்மீ வேறெங்கேயோ கடலில் பிறந்தவள் அல்ல.
 சூரியனிடமே உண்டானவள். கடலில் பிறந்த கௌஸ்துபம்
 முதலியவை சூர்ய லக்ஷ்மிக்கு உடன்பிறந்தவைகளல்ல.
 அவளுடைய கைகளில் தாமரைகள் இல்லை. அவள்
 வசிப்பதும் ஸ்ரீநிவாஸன் மார்பில் அல்ல. மற்றொரு சிறப்பு
 என்னவென்றால், அந்த லக்ஷ்மி (செல்வம்) புகுந்த

இடங்களில் கட்டுபாடுகளைக் குலைத்து விடுவாள். செருக்கினால் செல்வம் படைத்தவர்கள் தர்ம நெறி மீறுவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால் சூரியனுடைய லக்ஷ்மி கட்டுப்பாடுகளை - எட்டு கிரஹங்களின் (சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு, சுக்ரன், சனி, ராகு, கேது) ஸஞ்சாரத்தை முறைப்படுத்தி உலகில் பகல், இரவு, சூர்ய பகலும், கிருஷ்ண பகலும், மாதம், அயனம் முதலிய காலக் கணிப்புகளைத் தவறாமல் நடத்தி வைப்பவள் அத்தகைய சூரிய மண்டலத்தின் உச்சியில் உண்டாகும் லக்ஷ்மி உங்களுக்கு மேன்மையை அளிக்கட்டும்.

॥ अथ रथाश्ववर्णनम् ॥

रक्षन्त्वक्षुण्णहेमोपलपटलमलं लाघवादुत्पतन्तः

पातङ्गाः पङ्खज्जाजितपवनजवा वाजिनस्ते जगन्ति ।

येषां वीतान्यचिह्नोन्नयमपि वहतां मार्गमाख्याति मेरा-

वुद्यन्नुद्दामदीसिर्द्युमणिमणिशिलावेदिकाजातवेदाः ॥ ४४

संपूर्ण भारकरस्यांशुवर्णनं मोक्षसाधनम् ।

रथाश्ववर्णनं तस्य क्रियते कविना ततः ॥

टीका प्रभावती नाम गोपीनाथेन निर्मिता ।

तदर्थज्ञानमखिलं भासतां सुहृदां हृदि ॥

रक्षन्त्विति ॥ उद्दामदीसिः अनिवारितकान्तिः द्युमणिः सूर्यः, द्युमणिस्तरणिः इत्यमरः । तस्य मणिशिलाः सूर्यकान्तमणयः । मानसाः वेदिका चतुरश्राः तस्यां जातवेदाः वह्निः त्रेता उद्यन् वीतः । विगतः अन्यश्च तत् चिह्नं च, तस्य उन्नयः निश्चयः वीतान्यचिह्नोन्नयः यस्मिन्

கர்மணி । வீதான்யவிக்ஷோபயமபி வஹதாங் கக்ஷதாங் ஆரக்ஷயதி சூக்ஷயதி । அக்ஷுண்
 அக்ஷூர்ணிதம் ஹேமோபலானாந் சூவரண்சிலானாந் படலம் சமூஹ: அக்ஷுண்ஹேமோபலம் படலம்
 யரிக்ஷிந் கர்மணி தத் அக்ஷுண்ஹேமோபலபடலம் । அலம் அத்யர்த்தம் । லாஹவாத்
 லஹுவாத் । உத்பதந்த: । பக்ஷோ: அநூரோ: । அவக்ஷா தர்ஜனம் தயா ஜித: பவநஜவோ
 வோ யேஷாந் தே பக்ஷவக்ஷாஜிதபவநஜவா: । பாதக்ஷா: சூர்யசம்வந்திந: । தே
 வாக்ஷிந: ஜகந்தி ரக்ஷந்து பாலயந்து ॥ 88

இனி சூரியனின் தேர்குதிரைகளின் வர்ணனை

ரக்ஷந்த்வக்ஷுண்ண ஹேமோபல-

படலமலம் லாகவாதுத்பதந்த:

பாதங்கா: பங்க்வக்ஷாஜிதபவநஜவா

வாஜிநஸ்தே ஜகந்தி ।

யேஷாம் வீதான்ய சின்னோன்னயமபி

வஹதாம் மார்கமாக்யாதி மேரேள-

உத்யன்னுத்தாம தீப்திர் த்யுமணி-

மணிசிலா வேதிகா ஜாதவேதா: ॥

44

மிகவும் சுவாரசியமான கலோகமிது. மேரு பர்வதத்தைச் சுற்றி வருகிறான் சூரியன். அவனுடைய தேரை ஒட்டி வருகின்ற அருண்ணோ ஒரு நொண்டி. அவன் ஒட்டுகின்ற குதிரைகளுக்கு வேகமேது? என்று அலட்சியம் செய்கிறான் வாயுதேவன். ஆனால் குதிரைகள் நொண்டிகள் அல்ல என்பதை அவன் நினைக்கவில்லை. காற்றையும் வென்றுவிடுகின்றன சூரியனுடைய குதிரைகள். அந்தக் குதிரைகள் அப்படி ஓடும்போது புழுதி பறப்பதில்லை. மேருமலையைச் சுற்றி தங்கம் அல்லவா பாளம் பாளமாகப் பதிந்திருக்கின்றது. அது மசிந்து கொடுக்குமே தவிர தூள் பறக்கவிடாதே! சூரியன் போகும் பாதை என்ன? அதற்கு ஏதாவது அடையாளத் தூண்கள் தினந்தோறும் அதே

பாதையில் சூரிய ரதம் எப்படிப் போகிறது? அவனுடைய பாதையில் சூரியகாந்தக்கற்கள் இருபுறமும் விளைந்திருக்கின்றன. சூரிய ஒளி பட்ட உடனேயே அவை கொழுந்துவிட்டு எரிகின்றன. அவற்றின் நடுவே சூரியனின் குதிரைகள் வழி தவறாமல் பாய்கின்றன. இப்படி உதிக்கும்போதே கூசுகின்ற சூரியனுடைய பேரொளி உங்களைக் காக்கட்டும்.

புலுட்டா: பூஷ்டீஸுபாதீரதினிகடதயா தததாஹாதிர்கை-

ரேகாஹாக்ரான்தகூர்ஸந்ரிதீவபதபூஸுவாஸஸோஷா: ஸ்ரமேண ।

தீவ்ரோதந்யாஸ்த்வரஂதாமஹிதவிஹதயே சமதய: சமதஸ்சை:

அப்யாஸாஸாஸகஜ்ஜாலஸரலகலாவாங்நதா஗்நனா வ: ॥ ௪௪

புலுட்டா இதி । தத: தாஹாதிர்கை: தாபாதிஸய: யை: தே தை: தத-
தாஹாதிர்கை: । அஸூநாஸ ரஸ்மீநாஸ பாதி: । அதினிகடதயா அத்யந்ந்
ஸமீசனதயா ஹேதுநா பூஷ்டீபூஷ்டாஹே புலுட்டா: ஸ்ரதா: , அத எவ அப்யாஸே நிகடே
அகாஸே கஜ்ஜா, தஸ்யா: ஜலேன ஸரலானி மிலிதானி கலானி ஶ்ரீவா: ஹி தை:
அவாங் நதானி அ஗்நானானி யேஸாஸ தே அப்யாஸாஸாஸகஜ்ஜாலஸரலகலா-
வாங்நதா஗்நனா: எகம் ச தத் அஹஸ்ச எகாஹ: । ராஜாஹ: ஸஸ்திரிப்யஸ்த்சு இத-
த்சுப்ரத்யய: । எகாஹேநாக்ரான்த: கூர்ஸந: ஸர்வ: த்ரிதீவ: ஸ்வர்ண: எகாஹாக்ரான்தஸ்சாஸீ
கூர்ஸந்ரிதீவஸ்ச । தஸ்ய பந்நா: த்ரிதீவ: ஸ்வபூர்ஸூ: பதாமானக்ஷே இத-
ஸமாஸான்த அப்ரத்யய: । பூஸுவாஸஸ்ய । மஹானி:ஸ்வாஸஸ்ய । ஶோஷா: எகாஹ-
க்ரான்தகூர்ஸந்ரிதீவபதபூஸுவாஸஸோஷா: । அத எவ ஸ்ரமேண தீவ்ரோதந்யா:
அத்யந்நபிபாஸா: । அஸநாஸோதந்வோதநாஸாவபூஸாயித்வாஶ்ரணேஷ்விதி நிபாத: ।
ஸதஸதஸயோ யஸ்ய ஸ: ஸதஸதஸி: தஸ்ய । சூர்யஸ்ய ஸதஸயோ அஸ்வா: வ: யுஷ்மாக்
அஹிதம் பாபம் தஸ்ய விஹதிநாஸ: தஸ்யை அஹிதவிஹதயே த்வரஂதாஸ ஸம்ஶ்ராம்யந்நு
யுஷ்மத்பாபவிநாஸாய பவந்நு இத்யர்த: ॥

ப்லுஷ்டா: ப்ருஷ்டே (அ)ம்சபாதை:

அதிநிகடதயா தத்ததாஹாதி ரேகை:

ஏகாஹாக்ராந்த க்ருத்ஸந த்ரிதிவபதப்ருது-

ச்வாஸசோஷா: ச்ரமேண |

தீவ்ரோ தன்யா ஸ்த்வரந்தாமஹித விஹதயே

ஸப்தய: ஸப்தஸப்தே:

அப்யாசாகாசகங்காஜலஸரலகலா-

வாங்நதாக்ராநனா வ: ||

45

சூரியனின் தேரை ஏழு குதிரைகள் இழுத்துச் செல்கின்றன. இதனால் இந்தக் குதிரைகளின் பின்புறம் சூரியனின் வெப்பத்தால் தீய்ந்துவிடுகின்றன. இதன் காரணமாகத் தோன்றிய தாகத்தாலும், ஒரே நாளில் மூவுலகையும் (சுற்றி) வலம் வருவதால் ஏற்படுகின்ற அசதியாலும், பெருமூச்சு விடுகின்றன. தண்ணீர்த்தாகம் அதிகமாகி ஆகாச கங்கைத் தண்ணீரைப் பருக ஆவல்கொண்டு, தனது கழுத்தை நீட்டிக் குனிகின்ற குதிரைகள், உங்கள் தீமைகளை அகற்றி விரைவில் செயல்பட்டும்.

மத்வான்யாந்பாஸ்வதோ஽சுவான் ஸ்படிகததஹ்ஷடஹ்ஷடதேஹா த்வவந்தி

வ்யஸ்தே஽ஹந்யஸ்தஸந்ஹ்யேயமிதி மৃதுபதா பந்நரா஗ோபலேபு

ஸா ஹ்ஷாஹ்ஷயமூர்திமர்ஸகதகடகே விலஷ்டசூதா சுமேரோ:

மூர்ஹந்யாவூர்திலஷ்டதூதகதிரவது ப்ரஹ்மவாஹாவிலிவ: ||

86

மத்வேதி || சுமேரோமூர்ஹி ஶிரஸி | ஸ்படிகம் ச தத் தட் ச தஸ்ய ஹ்ஷட: ஶிலா: தாஸு ஹ்ஷடதேஹ: ப்ரதிபிஹ்மிதவிஶ்: யயா ஶா ஸ்படிகததஹ்ஷடஹ்ஷடதேஹா சதீ | அஸுவான் ஸ்படிகததப்ரதிபிஹ்மிதாஸுவான் அந்யாந்மத்வா பாஸ்வத: பாஸ்வயோ: சார்வவிஹ்மிதிகாஸி: | த்வவந்தி ஶக்ஷந்தி |

अहनि एव व्यस्ते गच्छन्ती सतीत्यर्थ । अस्तमियं सन्ध्या इति ।
 पद्मरागोपलेषु पद्मरागशिलासु मृदूनि पदविशेषानि यम्यारसा मृदुपदा ।
 मरकतकटके हरिन्मणिगते । दृश्या सादृश्यात् दृश्या साख्य्यात् अदृश्या
 द्रष्टुं योग्यां मूर्तिराकारो यस्यारसा दृश्यादृश्यमूर्तिः । क्लिष्टः बाधितः ।
 सूतः सारथिर्यस्यारसा क्लिष्टसूता । आवृत्या अभ्यासेन लब्धा प्राप्ता,
 शीघ्रगतिः द्रुतगमनं यया सा आवृतिलब्धद्रुतगतिः सा ब्रह्मणस्य सूर्यस्य,
 वाहानां अश्वानां आवलिः पङ्क्तिः वः युष्मान् अवतु रक्षतु ॥

மத்வான்யான் பார்ச்வதோ (அ)ச்வான்
 ஸ்படிகதடத்ருஷத் த்ருஷ்டதேஹா த்ரவந்தீ
 வ்யஸ்தே (அ)ஹன்யஸ்த ஸந்த்யேயமிதி
 ம்ருதுபதா பத்மராகோபலேஷா ।
 ஸா த்ருச்யா த்ருச்யமூர்த்தி: மரகத கடகே
 க்விஷ்டஸூதா ஸுமேரோ:
 மூர்தன்யா வ்ருத்திலப்த த்ருதகதிரவது
 ப்ரத்நவாஹாவலிர் வ: ॥

46

சூரியனுடைய குதிரைகள் எத்தனை நாட்களாக அதே
 பாதையில் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றன! ஆகவே, அவற்றுக்குப்
 பாதை தடுமாற்றமே கிடையாது. (ஆவூதிலட்யுதகதி:) ஆனால்
 மேருவின் சிகரத்தில் குதிரைகளின் பாதையில் முதலில்
 ஸ்படிகப் பாதைகள் உள்ளன. அவற்றின்மீது குதிரைகளின்
 பிரதிபிம்பங்கள் தெரிகின்றன. அவற்றோடு போட்டி
 போட்டுக்கொண்டு சூரியனின் குதிரைகள் விரைகின்றன.
 அடுத்தாற்போல் பத்மராகம் எனப்படுகின்ற மாணிக்கப்
 பாதைகள். அவற்றின்மீது சூரிய ஒளிபட்டு ஆகாயமெல்லாம்
 சிவந்துவிட்டது. இதனால், குதிரைகள் அந்திமலையை
 எட்டிவிட்டோம் என்ற நினைப்பில் சற்று மெதுவாக
 நடக்கின்றன. அதற்குமப்பால் பச்சைப்பச்சை என்ற மரகதப்
 பாதைகள். அவற்றில் (சூரியனின்) பச்சைக் குதிரைகள்

போகும்போது அவை போவதே தெரியவில்லை.
தேரோட்டியும் களைத்துவிட்டான். இத்தகைய
சூரியனுடைய குதிரைகள் உங்களைக் காக்கட்டும்.

हेलालोलावहन्ती विषधरदमनस्याग्रजेनावकृष्टा

स्वर्वाहिन्या सुदूरं जनितजवजया स्यन्दनस्यन्दनेन

निर्व्याजं तायमाने हरितमणिनिजस्फीतफेनाहितश्री-

रश्रेयांस्यश्वपङ्क्तिः शमयतु यमुनेवापरा तापनी वः ॥ ४७

அந்ர சூர்யாஸ்வபङ்க்தை: யமுநாசாம்யமுச்ச்யதே ஹேலாலோலமிதி । ஹேலயா
லீலயா ஆலோலம் யதா பவதி ததா வஹந்தீதி । உபயத்ர சமானம் । விஷதரா:
ஸர்பா: தेषாம் தமனம் பக்ஷணம் யஸ்ய ச: ஸருட: , தஸ்ய அக்ரஜேன அநூரூணா
(அரூணேன) । அவக்ருஷ்டா ஆக்ருஷ்டா । அந்யத்ர விஷதர்மர்த்நஸ்ய காலிங்மர்த்நஸ்ய
கூர்ஷ்ணஸ்ய, அக்ரஜேன பலபத்ரேண, அவக்ருஷ்டா ஆஹிதா । ஸ்வர்வாஹின்யா:
மந்நாகின்யா: சுதூர் அத்யத்ரீ ஸ்யந்நடனஸ்ய ரதஸ்ய ஸ்யந்நடனேன வேஜேன ஜனிட:
ஜவ: ஜவஸ்ய வேஜஸ்ய ஜயோ யயா சா ஜனிடஜவஜயா, அந்யத்ர ஸ்யந்நடனஸ்ய
ப்ரவாஹஸ்ய ஸ்யந்நடனேன வேஜேன ஸ்வர்வாஹின்யா:, சுதூர் ஜனிடஜவயா ।
ஆத்மீயப்ரவாஹவேஜேன க்ருதகஜ்ஜாப்ரவாஹ ஜவேத்யத்ர: । நிர்வ்யஜிம் நிர்விசார் யதா
பவதி ததா । தாயமானே வர்தமானே ஹரிதமணிஸ்யாமத்வே, நிஜேன ஆத்மீயேன
ஸ்ப்ஹிதேன ப்ரஸித்நேன ஃபேனேன டிண்டீரேண, ஆஹிதா ஆரோபிதா ஸ்ரீ: ஸோபா யஸ்யா:
ஸா- நிஜஸ்ப்ஹிதஃபேனாஹிதஸ்ரீ । அந்யத்ர நிர்வ்யஜிமபி நிஸ்வாடம் தாயமானே
ஹரிதஸ்யபாவ: ஹரிதமாகல்ப: ஹரிதமணிஸ்த்ஷாதிப்ய இமநிஜ்வேதி இமநிச்
ப்ரத்யய: । க்ருர்ஷ்ணத்வே நிஜஸ்ப்ஹிதஃபேனாஹிதஸ்ரீ: । தபநஸ்யேயம் தாபநீ
சூர்யஸம்ப்நிதீநி । அஸ்வபङ்க்தி: அபரா தபநஸ்ய அபத்யம் ஸ்ரீ தாபநி சூர்யஸ்ய
புத்ரீ யமுநானதீ । வ: யுஷ்மாக்ம் । அக்ஷேயாஸி ஸபயதது நாஸயதது ॥

ஹேலா லோலம் வஹந்தீ விஷதர தமனஸ்ய

அக்ரஜேநாவக்ருஷ்டா

ஸ்வர்வாஹின்யா: ஸுதாரம் ஜநிதஜ்வஜயா

ஸ்யந்தன ஸ்யந்தநேன |

நிர்வ்யாஜம் தாயமானே ஹரிதமணிநிஜ

ஸ்பீத பேநாஹித பூநீ:

அச்ரேயாம்ஸ்யச்வபங்க்தி:

சமயது யமுனேவாபரா தாபநீ வ: ||

47

சூரியனுடைய குதிரைகளுக்கும் யமுனை நதிக்கும்
ஒப்புமை கூறுகிறார் கவி.

காளியன் என்ற நாகராஜனின் கொட்டத்தை அடக்கிய
கண்ணனின் அண்ணன் பலராமன், தனது கலப்பையால்
பூமியைக் கீறி யமுனை வழிமாற்றிவிட்டான். அதனால்
என்ன ? யமுனை கவலைப்படவில்லை. ஓய்யாரமாக
(ஃளாலி) மிதப்பாக (ஸ்யடன) பச்சைப்பசேலென்ற பிரவாகம்
ஓடுகிறது. அப்பால் இடது புறத்தில் 'கங்கை தன்னை விஞ்சி
முன்னேறுகிறதே' ! என்ற கவலையே இல்லை. சிரித்துக்
கொண்டே தன்போக்கில் நுரைகளை நிரப்பிக்கொண்டே
போகிறது.

இதுபோல சூரியனுடைய குதிரைகளும் அன்றாடம்
ஓடிப்பழகிய நம்பிக்கையில் - பாம்புகளை அடக்குகின்ற
கருடனின் சகோதரனான அருணனின் 'லகான்' - கடிவாளம்,
இழுப்புக்கு இடம் கொடாமல் - ஆகாச கங்கையின்
வேகத்தை வெற்றிகொண்டு தமது பச்சைநிற நிழல்
நீண்டுகொண்டே போக வாய்களில் நுரைகளைப்
பெருக்கிக்கொண்டு, நிதானமாக ஓடுகின்ற சூரியனுடைய
குதிரைகள் உங்களது தீமைகளை ஒழிக்கட்டும்.

இங்கு ஒரு ஸ்வாரஸ்யம் யமுனை - தாபநீ, ஸூர்ய
னுடைய பெண், ஸூர்யனின் குதிரை வரிசையும் தாபநீ,
இப்படி இந்தச் சொல்லின் சிலேடையும் சுலோகத்திற்கு
மெருகூட்டுகிறது.

மார્गோபாந்தே சுமேரோநுவதி கृतனதौ नाकधाम्नां निकारे

वीक्ष्य व्रीडानतानां प्रतिकुहरमुखं किन्नरीणां मुखानि ।

सूतेऽसूयत्यपीषज्जडगतिं वहतां कन्धराधैवलङ्घि-

वाहानां व्यस्यताढः सममसमहरेर्हेषितं कल्मषाणि ॥ ४८

மார୍गோபாந்த இதி । சுமேரோ: மார୍गோபாந்தே மார୍गபாश्वே । நாக: ச்வर्ग: ।
 டாம் ஸ்தானம் யேषாं தே நாகடாமான: தேषாं நாகடா஢்நாं தேவானா஢் । நிகாரே
 ச஢ூஹே । கृतநதி, கृत: ந஢ஸ்காரோ யஸ்ய ச: தஸ்மிந் கृतநதौ । நுவதி
 ஸ்துவதி । குஹர஢ுக்ஷே ஸுபுதிகுஹர஢ுக்ஷம், குஹர஢ுக்ஷேஷ்வித்யர்த: । வ்ரீடாவதீநாं
 லஜாவதீநாं கிந்நரீநாं ஢ுக்ஷாநி வீக்ஷ்ய, சூதே ஸாரதௌ । அஸூயதி அஸூயாं
 கர்வீதி । ஸீஷஜ்ஜடா கதிரிஸ்மிந் கர்஢ாநி தத் ஸீஷஜ்ஜடாதிவ ல஢்஢ீ: கந்நராஜை: ।
 வஹதா் அஸமா: விஷமா: । ஹய: யஸ்ய ச: தேந அஸ஢ஹரே: சூர்யஸ்ய ।
 ய஢ானிலேந்ந்ரவந்ந்ராக்விஷ்ணுசி஢்஢ா்ஸுவாஜிஸு । ஸுகாஹிகாஸி஢ேகேஸு
 ஹரிஸித்ய஢ர: । வாஹாநா் அஸவாநா் ஹேஸிதம் ச஢் ஁ககாலீநா஢் । கல்஢ஸாநி
 பாபாநி । வ: வ்யஸ்யதாத் அபநுதது ॥

४८

மார்கோபாந்தே ஸுமேரோர்நுவதி

க்ருதநதௌ நாகதா஢்நா஢் நிகாயே

வீக்ஷ்ய வ்ரீடாநதாநா஢் ப்ரதிகுஹர஢ுக஢்

கின்னரீநா஢் ஢ுகாநி ।

ஸூதே (அ) ஸூயத்யபீஷஜ்ஜடகதி

வஹதா஢் சுந்தராந்தைர் வலத்பி:

வா ஹாநா஢் வ்யஸ்யதாத்வ:

ஸ஢஢ஸ஢ஹரே: ஹர்ஷிதம் கல்஢ஷாநி ॥

48

மேரு பர்வதத்தின் வழியாக சூரியனின் ரதம் செல்லும் போது, வழியில் தேவர்களின் குழாம் சூரியனை வழிபட்டு, துதி செய்து தலை வணங்குகின்றனர். அப்போது மேரு மலையிலுள்ள குகைகளிலிருந்து வெளிவந்த குதிரை முகமுடைய கின்னரப்பெண்கள், சூரியனின் குதிரைகளைக் கண்டு நாணித்தலைகுனிகின்றனர். இச்செயலைக் கண்டு ரதக் குதிரைகள் மெல்லநடை போட்டுத்திரும்பிப் பார்க்கின்றன. இதனால் கோபங்கொண்ட சூரியசாரதி அருணன் குதிரைகளின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுக்கிறான். இதன் காரணமாக அந்தத் தேர்க்குதிரைகள் ஏக காலத்தில் கனைக்கின்றன. இத்தகைய கனைப்பொலி உங்களுடைய பாபங்களை அழிக்கட்டும்.

धुन्वन्तो नीरदालिर्निजरुचिहरिताः पार्श्वयोः पक्षतुल्या-

स्तालूतानैः खलीनैः खचितमुखरुचश्च्योतता लोहितेन* ।

उड्डीयेव व्रजन्तो वियति गतिवशाद्वर्द्धवाहाः क्रियासुः

क्षेमं हेमाद्रिहृद्यदद्वूमशिखरशिरः श्रेणिशाखाशुका वः ॥ ४९

धुन्वन्त इति ॥ निजा स्वकीया । रुचिः कान्तिः तथा हरिताः । शुकपक्षकान्तिरित्यर्थः । पार्श्वयोः, पक्षतुल्याः नीरदानां मेधानां, आवलिः पङ्क्तिः, ताः धुन्वन्तः कम्पयन्तः, तालुषु उत्तानैः । खलिनं नाम अश्ववक्रक्षिप्तायोमययन्त्रविशेषः । श्च्योतता स्रवता शोणितेन रुधिरेण, खचिताः व्यासाः, मुखेषु रुचः कान्तयो, येषां ते खचितमुखरुचः । वियति आकाशे गतिवशात् गमनवशात्, उड्डीयेव व्रजन्त इव गच्छन्त इव, पक्षिवद्व्रजन्तीवेत्यर्थः । हृद्या मनोज्ञाः हृद्यदद्वूमाः येषां तानि, तानि च

* शोणितेन इति पाठः ॥

तानि शिखराणि च हेमाद्रेः हृद्यद्भुमशिखराणि तान्येव शिरांसि । तेषां
श्रेणयः तासां शाखाः परंपराः तासु शुकाः हेमाद्रिहृद्यद्भुमशिखरशिरः
श्रेणिशाखाशुकाः । अर्कवाहाः सूर्याश्विनः । वः युष्माकं क्षेमं क्रियासु ॥

॥ अश्ववर्णनं सम्पूर्णम् ॥

துந்வந்தோ நீர்தாலிர்நிஜருசி ஹரிதா:

பார்ச்வயோ: பக்ஷதுல்யா:

தாலூத்தானை: கலீனை: கசிதமுகருச:-

ச்யோததா லோஹிதேந ।

உட்டியேவ வ்ரஜந்தோ வியதி

கதிவசாதர்கவாஹா: க்ரியாஸு:

க்ஷேமம் ஹேமாத்ரிஹ்ருத்யத்-

த்ருமசிகரசிர: ச்ரேணிசாகாகா வ: ॥

சூரியனின் குதிரைகளுக்கும் பச்சைக்கிளிகளுக்கும்
ஒப்புமைப்படுத்திப் பாடுகிறார் கவி.

ஆகாயத்தில் சூரியனுடைய குதிரைகள் கால் பதிந்து
ஓடுகின்றனவா? பறக்கின்றனவா? அவை குதிரைகள்தாமா?
அல்லது தங்கமலையான மேருவில், வானளாவி
வளர்ந்திருக்கும் மரவரிசைக் கிளைகளில் அமர்ந்திருந்த
கிளிகள் தாம் பறக்கின்றனவா? அவை பறக்கும் வேகத்தில்
மேகங்களெல்லாம் பச்சை நிறம் கொண்ட இறக்கைகளைப்
போல பக்கத்தில் வருகின்றன. கிளியின் அலகு செந்நிறமாக
இருப்பது போல குதிரை முகங்கள் கடிவாள இறுக்கத்தினால்
ரத்தம் கக்கிச் சிவந்துள்ளன. அத்தகைய கிளிகள் போன்ற
சூரியனின் குதிரைகள் உங்களுக்குக் க்ஷேமத்தை அருளட்டும்.

॥ अथ सूर्यसारथिवर्णनम् ॥

प्रातः शैलाग्ररङ्गे रजनिजवनिकापायसंलक्ष्यलक्ष्मी-

र्विद्विष्यापूर्वपुष्पाञ्जलिमुडुनिकरं सूत्रधारायमाणः ।

यामेष्वङ्गेष्विवाहः कृतरुचिषु चतुर्ष्वेव लब्धप्रतिष्ठा-

मव्यात्प्रस्तावयन्वो जगदटनमहानाटिकां सूर्यसूतः ॥ ५०

प्रातरिति ॥ प्रातः प्रभाते । शैलः उदयपर्वतः । तस्य अग्रं तदेव
रङ्गः सभा तस्मिन् शैलाग्ररङ्गे रजनी रात्रिः रजन्येव, जवनिका
तिरस्करणीतस्याः अपायः तेन संलक्ष्यलक्ष्मीः यस्य सः तथोक्तः ।
अपूर्वपुष्पाञ्जलिं, उडूनां नक्षत्राणां, निकरः समूहः तं उडुनिकरं तं निद्विष्य
विकीर्य अहः दिवसस्य । कृता रुचिः येषां ते तेषु कृतरुचिषु चतुर्षु यामेषु
प्रहरेष्विव चतुर्षु अङ्गेष्विव “चतुरङ्का तु नाटिके”ति प्रसिद्धम् । लब्धा
प्रतिष्ठा यथा सा तां लब्धप्रतिष्ठा जगतां अटन सङ्गमनमेव महानाटिका
तां जगदटनमहानाटिकाम् । प्रस्तावयन् प्रस्तावं कुर्वम् । सूत्रधार इव
आचरति सूत्रधारायमाणः । यथा सूत्रधारः सभायां जवनिकापाय-
संलक्ष्यलक्ष्मीरमन् पुष्पाञ्जलिं विकीर्य नाटिकां प्रस्तापयति
तद्वदित्यर्थः । सूर्यसूतः सारथिः वः युष्मान् । अव्यात् पायात् ॥ ५०

ப்ராத: சைலாக்ரரங்கே

ரஜ்ஜிஜ்வநிகாபாயஸம்லக்ஷ்ய லக்ஷ்மீ:

வீக்ஷிப்யாபூர்வபுஷ்பாஞ்ஜலிமுடுநிகரம்

சூத்ரதாராய மாண: ।

யாமேஷ்வங்கேஷ்விவாஹ்ந: க்ருதருசிஷ்

சதுர்ஷ்வேவ லப்தப்ரதிஷ்டாம்

அவ்யாத் ப்ரஸ்தாவயன் வோ

ஜகதடநமஹாநாடிகாம் ஸூர்ய ஸூத: ॥

சூரிய சாரதி அருணனின் வர்ணனை

இக்கவிதையில் சூரியனின் செயலை நாடக மேடையில் நடைபெறும் நாடிகை (நாடக வகைகளில் ஒன்று) யாக வர்ணிக்கிறார் மயூரகவி.

உதயகிரியின் உச்சியிலுள்ள நாடக மேடையாகிய வானில், இரவாகிய மேடைத்திரை விலகியதும் ஒளிமயமாகத் தோன்றக்கூடியவனும், நாடக மேடையில் தோன்றி நகரத்திரங்களை மலர்களாக கையிலேந்தி அஞ்சலி செய்யும் சூத்திரதாரனாக இருப்பவனும், அண்டகோளமான, இச்சம்சாரத்தையே சுற்றிவருவதாகிய கதையை மையமாகக் கொண்ட மஹா நாடிகையைத் தொடங்குகின்றவனுமான சூரியனின் சாரதி அருணன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

நாடக மேடையில் திரைச்சீலை விலகியதும் பேரொளி எழும்பும், நாடகத்தின் முதலில் தோன்றுகின்றவன், நாடகத்தின் சூத்திரதாரன் (இயக்குநர்). தோன்றிய சூத்திரதாரன் முதலில் மலரஞ்சலி செய்வான். அதன் பின்னரே நாடகம் தொடங்கும். இதனை வரிசைப்படுத்தி உவமை கூறுகிறார் கவி. இங்கு வானம் என்பதே நாடகமேடை. இரவு- திரை; அருணன் சூத்திரதாரன்; மின்னுகின்ற நட்சத்திரங்களே சிதறியுள்ள அஞ்ஜலி மலர்கள். சூரியன் அண்டகோளங்களைச் சுற்றுவதாகிய பணியே இந்த நாடகத்தின் கதை என்பதை உவமை அணியின் வாயிலாக (உபமாலங்காரம்) இக்கவிதையில் விளக்கியுள்ளார் கவி.

இதில் 'நாடிகை' என்ற சொல் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. சம்ஸ்கிருத மொழியில் பத்துவிதமான நாடகங்கள் - दशरूपकाणि - உண்டு. அவையாவன: "1. நாடகம், 2. பிரகரணம், 3. பாணம், 4. பிரஹஸனம், 5. டிமம், 6. வ்யாயோகம், 7. சமவாகாரம், 8. வீதி, 9. அங்கம், 10. ஈஹாம்ருகம்" ஆகியன, இவற்றைத் தவிர மூன்று

முக்கியமான உபரூபகங்களுண்டு. அவை : 1. நாடிகா, 2. ப்ரேக்ஷணகம், 3. சட்டகம் என்பனவாகும். இவற்றில் 'நாடிகா' என்பதை உதாரணமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஏனெனில் ஒரு பகலுக்கு நான்கு யாமங்கள், 'நாடிகை' என்ற உபரூபகத்திற்கும் நான்கு அங்கங்கள் என்ற காரணத்தால் 'நாடிகை' என்ற நாடக வகையை உதாரணமாகக் குறித்துள்ளார் கவி.

आक्रान्त्या बाह्यमानं पशुमिव हरिणा वाहकोऽग्र्यो हरीणां

भ्राम्यन्तं पक्षपाताज्जगति समरुचिः सर्वकर्मैकसाक्षी ।

शत्रुं नेत्रश्रुतीनामपजयति वयो ज्येष्ठभावे समेऽपि

स्थेम्नां धाम्नां निधिर्यः स भवदघनुदे नूतनः स्तादनूरुः ॥ 51

आक्रान्त्येति ॥ हरीणामश्वानाम् । अग्र्यः प्रधानः । वाहकः प्रेरकः । समा रुचिर्यस्य सः समरुचिः । सूर्येणेति भावः । सर्वाणि च तानि कर्माणि च तेषां एकसाक्षी । स्थेम्ना स्थैर्याणां पृथ्वादिभ्यां इमनिज्वेति इमनिच् प्रत्ययः । प्रियस्थिरेत्यादिना स्थिरशब्दस्य स्थाऽदेशः । धाम्नां तेजसाम् । निधीयन्ते तेजांसि अस्मिन्निति निधिः । यः अनूरुः अरुणः “सूरसूतोऽरुणोनूरुरि” त्यमरः । हरिणा विष्णुना । पशुमिव आक्रान्त्या अवष्टम्भेन बाह्यमानं जगति । पक्षपातात् पक्षविक्षेपात् । भ्राम्यन्तं धावन्तम् । वयसां पक्षिणां । ज्येष्ठभावः स्वामित्वम् । अन्यत्र वयसां ज्येष्ठभावः अग्रजत्वं एवमनूरुगरुडयोः ज्येष्ठभावेन समत्वेऽपि नेत्राण्येव श्रुतयः तेषां नेत्रधुतीनां सर्वेषां सर्पाणां शत्रुं गरुडम् । अपजयति अतिशयेन । नूतनः । माता असमये अण्डं अवभिद्य अनूरुं निष्पादं कृतवतीति पुराणात् । भवतामघनुदे पापनाशाय । स्तात् भवतु ॥

ஆக்ராந்த்யா பாஹ்யமாநம் பசுமிவ
 ஹரிணா வாஹகோ (அ)க்ர்யோ ஹர்ணாம்
 ப்ராம்யந்தம் பக்ஷபாதாஜ்ஜகதி
 ஸமருசி: ஸர்வகர்மைக ஸாக்ஷீ |
 சத்ரும் நேத்ர்ச்ருதீனாம் அபஜயதி
 வயோஜ்யேஷ்ட பாவே ஸமே(அ)பி
 ஸ்தேம்னா தாம்னாம் நிதிர்ய:
 ஸ பவதகநுதே நூதந: ஸ்தாதநூரு: || 51

மயூரகவி இந்த சுலோகத்தால் அருணனையும் -
 கருடனையும் ஒப்புமைப் படுத்திப் பேசுகிறார்.

அருணனும் கருடனும் சகோதரர்கள். விநதையின்
 குமாரர்கள். அருணன் வயதில் பெரியவன் - வயசா ஜ்யேஷ்:
 கருடனும் ஒரு விதத்தில் வயசு: அதாவது வயசா: பக்ஷிகளுக்கு
 மூத்தவன். இவ்வளவுதான் இருவருக்கும் ஒற்றுமை. அருணன்
 நிலையான செல்வங்களுக்கெல்லாம் கருவூலம், மக்களின்
 புண்ணிய, பாபச் செயல்களை யெல்லாம்
 கண்காணிக்கின்றவன். மேலும், இவன் உலக உயிர்களிடமுள்ள
 பரிவினால் உலகைச் சுற்றி வருகிறான். இவன் சூரியனின்
 குதிரைகளை விரட்டிச் செல்லும் சாரதி முதல்வன், ஆனால்
 கருடன், ஹரியான திருமாலைத் தனது தோளில் ஏற்றிச்
 செல்கிறான். ஹரிணா வாக்ஸ்யமாநம் இவன் வேகமாகப் பறப்பதற்குக்
 காரணம் திருமால் தமது துடைகளினால் உசப்பி விடுவதுதான்.
 பக்ஷபாதா பாவம், பாம்புகள் கண்களால் கேட்கும் திறன்
 பெற்றவை. அவற்றுக்குச் சத்ருவாக விளங்குகிறான் கருடன்
 (இந்த) கருடனையும் தோற்கடிக்கிறான். இடுப்புக்குக் கீழ்
 உடல் விளங்காத அருணன் என்று அருணனின் பெருமையைப்
 பேசுகிறார் கவி.

दत्तार्घ्यैर्दूनग्नैर्वियति विनयतो वीक्षितः¹ सिद्धसायैः

सानाथ्यं सारथिर्दः स दशशतरुचे:² सातिरेकं करोतु ।

1. सिद्धसायैः (A)

2. सट्शशतरुचे (D)

आपीय प्रातरेव प्रततहिमपयस्स्यन्दिनीरिन्दुभासो

यः काष्ठादीपनोऽग्रे जडित इव भृशं सेवते पृष्ठतोऽर्कम् ॥ ५२

दत्ताघ्यैरिति ॥ वियति आकाशे दत्तः अघ्याः यैस्ते दत्ताघ्याः तैः ।
 दूरनम्रैः दूरादवनतैः । सिद्धसार्थैः सिद्धसमूहैः । विनयतः विनयात् ।
 पचम्यास्तसिलिति तसिल्प्रत्ययः । वीक्षितः दृष्टः । दशशतं सहस्रं रुचयो
 यस्य सः तस्य दशशतरुचेः सूर्यस्य । सारथिः रथचोदकः अनूरुः । वः
 युष्माकम् । सातिरेकं सातिशयम् । सानाथ्यं साहाय्यम् । करोतु । यः अनूरुः ।
 प्रातरेव । प्रततं विस्तृतं, प्रततं च तत् हिमपयश्च प्रततहिमपयः । स्यन्दिनुं
 शीलमासामस्तीति प्रततहिमुयस्यन्दिनीः । इन्दुभासः चन्द्ररश्मीन् ।
 आपीय सम्यक् पीत्वा । जडित इव शीतः इव । अग्रे पुरतः । काष्ठाः
 दिशः । दीपयति प्रकाशयतीति काष्ठादीपनः । अन्यत्र -

काष्ठानि इन्धनानि । आदीपयति भृशं ज्वालयतीति काष्ठादीपनः
 सः पृष्ठतः पश्चाद्भागे, अर्कं भूशमत्यर्थं सेवते यथा । यः कश्चिज्जडितः
 अग्रे काष्ठे प्रचलितमग्निम् । पृष्ठतोर्कं च । सेवते तद्धदित्यर्थः ॥ ५२

தத்தார்க்கைய: தூரநம்ரை: வியதி விநயதோ

வீக்ஷித: ஸித்த ஸார்தை:

ஸாநாத்யம் ஸாரதிர்வ: ஸ

தச்சதருசே: ஸாதிரேகம் கரோது ।

ஆபீய ப்ராதரேவ ப்ரததஹிமபய:

ஸ்யந்திநீ ரிந்து பாஸ:

ய: காஷ்டா தீபனோக்ரே ஜடித இவ ப்ருசம்

ஸேவதே ப்ருஷ்டதோ (அ)ர்க்கம் ॥

“ஓஹோ ! அருணன் குளிர்காய்கிறானோ !” என்று உலகியலுடன் ஒப்பிடுகிறார்களவி இந்த சுலோகத்தால் :-

சித்த புருஷர்களின் கூட்டம் தலை வணங்கி அளிக்கும் அர்க்யத்தால் மகிழ்ந்து, அவர்களை கருணையுடன் கடாக்கிப்பவனும் அதிகாலையில் பனிநீரைப் பொழியும் சந்திரனின் கிரணங்களையுண்டு குளிரால் பீடிக்கப்பட்ட வனாக, பின்புறத்தில்(ப்ருஷ்ட பாகத்தால்) சூரியனை ஏற்றுக் குளிர்காய்ந்துகொண்டும் காஷாதிபன: தனக்கு முன்னால் திசைகளை ஒளிமயமாக்கிக் கொண்டு விளங்குகின்ற அருணன் அதிசயிக்குமளவில் உங்களுக்கு உதவி புரியட்டும்.

குளிர்காயும் மனிதன் (காஷாதிபன:) விறகுகளை எரியவிட்டு அதன் முன்னால் உட்கார்ந்தும், சூரியனுக்கு முதுகைக் காட்டியும், அமர்ந்து குளிர்காய்வான். இதனால் குளிரின் தாக்கத்தைச் சமாளித்து சுகத்தை அடைவான். அருணன் பனிஜலத்தை அதிகமாக உண்டு, அதன் காரணமாக ஜில்லிட்டுப் போய்விட்டான். இந்நிலையில் “கணப்பாக” இருக்கும் பொருட்டு “சூரியனுக்கு முதுகை காட்டிக்கண்டு இருப்பது அருணன் குளிர்காய்வதைப் போல் உள்ளது” என்று உலகியலில் காணப்படும் செய்திகளை இச்சுலோகத்தால் வெளிப்படுத்துகிறார்களவி. மேலும், இந்த சுலோகத்தில் காஷாதிபன: என்ற சொல்லின் ச்வேஷை ரஸிக்கத்தக்கது.

முधन् रश्मीन्दिनादौ दिनगमसमये संहर्षच स्वतन्त्र

स्तोत्रप्रख्यातवीर्यो वियतिहरिपदाक्रान्तिवद्धाभियोगः ।

कालोत्कर्षाल्लघुत्वं प्रसभमधिपतौ योजयन्यो द्विजानां

सेवाप्रीतेन पूष्णात्मसम इव कृतस्त्रायतां सोऽरुणो वः ॥ ५३

आराधनेनानूरोः सूर्येण साम्यमुच्यते मुधन्निति ॥ दिनादौ प्रातःकाले । रश्मीन् प्रग्रहान् । अन्यत्र रश्मीन् किरणान् । ‘किरणप्रग्रहौ

ரஹி' இத்யமர: முञ்ஜந் ந்யஜந் । டினகமசமயே அஸ்தசமயே । சஹ்ரந்
 சங்கோசயந் । அபயத்ர சமானம் । ஸ்வதந்ந: ப்ரதான: । தோத்ரேண தோடனேன ।
 ப்ரஹ்மாத் ப்ரஸிட்ந் வீர்ய் பலந் யஸ்ய ச: , தோத்ரந் நாம அஸ்வப்ரேரணே சாடனயஸ்டி-
 விசேஷ: । 'ப்ராஜநந் தோடநந் தோத்ரந்' இத்யமர: । சாரஸ்யே ப்ரஹ்மாதவீர்ய: இத்யர்த்: ।
 அந்யத்ர ஸ்தோத்ரே: ஸ்துதிபி: ப்ரஹ்மாதவீர்ய: । வியதி அகாசே । ஹரிணா
 அஸ்வானாம் । பாடகாந்நதீ பாடவிசேஷே । பஹ்: அபியோக: அஸ்தா யேந ச: ।
 அந்யத்ர ஹரிபடந் ஸ்திர சட்க்ரஹ்நி: தஸ்யா: அக்ரஹ்ந்யா லங்கனே
 பஹ்மாதியோக: । உக்தந் ச ஜ்யோதிஸரந்நமாலாயா "ஹரிபடந் ஸ்திரபே ரவஸட்க்ரம:
 ஸ்திரபே ஸ்திரராசா ரவஸட்க்ரம: ஹரிபடமिति நாம பவதி । யஹ்
 ஹரிபடமாகாசதல்லங்கனே பஹ்மாதியோக: । ய: அரூண: । ட்விஜானா பக்ஷிணா,
 அபிபதீ கருடே । காலோத்க்ரஹ்நி ப்ரவ்ரகாலே ஜாதத்வாத், லங்கந் அநுஜத்வந்
 யோஜயந் । அந்யத்ர ட்விஜானா பக்ஷிணா அபிபதீ சந்நே காலமுகூர்திபி: ।
 தஸ்ய உத்க்ரஹ்நி । வஹ்நே: ப்ரஸந் ஶீக்ரந் லங்கந் க்ஷயோபரி யோஜயந்
 யோஜயதீத்யர்த்: । ச: அரூண: । சவவயோ: சாவயவ: அராடனேன ப்ரீதேந
 துஸ்தேந । பூஷ்ணா சூர்யேந । ஸ்வேந அத்மநா । சம: சஹ்ஷ இவ । வ: யுஷ்மான் ।
 த்ராயதாம் ॥

93

முஞ்சன் ரச்மீந்தினா தெள தினகமஸமயே

ஸம்ஹரம்ச்ச ஸ்வதந்தர:

தோத்ர ப்ரக்யாத வீர்யோ-

வியதி ஹரிபதாக்க்ரந்தி பத்தாபியோக: ।

காலோத்கர்ஷால்லகூத்வம் ப்ரஸபமதிபதௌ

யோஜயந்யோ த்விஜாநாம்

ஸேவா ப்ரீதேந பூஷ்ணாத்ம

ஸம இவ க்ருதத்ராயதாம் ஸோ (அ)ருணோ வ: ॥ 53

இந்த சுலோகத்தில் சிலேடையணியாகச் சொற்களை அமைத்துள்ளார் மயூர கவி.

சூரியன் தன் தேரோட்டியான அருணனைத் தனக்கு நிகரான தகுதியுள்ளவனாகக் கண்டு அவனைத் தனக்கு சமானனாக மதிக்கிறான். இத்தகைய அருணன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

சூரியன் காலையில் தன் கிரணங்களை வெளியேவிட்டு மாலையில் சுருக்கிக் கொள்கிறான். அருணன், குதிரைகளின் மூக்குக் கயிறுகளை (கடிவாளக் கயிற்றை) காலையில் தளர்த்தி, மாலையில் இழுத்துப் பிடிக்கிறான். இங்கு ரச்மி (रश्मि) என்ற சொல் சிலேடையாக, கிரணங்களையும், மூக்குக் கயிறுகளையும் குறிக்கிறது. சூரியன் ஸ்தோத்திரத்தினால் (स्तोत्र) தன் மகிமை விளங்கப்பெற்றவன். அருணன் தோத்திரத்தினால் (तोत्र) சாட்டை வீசுவதில் சமர்த்தன் என்று புகழப்பட்டவன். இங்கு, ஸ்தோத்ர - தோத்ர (स्तोत्र - तोत्र) என்னும் சொற்கள் வெவ்வேறாயினும் அமைப்பினால் ஒன்று போலக் காணப்படுகின்றன. சூரியன் 'ஹரிபதம்' என்ற சொல்லுக் குரிய ஆகாயத்தை அளாவுவதில் கவனம் செலுத்துகிறான். ஹரி-குதிரை, பதம்-கால்கள். அவற்றில் நடையில் கவனம் செலுத்துகிறான் அருணன். த்விஜாநாம் அதிபதி என்றால் द्विजराजः शशधरः नक्षत्रेशः क्षपाकरः என்றபடி சந்திரன் என்றும் பொருள். शकुन्त शकुनद्विजाः என்றபடி பக்ஷிகளுக்குப் பெயர். இதை சிலேடையாக உபயோகப்படுத்தி, அருணன் பக்ஷிராஜனான கருடனுக்கு முன்னவனாகப் பிறந்ததால் பக்ஷிராஜனை லேசாகிவிட்டான். சூரியனோ, காலையில் சந்திரனைப் பின்தள்ளி லேசாக்குகின்றான். இவ்வித ஓத்த செயல்களால், சூரியன், அருணனைத் தனக்கு ஈடானவனாக மதித்தான்.

शातः श्यामालतायाः पशुरिव तमोऽरण्यवह्नेरिवार्चिः

प्राच्येवाग्ने गृहीतुं ग्रहकुमुदवनं प्रागुदस्ताऽग्रहस्तः ।

ऐक्यं भिन्दन्धुभूम्योखधिरिव विधातेव विश्वप्रबोधं

वाहानां वो विनेता व्यपनयतु विपन्नाम धामाधिपस्य ॥ ५४

शात इति ॥ श्यामा रात्रिः । श्यामैव लता तस्य श्यामलतायाः ।
 शातनीतः । पशुरिव अङ्कुर इव । तम एवारण्यम् । विपिनं “अटव्यरण्यं
 विपिन”मित्यमरः । तस्य वह्नेः । अर्चिरिव ज्वालेव । अग्रे पुरतः । ब्रहा
 एव कुमुदानि तेषां वनम् । गृहीतुं आदातुम् । प्राच्या प्राग्दिगङ्गनया प्राक्
 पुरस्तात् । अग्रश्चासौ हस्तश्च अग्रहस्तः । उदस्तः प्रेरितः ।
 उदस्तश्चासावग्रहस्तश्च उदस्ताग्रहस्त इव । द्युभूम्योराकाशभूम्योरैक्यं
 एकीभावं भिन्दन् अवधिरिव मयदिव । विश्वस्य प्रबोधं ज्ञानम् । कुर्वन्निव
 स्थितः । धामाधिपस्य सूर्यस्य । वाहानां अश्वानाम् । विनेता सारथिः
 अरुणः विपन्नाम । व्यपनयतु ॥

५४

சாத: ச்யாமாலதாயா:

பகரிவ தமோ அரண்யவஹ்னேரிவார்சி:

ப்ராச்யேவாக்ரே க்ருஹீதும்

க்ரஹகுமுதவநம் ப்ராகுதஸ்தாக்ர ஹஸ்த: ।

ஐக்யம் பிந்தந்த்யூபூம்யோ:

அவதிரிவ விதாதேவ விச்வப்ரபோதம்

வாஹாநாம் வோ விநேதா வ்யபநயது

விபந்நாம் தாமாதிபஸ்ய ॥

54

கீழ்வானில் அருணன் உதயமாகிவிட்டான். எங்கும்
 செம்மையான காட்சி. இரவில் கருமை இன்னும்
 முழுமையாக (பூர்ணமாக) மறையவில்லை. இந்த நிலையில்
 ‘சிவந்திருக்கும் இவ்வொளி யாதாக இருக்கும் ?’ என்று கவி
 சிந்திக்கின்றார்.

இரவாகிய சாமைப் பயிரின் கொடியை வெட்டி
வீழ்த்தும் கோடரியின் ஒளியோ ? அல்லது இருளாகிய
காட்டில் பேரொளி உமிழும் அக்னியின் ஜ்வாலையோ ?
அல்லது திங்கள், செவ்வாய் முதலிய க்ரஹங்களாகிய
(கோள்கள்) குமுத வனத்தை ஆள்வதற்காக வானில் எழும்
கைகளோ ? இரவில் இருள் சூழ்ந்தபோது பூமியும்,
ஆகாயமும் ஒன்றாகவே தோன்றும் அவற்றைப் பிரித்து
எல்லை கட்டுகிறானோ ? அல்லது உலகை அறியாமைத்
துயிலிலிருந்து எழுப்பும் பிரம்ம தேவனோ ? என்று பிரமிக்கச்
செய்யும் ஒளியுடைய சூரிய சாரதியான அருணன்
உங்களுடைய அனைத்துத் துன்பங்களையும் அழிக்கட்டும்.

பौरस्त्यस्तोयदतोः पवन इव पतन्पयावकस्येव धूमो

विश्वस्येवादिसर्गः प्रणव इव परं पावनो वेदराशेः ।

सन्ध्यानृत्योत्सवेच्छोरिव मदनरिपोर्नन्दिनान्दीनिनादः

सौरस्याग्रे सुखं वो वितरतु विनतानन्दनः¹ स्यन्दनस्य ॥ ५५

பौरஸ்த்ய இதி ॥ தோயததோ: வர்ஸதோ: । அக்ரே பதந் கக்ஷந் ।
புரஸ்தாஹ்வ: । பौरஸ்த்ய: । பவநோ வாயுரிவ, பாவகஸ்யாக்ரே: ஧ூம: இவ:,
விஸ்வஸ்ய அக்ரே பதந் ஆதிரஸர்: ப்ரதம்ஸৃஸ்டிரிவ । வேதராசே: வேதஸமூஹஸ்ய
(அக்ரே:) । பதந் (பரம்) பாவந: ப்ரணவ இவ । சந்஧்யாஸாந் நृत்யம் ததேவோத்சவ:
தமிக்ஷததி சந்஧்யாநृत்யோத்சவெக்ஷு: தஸ்ய சந்஧்யாநृत்யோத்சவெக்ஷோ: ।
மதநரிபோ: சிவஸ்ய । நந்நிநோ நான்திகேஸ்வரஸ்ய । நந்நிநினாந்ந:
மங்ளலத்வநிரிவ, சோரஸ்ய சூர்யஸம்ந்நிந: । ச்யந்நநஸ்ய ரதஸ்ய । அக்ரே
பதந் । விநதாஸா: நந்நந: அநூரு: । வ: யுஷ்மாஹம் । சுஹம் । விதரத
விததாது ॥ ५५

1. நந்நந: ச்யந்நநோ வ: (E)

பௌரஸ்த்யஸ்தோயதர்தோ: பவந இவ

பதந் பாவகஸ்யேவ தூமோ

விஸ்வஸ்யேவாதிசர்க: ப்ரணவ இவ பரம்

பாவநோ வேதராசே: ।

சந்த்யாந்ருத்யோத்ஸவேச்சோரிவ

மதநரிபோ: நந்தி நாந்தீ நீநாத:

ஸௌரஸ்யாக்ரேஸுகம் வோ

விதரது விநதாநந்தந: ஸ்யந்தநஸ்ய ॥

55

பருவமழை பொழிவதற்கு முன் முதலில் காற்று வீசும். அதன் பின்னரே மழை பொழியும். இதைப் போலவே சூரியன் உதயமாவதற்கு முன் அருணன் தோன்றுகின்றான். மேலும், நெருப்பை (அக்னியை)ப் பெற அரணிக் கட்டையைக் கடைவார்கள். அப்போது அந்த அரணிக் கட்டையிலிருந்து அக்னி தோன்றுவதற்கு முன் முதலில் தோன்றுவது புகை. அதன் பின்னரே அக்னி வெளிப்படும். அதைப் போல சூரிய உதயத்திற்கு முன் அருணன் தோன்றுகின்றான். அடுத்து, உலகம் தோன்றுவதற்கு முன் 'ஓம்' என்ற ப்ரணவ ஒலி தோன்றும். அதன் பின்னரே உலகம் தோன்றும். இங்கு அருணன் ப்ரணவம் போலவும், அதன் பின் வேதம் போல சூரியனும் தோன்றுகின்றனர். ப்ரணவம் தோன்றினால் வேதமும், வேத விஹித கர்மாக்களும் தோன்றுமல்லவா? அதையும் இங்கு சுட்டிக் காட்டுகின்றார் கவி. வேதத்தை அத்யயனம் செய்வதற்கு முன்னரும், முடிக்கும் போதும் ப்ரணவத்தைக்கூறி அதற்குப் பின்னரே வேதாத்யயனமும், வேதவிஹித கர்மாக்களையும் இயற்றுவது மரபு. இவ்விரண்டு செயல்களையும் புனிதப்படுத்தும் ப்ரணவம்போல அருணன் உதயமாகிறார். மேலும், சூரியனுடைய தேர் ஓடி வருகிறது. அதிலிருந்து எழும் ஓசை சந்தியா காலத்தில் சிவபெருமானின் தாண்டவத்திற்கு முன் நந்தியெம்பெருமான் எழுப்பும் மிருதங்கத்தின் ஓசை போல, அருணன் குதிரையோட்டும்

அமைதியான ஒலி ஒலிக்கின்றதாம் இத்தகைய சிறப்பு மிகுந்த
சூரியசாரதியான அருணன் உங்களுக்கு சுகங்களையும்
அளிக்கட்டும்.

पर्यासं तप्तचामीकरकटकते श्लिष्टशीतेतरांशा-

वासीदत्स्यन्दनाश्चानुकृतिमरकते पद्मरागायमाणः ।

यः सोत्कर्षा विभूषां कुरुत इव कुलक्ष्माभृदीशस्य मेरो-

रेनास्याहाय दूरं गमयतु गुरुः काद्रवेयद्विषो वः ॥

५६

पर्यासमिति ॥ पर्यासिं अत्यर्थम् । चामीकरं सुवर्णम् । चामीकरमयानि
च तानि कटकानि, तप्तानि च तेषां तटं चामीकरतटं च तस्मिन्
तप्तचामीकरकटकते । पद्मरागायमाणः पद्मराग इव आचरन्, यः अरुणः ।
आसीदतः आसन्नीभवन्तः आसीदवन्तश्च ते, स्यन्दनाश्वाश्च तान् ।
अनुकरोतीत्यसीदत्स्यन्दनाश्चानुकृति तच्च तत् मरकतं च तस्मिन् ।
आसीदत्स्यन्दनाश्वानुकृतिमरकते । शीतादितरे शीतेतरे च ते, अंशवश्च
श्लिष्टाः । लब्धाः शीतेतरांशवो यस्य सः तस्मात् श्लिष्टशीतेतरांशोः
हेतोः । कुलक्ष्माभृतः कुलपर्वताः तेषामोशस्य कुलक्ष्माभृदीशस्य मेरोः ।
सोत्कर्षा सातिशया विभूषां कुरुत इव । कद्रोरपत्यानि पुमांसः काद्रवेयाः
सर्पाः । स्त्रीभ्यो ढगिति ढक् प्रत्ययः । ढस्येयादेशः । तेषां द्विषः, गरुडस्य
गुरुः ज्येष्ठः अरुणः । वः युष्माकम् । एनांसि पापानि । अहाय, झटिति
शोघमिति वत् । 'द्राक् झटित्याहाये'त्यमरः । दूरं अत्यर्थं गमयतु ॥ ५६

பர்யாப்தம் தப்தசாமீகர கடகதடே

ஸ்லிஷ்ட. சீதேதராம் சோ:

ஆஸீதத்ஸ்யந்தநாச்வாநுக்ருதி மரகதே

பத்மராகாயமாண: ।

ய: லோத்கர்ஷாம் விபூஷாம்

குருக இழ குலக்ஷமாப்ருதீசஸ்ய மேரோ:

ஏநாம்ஸ்யாஹ்வாய தூரம்

கமயது குரு: காத்ரவேயத்விஷோ வ: ||

56

இந்த சுலோகம் மயூர கவியின் ஓவியக் கவிதையாகக் காட்சி தருகிறது.

ஏழு குலாசலங்கள் எனப்படும் எல்லை, மலைகளுக்கு அதிபனான மேருமலையினுடைய க்ஷமாபூதீசஸ்ய உருக்கி வார்த்த தங்கம் போல விழைகின்ற தாழ்வரையிலே தசவாமிகரகடகதே சூர்யனுடைய தேர்க்குதிரைகள் பாயும் போது அவற்றின் பச்சை நிறம் பரவி நிற்க, மேருவிற்கு மாணிக்கத்திலகம் போல் அமர்ந்திருக்கின்ற அருணன் உங்கள் பாவங்களை விரைவாக அகற்றட்டும்.

ஓவியன் ஒருவன், சிகப்பு நிறத்தைப் பகைப்புலனாக வைத்து ஓவியத்தை அமைத்து விடுகின்றான். அதிலெழுதும் பிம்பத்திற்கு சிவப்புத் திலகம் வைக்கவேண்டியிருக்கிறது. என்ன செய்வான்? அத் திலகத்திற்குப் பகைப்புலனாக பச்சை நிறத்தை லேசாக, நிழல் போல அந்தச் சிவப்பில் மேல் பூசி, அதன் மேல் சிவப்புத் திலகமிடுகிறான். இத்தகைய, கவியினுடைய ஓவியக் கலைத் திறன் இங்கே வெளிப்படுகிறது.

नीत्वाश्वान्सप्त कक्ष्या इव नियमवशं वेप्रकल्पप्रतोद

स्तूर्ण ध्वान्तस्य राशावितरजन इवोत्सारिते दूरभाजि ।

पूर्व पृष्ठे रथस्य क्षितिभृदधिपतीन्द्रशयंस्त्रायतां व-

त्रैलोक्यास्थानदानोद्यतदिवसपते: प्रादप्रतीहारपाल: ॥ ५७

आनेनानूरो: प्रतीहारपालेन साम्यमुच्यते नीत्वाश्वानिति । सप्त अश्वान् सूर्यरथयुक्तानित्यर्थ: । सप्तकक्ष्या इव । नियमेन यत्नेन । वशं

நீதவா ஸ்வான் ஸப்த கக்ஷயா
 இவ நியமவசம் வேத்ரகல்பப்ரதோத:-
 தூர்ணம் த்வாந்தஸ்ய ராசௌ-
 இதரஜன இவோத் ஸாரிதே தூரபாஜி ।
 பூர்வம் ப்ருஷ்டே ரதஸ்ய க்ஷிதிப்ருததிபதீந்
 தர்சயம் ஸ்த்ராயதாம் வ:
 த்ரைலோக்யா ஸ்தாநதானோ-
 த்யத் திவஸபதே: ப்ராக்ப்ரதீஹாரபால: ॥ 57

குரியனுக்கு வழிகாட்டுவான் போன்றவன் அருணன்
 என்று இந்த சுலோகத்தில் கூறுகிறார் கவி.

குரியன் பிரபஞ்சத்திற்கே நாயகன். அவனுடைய
 அரண்மனையே பிரபஞ்சம் அதற்கு ஏழு கட்டுமானங்கள்.

பிரகாரங்கள். அவற்றைத் தாண்டி சூரியனை அணுக வேண்டும். சூரியன் தர்பாருக்கு வருகின்றான். அவனுக்கு முன்னே பிரம்பு தாங்கி - ஏழு கட்டுக்களிலுள்ள இருட்டு என்னும் பாமர மக்களை விலக்கிவிட்டு, சூரியன் பிரவேசிக்கின்றபோது, மற்ற அரசர்கள் அணிவகுத்து நிற்குமிடத்தில் அவர்களை ஒவ்வொருவராக அறிமுகம் செய்து வைப்பது போல, மலைச் சிகரங்கள் சூரியனின் அருட்பார்வைக்கு இலக்காக்கி, அவரவர்க்குரிய ஆளுகைப் பிரதேசங்களை, ஆஸ்தானங்களை, வழங்குகின்ற சூரியனுக்கு வழிகாட்டுவான் போன்ற அருண் உங்களைக் காக்கட்டும்.

पाशानाशान्तरालादरुण ! वरुणतो मा ग्रहीः प्रग्रहार्थ

तृष्णां कृष्णस्य चक्रे जहिहि नहि रथो याति मे नैकचक्रः ।

योक्तुं युग्यं किमुच्चैःश्रवसमभिलषस्याष्टमं वृत्रशत्रो

स्त्यक्तान्यापेक्षविश्वोपकृतिरिति रविः शास्ति यं सोऽवताढः ॥ ५८

पाशान् इति ॥ हे अरुण ! आशानामन्तरालं मध्यं यस्य सः सरमात् आशान्तरालात् । वरुणः वरुणतः पञ्चम्यास्तसिलिति तसिल्प्रत्ययः । प्रग्रहार्थं पाशान् मा ग्रहीः न गृहाण । कृष्णस्य विष्णोश्च चक्रे तृष्णामभिलाषां जहिहि मे रथः एकं चक्रं यस्य सः एकचक्रः । न हि याति । किं अभिलषसि ? अभिलाषालवं माकर्षीः । त्यक्ता अन्यापेक्षा यस्यास्सा विश्वस्य । उपकृतिः उपकारः । त्यक्ता अन्यापेक्षा विश्वोपकृतिर्यस्य सः त्यक्तान्यापेक्षविश्वोपकृतिः । रविः इत्यनेन प्रकारेण । यमरुणं शास्ति स अरुणः । वः युष्मान् । अवतु रक्षतु ॥

பாசாந் ஆசாந்தராலாத் அருண ! வருணதோ

மா க்ரஹீ: ப்ரக்ரஹார்தம்

த்ருஷ்ணாம் க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ரே

ஐஹிஹி நஹி ரதோ யாதி மே நைகசக்ர: ।

யோக்தும் யுக்யம் கிமுச்சை:

ச்ரவஸமபிலஸஸ்யாஷ்டமம் வ்ருத்ர சத்ரோ:

த்யக்தாந்யாபேக்ஷ விச்வா

உபக்ருதிரிவ ரவி: சாஸ்தி யம் ஸோ(அ)வதாத் வ: || 58

இந்த சுலோகத்தில் சூரியன் அருணனுக்குக் கட்டளை யிடுவதைப் போல அமைத்திருக்கிறார் மயூர கவி.

அருணா ! எனது ரதத்திலுள்ள குதிரைகளைச் செலுத்துவதற்குரிய கடிவாளக் கயிறு வேண்டும் என்பதற்காக வருணனின் பாசக் கயிற்றைப் பிடுங்கவேண்டாம். 'எனது ரதம் ஒரு சக்கரத்துடன் ஓடாதோ' என்று எண்ணி மற்றொரு சக்கரத்திற்காக விஷ்ணுவின் சுதர்சன சக்கரத்தைப் பெறவேண்டாம். எனது ரதத்தில் ஏழு குதிரைகளே இருக்கின்றன. எட்டாவது குதிரைக்காக, இந்திரனின் உச்சைசிரவஸ் என்னும் குதிரையையும் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்புகிறாயா ? வேண்டாம். "நான் மற்றவரின் உதவியை நாடாமலே உலகிற்கு உதவ விரும்புகிறேன்" என்று சூரியனால் அறிவுறுத்தப்படுகின்ற அருணன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

உலகியலில் தேருக்கு எட்டு குதிரைகளைப் பூட்டுவது மரபு. இவற்றைச் செலுத்த கடிவாளத்துடன் கூடிய கயிறும் அவசியம். மேலும், ரதத்திற்குக் குறைந்தது இரண்டு சக்கரங்களாவது பொருத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், சூரியனுடைய தேர் ஒரு சக்கரத்திலேயே இயங்குகின்றது. இதில் ஏழு குதிரைகள் தான் பூட்டப்பட்டுள்ளன. இவைகளுக்குக் கடிவாளமும் இல்லை. இதனால் இத்தேரின்

சாரதியான அருணன் இதிலுள்ள குறைகளை நீக்கிக்கொள்ள நினைக்கின்றான் கடிவாளக் கயிற்றுக்கு வருணனின் பாசக் கயிற்றையும், மற்றொரு தேர்ச்சக்கரத்திற்குத் திருமாலின் சுதர்சனத்தையும், பிரிதொரு குதிரைக்காக இந்திரனின் குதிரையையும் பெற்று சூரியனின் தேரை முழுமையாக ஓட்டலாம் என்று அருணன் எண்ணுவதாகவும், அதனைத் தடுத்த சூரியன் நான் என்றுமே பிறருக்கு உதவி செய்வதற்கு, மற்றவர் உதவியை நாடாமல் ஸ்வதந்திரமாகவே செயல்படுகின்றவன் என்று அருணனுக்கு சுட்டிக்காட்டுவதைக் கூறுகிறார் கவி.

वज्रिन्जातं विकासीक्षणकमलवनं भासि नाभासि वह्ने

तातं नत्वाश्चपाश्वर्वाङ्गयम ! महिषं राक्षसा वीक्षिताःस्थ ।

सप्तीन्सिञ्च प्रचेतः ! पवन भज जवं वित्तपावेदितस्त्वं

वन्दे शर्वेति जल्पन्प्रतिदिशमधिपान्पातु पूष्णोऽग्रणीर्वः ॥ ५९

वज्रिन्निति ॥ हे वज्रिन् ! हे इन्द्र ! विकसन्तीति विकासीनि ईक्षणानि नेत्राणि तान्येव कमलानि । विकासीनि च तानि ईक्षणकमलानि च तेषां वनम् । भासि प्रकाशवत् जातम् । तात सूर्यं नत्वा यम ! वह्ने नाभासि प्रकाशरहितोसीत्यर्थः सूर्योदयत्वात् । सम्बन्धिनं महिषं अश्वानां रथयुक्ताश्वानां पार्श्वं समीपं, नय प्रापय द्विकर्मकः । हे राक्षसाः ! यूयं वीक्षिताः स्थ । स्वामिन् क्षेमयुक्त हे प्रचेतः ! वरुण ! सिञ्च सप्तीन् अश्वान् । हे वित्तप कुबेर ! त्वं आवेदितः सर्वलोकज्ञातोऽसि । धनं दत्त्वादिति भावः । हे शर्व ईश्वर ! वन्दे इन्द्रादीनां नमस्कार्यत्वात् । इत्यनेन प्रकारेण, जल्पन् वदन्, पूष्णः सूर्यस्य । अग्रणीः अग्रेसरः अरुणः,

अग्रगामाभ्यान्त्यतेरिति वक्तव्यमिति णत्वम् । दिक्षुः दिक्षु प्रतिदिशं
अधिपान् लोकपालनम् । वः युष्मान् पातु ॥ ५९

வஜ்ரிஞ்ஜாதம் விகாஸீக்ஷண கமலவநம்
பாஸி நாபாஸி வஹ்நே
சாதம் நத்வாஸ்ச பார்ச்வாந்நய யம் !
மஹிஷம் ராக்ஷஸா வீக்ஷிதா: ஸ்த !
ஸப்தீந் ஸிஞ்ச ப்ரசேத: பவந !
பஜ ஜவம் வித்தபாவேதிதஸ்த்வம்
வந்தே சர்வேதி ஜல்பந் ப்ரதிசமதிபாந்
பாது புஷ்ணோக்ரணீர்வ: ॥

59

சூரிய சாரதியான அருணன் சூரியோதயத்திற்கு
முன்னரேயே உதித்துவிடுவதால், அவன் எண்திசைகளுக்
குரிய அதிபதிகளையும் இன்முகம் கூறுவதுபோல இந்த
சுலோகத்தைப் படைத்துள்ளார் கவி.

ஏ இந்திரனே ! உனது ஆயிரம் கண்களாகிய கமலக்காடு
மலர்ந்ததால் அழகாக விலங்குகின்றாயே ! ஓ அக்நி தேவா !
என்ன விஷயம் ? உன் ஒளி குறைந்திருக்கிறதே ! ஓ யமனே ?
உனது தந்தை உதயமாகிறார். அவரது அருகில் சென்று
விரைவில் வணங்கிவிட்டு, உனது எருமை வாஹனத்தை
குதிரைகளின் பக்கத்திலிருந்து அப்பால் கொண்டுபோ. ஓ
அரக்கர்களே ! உங்களுடைய தலைவன் சூரியன் உங்களைக்
கண்காணிக்கின்றான். எச்சரிக்கை !! ஓ வருணனே ! ஏழு
குதிரைகளையும் குளிப்பாட்டு. ஓ வாயுதேவா ! குதிரைகளின்
வேகத்திற்கு ஒத்தாற் போல வேகமாகப் போ. ஓ குபேரனே !
நீ, செல்வங்களை நன்கு காப்பாற்றுகிறாய் என்பது
தெரிவிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஈசானனே ! உம்மை
வணங்குகிறேன். இங்ஙனம் எண்திசைக் காவலர்களிடம்
தக்கபடி பேசிக்கொண்டு செல்கின்ற அருணன் உங்களைக்
காக்கட்டும்.

नो मूर्च्छाच्छिन्नवाञ्छः श्रमविवशवपुर्नैव नाप्यास्यशोषी

पान्थः पथ्येतराणि क्षपयतु भवतां भास्वतोऽग्नेसरः सः ।

यं संश्रित्य त्रिलोकीमटति पटुतरैस्ताप्यमानो मयूखै-

रारादारालेखामिव हरितमणिश्यामलामश्वपङ्क्तिम् ॥ ६०

आधानेन अरुणस्य पथिकेन साधर्म्यमुच्यते वैधर्म्यं च प्रतिपाद्यते
नो मूर्च्छेति । यः अरुणः हरितमणिश्यामलां मरकतमणिवत् श्यामलां,
आरादारामलेखामिव समीपे उपवनराजिमिव हरितमणिश्यामलां इव
सूर्याश्वपङ्क्तिम् । त्रयाणां लोकाणां समाहारः त्रिलोकी । तद्धितार्थो
इत्यादिना उत्तरपद समासः । सङ्ख्यापूर्वोद्धिगुरिति द्विगुसंज्ञा ।
अकारान्तोत्तरपदोद्धिगुस्त्रिधाविभाष्य इति डीप् । संश्रित्याधिगच्छति ।
एतत् साधर्म्यं पटुतरैः अत्यन्तप्रचण्डैः मयूखैः सूर्यरश्मिभिः ताप्यमानः
नैवं श्रमेण विवशं वपुः अङ्गं यस्य सः । श्रमविवशवपुः नो पान्थोऽपि नैवं
अन्ये वदने शोषः शुष्कत्वं अस्यास्तीत्यास्य शोषीपान्थो नैवं सन्तताद्यगः
पारद इव । भास्वतः सूर्यस्य । अग्ने सरन्तीत्यग्नेसरः । पुरः सरः । पान्थः
पथिकः सः अरुणः । भवतां पथ्येतराणि पायानि क्षरयतु ॥ ६०

நோ மூர்ச்சாச்சின்ன வாஞ்சு:

ச்ரம விவச வபுர்நைவ நாப்யாஸ்ய சோஷீ

பாந்த: பத்யேதராணி கூபயது பவதாம்

பாஸ்வதோக்ரேஸர: ஸ: ।

யம் ஸம்சுருத்ய த்ரிலோகீம்

அடதி படுதரை: தாப்யமானோ மயூகை:

ஆராதாராமலேகாமிவ ஹரிதமணி

ச்யாமலாம் அச்வபங்திம் ॥

வழிப்போக்கன் கடுமையன சூரிய வெப்பத்தால் மிகவும் சோர்ந்து களைப்படைந்து மயங்குகின்றான். சோர்வால் அவனது மேனி வியர்வையாலும், களைப்பாலும் வாடி பொலிவிழந்து விடுகிறது. இதனால் தனக்கு ஏற்பட்ட களைப்பை மாற்றிக்கொள்ள அருகிலுள்ள பசுஞ்சோலையில் தங்கி இளைப்பாறுவான் இத்தகைய வழிப்போக்கனோ அருணன் ? என்பதை கவி இந்த சுலோகத்தால் ஒப்புமைப் படுத்துகிறார்.

சாதாரண வழிப்போக்கன் வெயிலின் கடுமையால் மூர்ச்சித்து அவன் விரும்பியதைப் பெற சக்தியற்றவனாகிறான். ஆனால் அருணனாகிய வழிப்போக்கனுக்கு இத்தகைய துன்பம் ஒருபோதும் ஏற்படுவதில்லை. அருணனின் பணி மிகவும் கடினமானதுதான். கடுமையான வெப்பத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு சூரியனுக்கே வழிகாட்ட வேண்டும். அருணனுடைய விருப்பம் நெடும் வழியைக் கடந்து எல்லையடைவது. அதனிடையே (அவன் வெப்பத்தால் தாக்கப்பட்டு) அவன் மூர்ச்சையடைவதில்லை. சிரமம் தாங்காமல் அவன் உடல் களைத்துவிடுவதுமில்லை. அவனுடைய வாய் வற்றிக் காய்ந்து விடுவதுமில்லை. சூரியனுடைய கிரணங்களோ அவனுக்கு மிகவும் அருகே கொடுமையான வெப்பத்தைத் தந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. இதோடுதான் அவன்தளர்வு அடைவதில்லை. காரணம், அவனுடைய பச்சைக் குதிரைகள் அவற்றை நெருங்கி உட்கார்ந்துகொண்டு அவற்றின் மரகதமணி நிழலில் தண்மைபெற்று, களைப்பாறிக் கொண்டே தனது கடமையாற்றுகிறான். இத்தகைய அருணன் உங்கள் இன்னல்களைக் களையட்டும்.

सीदन्तोऽन्तर्निमज्जज्जिखुरमुसलाः सैकते नाकनद्याः

स्कन्दन्तः कन्दरालीः कनकशिखरिणो मेखलासु स्खलन्तः ।

தூர் தூர்வாஸ்தலோக்மா மரகததஷபதி ஸ்தாஸநவோ யந்யாநா:

பூஷ்ணோஸ்வா: பூரயஸ்தைஸ்ததவது ஜவநைஹ்நுகுதேநாஹ்நோ வ: ॥ ௬௧

சீதந்த இதி ॥ நாகநதா: ஆகாஸகஜ்ஜாநா: சிகதானாஸமூஹ: சைகத: தஸிந் சைகதே ॥ அந்: நாகநதா சிகதாஸமூஹே நிமஜ்ஜந்த: ॥ ஸுரா முஸலா இவ ஸுரமுஸலா: ॥ ஜடா: மந்ந் பாதிவிஷோபா: ஜடாஸ்வ தே ஸுரமுஸலாஸ்வ அந்நிமஜ்ஜந்த: ஜடஸுரமுஸல: யேஸா தே அந்நிமஜ்ஜஜடஸுரமுஸலா: சீதந்த: வல்ஜந்த: கநகசிஸ்வரண: மேரோ: கந்நராணாஸுஹாநாஸாலி: பஹ்நி தா: ஸகந்நந்த: ப்ராஹ்நுவந்த: மேஸலாஸுமேரமத்யே ப்ரதேஸேஸு-ஸ்வலந்த: ப்ரதிஹிதி ப்ராஹ்நுவந்த: ॥ பூஷ்ணோஸ்வா: சூர்யஸ்ய அஸ்வா: ॥ யததூர் நயாநா: ॥ ஹ்நுகுதேந ஹ்நுகுரேந ॥ ஜவநே: வேஸுஸீலே: அஸ்வை: , தததூர் பூரயந் வ்யாஹ்நுவந் அஸ்த்ரே கஹ்நிதித்யஹ்ந: அரண: ॥ வ: யுஸ்மான் ॥ அவது ॥ ௬௧

॥ இத்யநூரவ்நிந் சமாஸம் ॥

ஸீதந்தோஸந்த: நிமஜ்ஜஜ்ஜடகூரமுஸலா:

ஸைகதே நாகநதயா:

ஸ்கந்தந்த: கந்தராலீ: கநகசிகரிணோ

மேகலாஸு: ஸ்கலந்த: ॥

தூரம் தூர்வாஸ்தலோக்தா

மரகதத்ருஷதி ஸ்தாஸ்தவோ யந்தயாதா:

பூஷ்ணோஸ்வா: பூரயம் ஸ்தை:

ததவது ஜவநை: ஹ்நுகுதே நாக்ரகோ வ: ॥ 61

சூரியனின் தேர்க்குதிரைகள் வலிமையான கால்களைப் பெற்றிருப்பினும் அதன் குளம்புகள் ஆகாய கங்கைக் கரையின் மணலில் சிக்குண்டு, அவற்றை எடுக்க முடியாமல் சில கணங்கள் நின்றாவிடும் போதும், மேரு மலையிலுள்ள

குகைகளைத் தாண்டும் போதும், அதன் தாழ்வறைகளில் சிதறிக்கிடக்கும் மரகதமணிக் கற்களைக் கண்டு, அவை அருகம்புல்லோ என நினைத்து, மதிமயங்கி அவற்றை மேய்வதற்காக ஓடாமல் நிற்கும்போதும், அருணன் தனது 'ஹும்' என்ற அதட்டும் குரலால் அந்தக் குதிரைகளை ஓடும்படிச் செய்கிறான். இத்தகு சிறப்பு மிகுந்த அருணன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

(இதுவரை சூரிய சாரதிவர்ணனம்)

॥ अथ सूर्यरथवर्णनम् ॥

पीनोरः प्रेरिताग्निश्चरमखुरपुटाग्रस्थितैः प्रातरद्वा-

वादीर्घाङ्गैरुदस्तो हरिभिरुपगतासङ्गनिश्शब्दचक्रः ।

उत्तानानूरुमूर्ध्नावनतिहठभवद्धिप्रतीपप्रणामः

प्राहे श्रेयो विधत्तां सवितुरवतरन्व्योमवीथीं रथो वः ॥ ६२

पीनोरः इति ॥ पीनोरसा पीनेन उरसा वक्षसः । प्रेरितानि निरतानि
अभ्राणि मेघाः यैः तैः पीनोरः प्रेरिताग्निः । चरमे पश्चिमे च ते खुरपुटे च
तदग्रस्थितैः चरमखुरपुटाग्रस्थितैः । आसमन्तादीर्घाणि अङ्गानि शरीराणि
येषां तैः आदीर्घैः हरिभिः अश्वैः । प्रातः अद्वौ उदयाद्वौ उदस्तः उदीप्तः ।
उपगतः आसङ्गस्सम्बन्धो यस्य तत् । निर्गतः शब्दा यस्मात्तत् । निःशब्दं
च तत् चक्रं च । उपगतासङ्ग निश्शब्दचक्रं यस्य उपगतासङ्गनिश्शब्दचक्रः ।
उत्तानः उन्नतः उत्तानश्चासवनूरुमूर्धा च तस्य अवन्त्या प्रह्वीभावेन
हठभवन् निर्मित इव भवन् विप्रतीपः विपरीतः पश्चाद्वक्ष्यवस्थित इति

यावत् प्रणामः नमस् कारो यस्य सः उत्तानानूरुमूध्नावनति
हटभवद्धिप्रतीपप्रणामः, प्राह्वप्रभाते । व्योमवीथीं आकाशमार्गम् । अवतरन्
अवरोहन् । सूर्यस्य सवितुः रथः । वः युष्माकम् । श्रेयो विधत्ताम् ॥ ६२

பீனோர: ப்ரேரிதாப்ரை:

சரமகுரபுடாக்ரஸ்திதை: ப்ராதரத்ரா-

வாதீர்காங்கை உதஸ்தோ

ஹரிபிருபகதாஸங்கநிச்சப்தசக்ர: ।

உத்தாநான் ஊருமுர்த்தநாவநதி ஹடபவத்-

விப்ரதீப ப்ரணாம:

ப்ராஹ்ணேச்ரேயோ விதத்தாம்

ஸவிதுரவதரந் வ்யோமவீதீம் ரதோ வ: ॥

62

சூர்ய ரத வர்ணனை

அதிகாலையில் சூரியன் உதிக்கின்றான். அவனுடைய ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேர் விண்ணை நோக்கிப் பயணமாகும்போது, அத்தேரில் பூட்டியுள்ள குதிரைகள் விண்ணில் பாய்கின்றன. அப்போது, அவற்றின் பின்கால்களின் குளம்பின் நுனியால் தாங்கியும், கனத்தும், பருத்துமுள்ள தமது மார்பினால் மேகக் கூட்டங்களை விலக்கித் தள்ளிக்கொண்டு விண்ணில் தாவுகின்றன. ஆகாயத்தில் உரசுவதற்கு ஒன்றுமில்லாததால், எவ்வித ஓசையுமின்றிச் சக்கரங்கள் செல்கின்றன. அத்தேரில், தேரோட்டியின் தட்டு சாரதியின் உயரத்திற்குப் போதுமானதாக இல்லாமல் குள்ளமாக இருப்பதால், அருண் கட்டாயமாகக் குனியவேண்டியிருக்கிறது. அதை அவன் செய்யும் வணக்கமாகக் கொள்ளலாம் என்றால் சூரியனை நோக்கி வணங்காமல் எதிர்புறமாகவல்லவா வணங்குகிறான் ? வேறு வழியில்லை. அப்படித்தான் செய்யமுடியும். அத்தகைய அமைப்புக்கொண்ட சூரிய ரதம் உங்களுக்கு மேன்மையளிக்கட்டும்.

சூரியனின் தேர். இத்தகைய சுமையைத் தாங்கக் கூடிய வலிவுள்ள சுவடு ஆகாயத்தில் கிடையாது. வாயு மண்டலம்தான் உள்ளது. அந்த வாயு மண்டலம் ஏழு வகைப்படும். ஆவஹ: முதலானவை அவை மிகுந்த பளுவைத் தாங்கக்கூடிய அந்த வாயுக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடுத்தடுத்துள்ள வாயுக்களுக்கு சூரியனின் ரதத்தைக் கொண்டு செல்கிறது. இது எவ்விதமுள்ளதெனில் சுமக்கவியலாத பாரத்தைத் தாங்கமுடியாத மனிதர்கள் அந்த பாரத்தை ஒருவர் பின்னொருவராக மாற்றிக்கொண்டு தோளில் சுமப்பதைப் போலுள்ளது. இத்தகைய சிறப்புமிக்க சூரியனின் ரதம் உங்கள் பாபங்களைப் போக்கட்டும்.

சூரியன்தனது கிரணங்களால் இருளை அழித்து ஒளியை உலகினுக்குத் தருகிறான். இவனுக்குச் சமமாக உலகில் ஒருவருமில்லை. இத்தகைய சிறப்புக்களைக் கொண்ட சூரியன் அமர்வதால் அவனுடைய தேர் தனிச் சிறப்பைப் பெறுகிறது. இத்தகைய தேர் விண்ணில் பாய்ந்து செல்லும் போது அங்குள்ள காற்று மண்டலத்தை அழுத்திக்கொண்டு செல்கிறது. அந்தக் காற்று மண்டலத்தில் ஏழு வகைத் தன்மையுடைய சிறிய காற்று மண்டலங்கள் (ஸ்கந்தங்கள்) இருக்கின்றன. அவை முறையே (அவஹ: ப்ரவஹ: விவஹ: பராவஹ: ஸம்வஹ: உத்வஹ: பரிவஹ: என அழைக்கப்படுகின்றன. சூரியனுடைய ரதம் இந்த ஸ்கந்தங்களில் மாறி மாறி மிதந்து செல்கிறது. ஸ்கந்தம் என்றால் தோளுக்குமும் பெயர். சுமக்க முடியாத பெரும் பாரமுடைய பொருளை பாரம் சுமப்பவர்கள் ஒருவர்க் கொருவர் தமது தோள்களில் மாற்றி மாற்றிச் சுமந்து செல்வது போல இந்த ஏழு மருத்துக்களும் (காற்றும்) சூரியனுடைய ரதத்தைச் சுமந்து செல்வதாகக் கவி உலகியல் நிகழ்ச்சியை ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

योक्त्रीभूतान्युगस्य ग्रसितुमिव पुरो दन्दशूकान्दधानो

द्धेधा व्यस्ताम्बुवाहावलिविहितबृहत्पक्षविक्षेपशोभः ।

सावित्रिः स्यन्दनोऽसौ निरतिशयस्यप्रीणितानूरुनेनः

क्षेपीयो वो गरुत्मानिव हरतु हरीच्छाविधेयप्रचारः ॥ ६४

आधानेन सूर्यरथस्य गरुडेन साम्यमुच्यते योक्त्रीभूतानिति ॥

युगस्य रथयुग्मस्य । योक्त्रीभूतान् बन्धनरश्मीभूतान्, दन्दशूकान् सर्पान्, ग्रसितुं अतुमिव । पुरतः अग्रे । दधानः । अन्यत्र, दन्दशूकान् ग्रसितुं पुरतः मुखे दधानः द्धेधा व्यस्ता द्विधा भविता अम्बूनि वहन्तीति अम्बुवाहा मेघाः तेषां आवलिः पङ्क्तिः, द्धेधाव्यस्ता च सा अम्बुवाहावलिवश्च तथा । विहिता कृता, बृहतोः पक्षयोः विक्षेपः कम्पनः तस्य शोभा यस्य सः द्धेधाव्यस्ता म्बुवाहावलिविहितबृहत्पक्षविक्षेपशोभः । अन्यत्र बृहत्पक्षविक्षेपशोभः । निरतिशयेन अतिमहता रयेण वेगेन प्रीणितः अनूरुः येन सः, निरतिशयस्यप्रीणितानूरुः । उभयत्र समानम् । हरीणां अश्वानां इच्छाया विधेयः प्रचारः संसारो यस्य सः हरीच्छाविधेयप्रचारः ॥

अन्यत्र, विष्णोरिच्छाविधेयप्रचारः गरुत्मानिव स्थितः । असौ सवितुरयं सावित्रः । तस्येदं इत्यण् प्रत्ययः । तद्धितेष्वचामादेः इति वृद्धिः इकोयणचि यणादेशः । रथः क्षेपीयः क्षिप्रतरं क्षिप्रशब्दात् द्विवचनेत्यादिना ईयसुन्प्रत्ययः । स्थूलहरेत्यादिना पूर्वस्य गुणः परस्य स्यात् । अथुष्माकं एनः पापं हरतु ॥

யோக்த்ரீபூதாந்யுகஸ்ய க்ரஸிதுமிவ
 புரோ தந்தகுகாந்ததாநோ
 த்வேதா வ்யஸ்தாம்புவாஹாவலி-
 விஹிதப்ருஹத்பக்ஷவிக்ஷேப சோப: |
 ஸாவித்ரி: ஸ்யந்தநோ(அ)ஸௌ
 நிரதிசயரயப்ரீணிதாநூரு: ஏந:-
 க்ஷேபீயோ வோ கருத்மாந்இவ
 ஹரது ஹரீச்சாவிதேயப்ரசார: ||

64

இந்த சுலோகத்தால் சூரியனின் ரதத்தையும், கருடனையும் ஒப்புமைப்படுத்திக் கவி கூறுகின்றார்.

தேரின் அமைப்பில் நுகத்தடி நுணியை படமெடுத்தாடும் நாகம்போல் அமைத்துக் கலையழகு கூட்டுவது வழக்கம். அது எதிர்ப்படும் காற்றை விழுங்குகிறது போலும். நாகங்கள் வாதாசனங்கள், அவற்றிற்கு வாயுவை விழுங்கும் தன்மையுண்டு. தேரின் நுகத்தடி தோல் கயிற்றால் கட்டியிருப்பது போல பாம்பால் கட்டப்பட்டிருப்பதும், வானில் தவழும் மேகக் கூட்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு வேகமாகச் செல்வதால் அத்தேரின் இருமருங்கிலும் இறக்கைகள் முளைத்திருக்கின்றன போலும். எல்லையற்ற வேகத்தைக் கொண்டிருப்பதால் அருணனை மகிழ்விக்கின்றன போலும், தேர்க்குதிரைகளின் விருப்பத்திற்கேற்ற போக்கையுடையதுமான சூரியனின் ரதம் உங்களின் பாபக்கூட்டத்தைப் போக்கட்டும்.

இந்தச் சுலோகம் ச்லேஷாலங்காரமாக இயற்றப் பட்டுள்ளது. கருடன் போல ரதம் செல்கிறது என்று கூறும் கவி ரதத்திற்குரிய அடைமொழிகளை கருடனுக்கும் பொருந்துமாறு அமைத்திருக்கிறார். கருடன் தன் அலகு நுனியில் ஒரு பாம்பைக் கவ்விக்கொண்டிருப்பான். ரதத்தினுடைய இரண்டு பக்கங்களிலும் எதிர்ப்படும் மேகக் கூட்டங்களே அசைகின்ற இறக்கைகளைப்போல உள்ளன. எல்லையற்ற வேகத்தையுடையதால் (தன் தன்னை)

அருணனை திருப்தி செய்விக்கிறான் கருடன்.
(மஹாவிஷ்ணுவின் வாஹனமாக இருப்பதால்) விஷ்ணுவின்
விருப்பத்திற்குத் தக்கபடி தனது போக்கையுடையவன்
கருடன்.

एकाहेनैव दीर्घा त्रिभुवनपदवीं लङ्घयन् यो लघिष्ठः

पृष्ठे मेरोर्गरीयान् दलितमणिहृषत्विषि पिंषश्शिरांसि ।

सर्वस्यैवोपरिष्ठादथ च पुनरधस्तादिवास्ताद्धिमूर्ध्नि

ब्रध्नस्याव्यात्स एवं दुरधिगमपरिस्पन्दनः स्यन्दनो वः ॥ ६५

एकोहेनेति ॥ यः स्यन्दन एकं च तत् अहश्च एकाहः, एकाहेनैव ।
“राजाहरस्सखिभ्यष्टचिति टच् प्रत्ययः” । दीर्घा त्रिभुवनपदवीम् ।
लङ्घयन् अतिक्रमन् । अतिशयेन लघुः, लघिष्ठः अतिशायने तमबिष्ठनौ
इति इष्ठन् प्रत्ययः । मेरोः पृष्ठे दलितमणिमयाश्च ताः हृषदश्च तासां
त्विषः दलिताः चूर्णिताः मणिहृषत्विषो येषु तानि दलितमणिहृषत्विषि
शिरांसि अश्वानामिति शेषः । पिंषन् । गरीयान् गुरुतमः । यद्धा दलितानां
मणिहृषत्विषां येषु । सर्वस्य लोकस्यैव, उपरिष्ठात् उपरि भागे, मूर्ध्नि
अधश्च पुनः अस्ताद्धिमूर्ध्नि सूर्यस्य लोकस्य अधस्तादिव स्थितः ।
दुरधिगमं दुर्विज्ञेयम् । परिस्पन्दनं चलनं यस्य सः दुरधिगमपरिस्पन्दनः ।
सः स्यन्दनः । वः युष्मान् । अव्यात् ॥

६५

ஏகாஹேநைவ தீர்காம் த்ரிபுவந பதவீம்

லங்கயந் யோ லகிஷ்ட:

ப்ருஷ்டே மேரோர்கரீயான்

தலிதமணி த்ருஷத்விம்ஷி பிம்ஷந் சிராம்ஸி ।

ஸர்வஸ்யைவோபரிஷ்டாதத ச

புநரதஸ்தாதிவ அஸ்தாத்ரிமுர்த்நி

ப்ரத்நஸ்ய அவ்யாத்ஸ ஏவம்

துரதிகம பரிஸ்பந்தந: ஸ்யுத்தநோ வ: ॥

65

சூரியனின் தேர்வேகம் மற்றும் அதன் ஆற்றல் குறித்து வியந்து அதிசயிக்கிறார் கவி, இந்த சுலோகத்தால்.

சூரியனின் தேர் ஒரே நாளில் மூன்று உலகையும் சுற்றி வலம் வருகிறது. வெகுவேகமாக வலம் வருவதால் அந்தத் தேர் மிகவும் லேசாக இருக்கிறதோ ? கனமற்றது என்று கருதினால் அந்த ரதம் மேருமலைச் சிகரங்களில் ரத்தினப் பாறைகளை (வைரமணிப் பாறைகளை) உடைத்துத் தூளாக்கி, வைரமணிகளைச் சிதறச் செய்கிறதே. வைரத்தை தூளாக்குவதால் அந்த ரதம் கனமாகத்தானே இருக்க வேண்டும் ? என்று கருதத் தோன்றுகிறது. மேலும், அகில உலகினுக்கும் மிக உயரமாக இருப்பது மேருமலை. அந்த மேருமலையின் சிகரங்களுக்கும் மேலே தாண்டுகிறதே. அஸ்தமனமலையோ தாழ்வானதாகையால் அங்கு தாழ்ந்தும் செல்கிறதே ! சூரியனின் தேர் மேலே உள்ளதா ? அல்லது கீழே உள்ளதா ? என்று புரியாமல் வியக்க வைக்கின்றது. இத்தகைய சிறப்புக்களையுடைய சூரியனின் தேர் உங்களுடைய பாவங்களை நீக்கட்டும்.

धूर्ध्वस्ताग्रग्रहाणि ध्वजपटपवनान्दोलितेन्दूनि दूरं

राहौ ग्रासाभिलाषादनुसरति पुनर्दत्तचक्रव्यथानि ।

श्रान्ताश्वासहेलाधुतविबुधधुनीनिर्झराम्भांसि भद्रं

देयासुर्वो दवीयो दिवि दिवसपतेः स्यन्दनप्रस्थितानि ॥ ६६

धूर्ध्वस्ताग्रग्रहाणीति । धूर्नाम रथचक्रव्यवस्थित अरम् । उक्तं च माघे “अक्षधूः स्यन्दनानामि” ति तया ध्वस्ताः प्रेरिताः । अग्र्याः श्रेष्ठा ग्रहाः च यैस्तानि धूर्ध्वस्तोग्रग्रहाणि ग्रहगताः, सूर्यस्य मुखकारणस्य ध्वजस्य केतोः पवनो वायुः तेन आन्दोलितः प्रेरितः इन्दुर्यैस्तानि ध्वजपट पवनान्दोलितेन्दूनि दूरं अत्यर्थं । राहौ स्वर्भानौ ‘तमस्तुराहुः स्वर्भानुः’ इत्यमरः । ग्रासस्य अभिलाषात् अनुसरति अनुगच्छति सति, पुनर्दत्ता

चक्रेण सथाङ्गेन व्यथा यैस्तानि दत्तचक्रव्यथानि, श्रान्ताश्च ते अश्वाश्च
तेषां श्वासो निःश्वासः स एव हेला तथा विधुतानि विबुधधुन्याः
मन्दाकिन्याः निर्झराम्भांसि येषां ते श्रान्ताश्चश्वासहेलाधुत
विबुधधुनीनिर्झराम्भसि । दवीयः हूरतरं दिवसपतेः सूर्यस्य दिवि
स्यन्दनप्रस्थितानि रथगमनानि, वः युष्माकम् । भद्रं कल्याणम् । देयासुः
ददतुः ॥

६६

தூர்த்வஸ்தாஅக்ரய க்ரஹாநி
த்வஜபட பவந ஆந்தோலித இந்தூநி தூரம்
ராவௌ க்ராஸாபிலாஷாதநுஸரதி
புநர்த்தத்தசக்ரவ்யதாநி ।
க்ராந்தாச்வச்வாஸஹேவாதுதவிபுத-
துநீ நிர்ஜராம்பாம்ஸி பத்ரம்
தேயாஸூர்வோ தவீயோ திவி நிவஸபதே:
ஸ்யந்தந ப்ரஸ்திதாநி ॥

66

இந்த சுலோகத்தில் சூரியனின் ரதம் கிளம்புகின்ற
விமரிசை வருணிக்கப்படுகிறது.

சூரியனின் தேர் ஆகாயமார்க்கமாக விரைந்து
கிளம்புகிறது. அப்போது, தனது கொடிச் சேலைகளின்
படபடப்பினால் ஆகாயத்தில் முன்னே செல்கின்ற புதன்,
செவ்வாய் முதலிய கிரஹங்களை உதறி, அகற்றி விலக்கிக்
கொண்டு விரைந்து செல்கிறது. அப்போது அந்தக்
கொடியிலிருந்து தோன்றும் காற்று சந்திரனையே
ஊஞ்சலாட்டுவது போல மேலும் கீழும் தள்ளுகிறதாம். அது
மட்டுமா? ராகு சூரியனை விழுங்க வருகிறான். அவனைத்
தேரின் சக்கரங்கள் இழுத்து மசிக்கின்றன. சூரியனின் தேரில்
பூட்டியுள்ள தேர்க்குதிரைகள் ஓடுகின்ற சிரமத்தினால்
பெருமூச்சு விடுகின்றன. இந்த மூச்சுக்காற்று, மிகுந்த வேகம்
கொண்ட ஆகாச கங்கையின் போக்கில் அலைமோதச்

செய்கிறதாம். இத்தகைய சிறப்புடைய சூரியனின் தேரின்
புறப்பாடு உங்களுக்கு அனைத்து மங்களங்களையும்
அளிக்கட்டும்.

அக்ஷ ரக்ஷா நிபத்ய ப்ரதீபஸரவலயையோ யுगाग्र

धूःस्तम्भे दत्तधूपाः प्रहितसुमनसो गोचरे कूबरस्य ।

चर्चाश्चक्रे चरन्त्यो मलयजपयसा सिद्धवध्वस्त्रिसन्ध्यं

वन्दन्ते यं घुमार्गे स नुदतु दुरितान्यंशुமत्स्यन्दनो वः ॥ ६७

அக்ஷ இதி ॥ யஸ்மிந்ரீடதக்ரம் ப்ராம்யதி ததக்ஷ, ரதாவயவவிசேஷ,
தஸ்மிந் அக்ஷி சிரமயஸர்வாபதநதூவாஹிகுரவ்யதிபிவதேந சூத்ரேந ரக்ஷா
நிபத்ய, ஀ர்ணசூத்ரமித்ரப்ரதீபஸரவலயா: தீ: ப்ரதீபஸரவலயை: । யுगाग्र
யோஜயந்த்ய:, தூ:ஸ்தம்பே யஸ்மிந் ப்ரதேசே ஸ்தம்ப: ச தூ:ஸ்தம்ப:
உபாபுரோபதநஸ்தானம் தஸ்மிந் தூ:ஸ்தம்பே தத் தூபோ யாபி: தா, தத் தூபா: ।
கூபரஸ்ய ரதமுகரஸ்ய கோசரே ப்ரதீபா: விக்ஷிபா:, ஸுமநஸ: பூஷ்பாபி யாபி:
தா: ப்ரதீபஸுமநஸ: 'ஸ்திரய: ஸுமநஸ: பூஷ்ப'ம்த்யமர: । மலயஜேந பவநேந
தண்டேந வாரிணா தக்ரே ரதாஹே தர்வா பூஜா தத்ய: சித்தா: வதவ: சித்தவதவ:,
துமாரே ஀காசமாரே, யம் ஸ்யநதந் சூர்யஸ்ய ரத:, வ: யுஷ்மாகம், துரதானி
பாபானி, நுதது அபஸரது ॥

६७

அக்ஷ ரக்ஷக்ஷ நிபத்ய ப்ரதீபஸரவலயை:

யோஜயந்த்யோ யுகாக்ரம்

தூ: ஸ்தம்பே தத்ததூபா: ப்ரஹிதஸுமநஸோ

கோசரே கூபரஸ்ய ।

சர்ச்சாச்சக்ரே சரந்த்யோ

மலயஜபயஸா ஸித்தவத்வஸ்த்ரீஸந்த்யம்

வந்தந்தே யம் த்யுமாரகே ஸ நுதது

துரதாநி அம்சமத்ஸ்யந்ததோ வ: ॥

சூரியனின் தேரை, சித்த புருஷர்களின் மனைவியர் மூன்று காலங்களிலும் வழிபடுகின்றனர். அவர்கள் வழிபடும் போது தேரின் அச்சுகளில், மங்களங்களை நல்கும் ரகைக் கயிற்றையும், அத்தேரின் நுகத்தடி நுணியில் 'ப்ரதிஸரம்' என்ற மங்கள சூத்திரத்தையும் கட்டுகிறார்கள். தேரின் துணை யொத்திருக்கும் மரத்திலமைந்த சுமைக்காலில் சாம்பிராணி போட்டு தூபம் காட்டுகிறார்கள். அத்தேரின் நுகத்தடியில் மலர் சாத்துகிறார்கள். சந்தனக் குழம்பால் சக்கரத்தை அபிஷேகம் செய்கிறார்கள். இத்தகைய புனிதத் தன்மை வாய்ந்த சூரியனின் ரதம் உங்களுடைய பாவங்களை அழிக்கட்டும். (ஃஸ்தம்:) என்றால் ரதத்தை பூட்டவிழ்த்து நிறுத்தி வைக்கும்போது முன்புறம் சாயாமல் இருப்பதற்காக நுகத்தடியின் கீழே வைக்கப்படும் சுமைக்கால் (மூக்கணம்).

उत्कीर्णस्वर्णरेणुर्द्वुतसुरदलिता पार्श्वयोः शश्वदश्वै-

रश्रान्तभ्रान्तचक्रक्रमनिखिलमिलन्नेमिनिम्नाभरेण ।

मेरोर्मूर्धन्यद्य वो विघटयतु स्वरेकवीथीरथस्य

स्वोष्मोदुक्ताम्बुरिक्तप्रकटितपुलिनोद्धूसरा स्वर्धुनीव ॥ ६८

अथ ाकाशगङ्गायाः सूर्यरथविद्यासाम्यमुच्यते उत्कीर्णीति ॥

பாசர்வயோ: உத்கீர்ண: தூத: , ஸ்வர்ணரணு: ஸுவர்ணதூலி: யஸ்ய ச உத்கீர்ண-
 ஸ்வர்ணரணு: உபயத்ர சமானம் । ஷஸ்வத் ப்ரதிதினம் । அஸ்வை: । கர்தூபி: தூதா:
 வேகவந்த: தை ச தை ஸுராஸ்ச தை: கர்ணை: । தலிதா சூர்ணிதா உபயத்ர சமானம் ।
 ப்ரேண ப்ரேண । ஆஸ்ரான்த் அநவரதம் । ப்ரான்த் தூர்ணித் ச தத் சக்ரம் ச தஸ்ய,
 க்ரம் க்ரதி, தைந நிஸிலம் சர்வ, மிலந்தி ப்ரமூ நிமஜ்ஜதி சா ச சா நைமிஸ்ச
 தயா நிம்நா, ஆஸ்ரான்த் ப்ரான்தச் சக்ரம் நிஸிலந்நைமினிம்நா । உபயத்ர சமானம் ।

स्वस्य ऊष्मणा उदुक्तं उद्धूतं च तत् अम्बु तेन रिक्तं स्वोष्मो-दुक्ताम्बुरिक्तं
प्रकटितं पुंलिनं. यस्याः सा च सा उद्धूसरा पाण्डुरा
स्वोष्मादुक्ताम्बुरिक्तप्रकटितपुलिनोद्धूसरा स्वर्धुनी आकाशगङ्गेव स्थिता।
खेः सूर्यस्य एका चसा वीथी चे एकवीथी, मेरोः मूर्धनि शिरसि, वः युष्माकं,
अघं पापं विषटयतु विनाशयतु ॥ ६८

உத்கீர்ணஸ்வர்ணரேது த்ருதகுரதலிதா

பார்ச்வயோ: சச்வதச்வை:-

அச்ராந்தப்ராந்தசக்ரக்ரம்

நிகிலமிலந்நேமிநிம்நா பரேண ।

மேரோர்மூர்தன்யத்யம் வோ

விகடயது ரவே: ஏகவீதீரதஸ்ய

ஸ்வோஷ்மோ துத்தாம்புரித்த:-

ப்ரகடித புவிநோத்தூஸரா ஸ்வர்துநீவ ॥ 68

பழங்காலத்துச் சாலைகளில் வண்டிகளின் சக்கரம்
மண்ணில் ஆழப்பதிந்து, சுவடு போட்டிருக்கும் அதை
மனதில்கொண்டு கவி இங்கே வர்ணிக்கிறார்.

சூரியனுடைய ரதத்திற்கு ஒரே சக்கரம்தான். அது மேரு
பர்வதத்தின் முகட்டில் தினந்தோறும் செல்வதால் ஆழப்
பதிந்து சுவடு போட்டிருக்கிறது. அந்தச் சுவட்டின் முன்னே
செல்லும் குதிரைகளின் குளம்படிகள் தங்கப் பாறைகளை
உடைத்துத் தூளாக்க, அந்தத் தூள்கள் அச்சுவடுகளில்
வீழ்கின்றன. ஓயாமல் ஓடிச் சுற்றுகின்ற களமான
தேர்ச்சக்கரத்தின்பதிவினால், பள்ளமாகிவிட்ட சுவடு எப்படி
இருக்கின்றதென்றால், சூரிய வெப்பம் தாக்கி நீர்வற்றிப்
போய் ஆழமான மணற் போக்குள்ள தேவலோகத்துக்கங்கை
போல் உள்ளது. அத்தகைய ரதத்தின் ஒற்றைச் சுவடு
உங்களுடைய பாபங்களை அகற்றட்டும்.

गन्तुं नाकालयानामनिशमनुयतां पद्धतिः पङ्क्तिरेव

क्षीदो नक्षत्रराशेः अक्षरथमिलच्चक्रपिष्टस्य धूलिः

हेपाहादो हरीणां सुरशिखरिदरीः पूरयन्नेमिनादो

यस्याव्यात्तीव्रभानोः स दिवि भुवि यथा व्यक्तचिह्नो रथो वः ॥

गन्तुमिति ॥ अनिशं सर्वदा । गन्तुं गमनागमनम् । अनुयतां प्राप्नुवताम् । नाकः आलयो येषां तेः तेषां नाकालयानां या पङ्क्तिः सैव, यस्य रथत्यपद्धतिः मार्गः । अक्षः प्रभूतः अक्षश्चासीरथश्च तेन मिलितं युक्तं च तत् चक्रं च तेन पिष्टं चूर्णितं तस्य अक्षरथ-मिलच्चक्रपिष्टस्य । नक्षत्रराशेः नक्षत्रसमूहस्य क्षीदः एव । जात्यामेक-वचनम् । यस्य रथस्य धूलिः । सुरशिखरिणः मेरोः । दरीः पूरयन् । हरीणा अश्वानाम् । हेषैव हादो नादो, यस्य रथस्य, नेमिः “चक्रधारायाः सन्धिः चक्रधारा प्रतिर्नेमिः” इत्यमरः । यथा दिवि व्यक्तं चिह्नं यस्यसः व्यक्तचिह्नः । तीव्रः भानुः यस्य तस्य सूर्यस्य रथः । वः युष्मान् । अव्यात् पातु ॥ ६९

கந்தும் நாகாலயாநாம்-

அநிசமநுயதாம் பத்ததி: பங்க்திரேவ

க்ஷீதோ நக்ஷத்ரராசே:

அக்ருசரதமிலக்ஸ்க்ரபிஷ்டஸ்யே தூலி ।

ஹேஷார்ஹாதோ ஹரீநாம்

ஸுரசிகரிதரீ பூரயந்தேமிநாதோ

யஸ்யாவ்யாத் தீவ்ர பாநோ: ஸ திவி புவி

யதா வ்யக்த்சிந்தோ ரதோ வ: ॥

69

மனிதர்கள் அடிக்கடி நடப்பதால் அவர்களது கால்பட்ட இடம் (புல்கூட முளைக்காமல் நடைபாதையாக) பூமியில் அடையாளமாக இருக்கும். தேவருலகில் வாழும் தேவர்கள்

சூரிய தேவனை எப்பொழுதும் வரிசையாக நின்று தொழுகின்றனர். அந்த தேவர்களின் வரிசையை வைத்தே 'இது சூரியனின் தேர்ப்பாதை' என்று அடையாளம் கண்டு விடலாம். இது மட்டுமா? பூமியில் தேர் வேகமாக ஓடினால், அந்தத் தேருக்குப் பின் புழுதிப்படலம் வானில் காணுமல்லவா? இதைப்போலவே சூரியனின் தேர் சென்றபின் (மறைந்த பின்) தேர்ச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டுப் பொடியான நகரத்திரங்களே புழுதிப்படலமாக தெரிகிறது. சூரியனின் கனமான தேரை இழுத்துக்கொண்டு ஓடுகின்ற குதிரைகளின் கனைப்பும், இடியோசை போன்ற தேரொலியும் மேரு மலையிலுள்ள குகைகளில் எதிரொலிக்குமாறு செய்யும் சூரியனின் ரதம் உங்களைக் காக்கட்டும்.

निःस्पन्दानां विमानावलिविततदिवां देववृन्दारकाणां

वृन्देरानन्दसान्द्रोद्यममपि वहतां विन्दतां वन्दितुं नो ।

मन्दाकिन्याममन्दः पुलिनभृति मृदुर्मन्दरे मन्दिराभे

मन्दरैर्मण्डितार दधदरि दिनकृतस्यन्दनः स्तान्मुदे वः ॥ ७०

निष्पन्दानामिति ॥ यदि दिनकृतस्यन्दनः सूर्यरथः निष्पन्दानां निश्चलानां विमानानामावलयः ताभिः, वितता आच्छादिता । द्यौः आकाशं यैः तेषां विमानामावलिविततदिवाम् । आनन्देन हर्षेण सान्द्रः उद्यमः उद्योगो यस्मिन् कर्मणि तत् आनन्दसान्द्रोद्यमम् । वहतां प्राप्नुवतामपि, देववृन्दारकाणां देव श्रेष्ठानाम् । वृन्देः वन्दितुं स्तोतुं विन्दतां न विजानतां रथमिति भावः । पुलिनं सैकतं विभर्तीति पुलिनभृत् तस्यां पुलिनभृति मन्दाकिन्यां अमन्दः अतिजवः मन्दिराभे गृहीपमे मन्दरे मन्दरपर्वते, मृदुः मृदुगतिः, मन्दरैः मन्दारकुसुमैः, मण्डिताः विभूषिताः अराः शङ्खवो यस्य

तत् मण्डितारं अराः अस्य सन्तीति अरि, रथचक्रं दधत् सः
दिनकरस्यन्दनः । वः युष्माकम् । मुदे स्तात् अस्तु ॥ ७०

நி: ஸ்பந்தாநாம் விமாநாவலி-

விதத்திவாம் தேவவ்ருந்தாரகாணாம்

வ்ருந்தை: ஆநந்த ஸாந்த்ரோத்யமமபி

வஹதாம் விந்ததாம் வந்திதும் நோ ।

மந்தாகித்யாம் அமந்த: புலிநப்ருதி

ம்ருதுர்மந்தரே மந்திராபே

மந்தாரை: மண்டிதாரம் தததரி

தநக்ருத்ஸ்யந்தந: ஸ்தாந்முதே வ: ॥

70

இந்த சுலோகத்தில் சூரிய ரதத்தின் வேகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

பெரிய மாடங்களைக் கொண்டு அதில் வாழும் தேவர்கள், மகிழ்ச்சி பொங்க சூரியனைக் கண்டு வணங்க விமானங்களில் செல்கின்றனர். ஆயினும், அவர்களால் வணங்க முடியாத எட்டத்தில் இருக்கிறான் சூரியன். காரணம், சூரியனின் ரதவேகமே. சூரிய ரதத்தைத் தொடர்ந்து தேவ விமானங்கள் செல்ல முடியாமல் அவை ஆங்காங்கே நின்றுவிடுகின்றன. இவ்வளவு வேகமுடன் செல்கின்ற ரதம் ஆகாச கங்கையான மந்தாகினி மனற்பரப்பில் கூட வேகம் குறையாமல் செல்லும்போதே நகரம் போலக் காணப்படும் மந்தர மலையைக் குன்றின் முகடுகளிலும், குகைகளிலும் மெல்ல மெல்லச் செல்கின்றது. இத்தகைய சிறப்புடையதும் மந்தார மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான சூரியனின் ரதம் உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கட்டும்.

இங்கு விமானங்கள் போலவும், தெருக்கள் போலவு மிருப்பது மந்தர மலைக் குகைகளும், குன்றுகளும். பொதுவாக, ஒரு ரதம் நகரங்களில் செல்லும்போது அங்கு காணப்படும் ஜன நெரிசலின் காரணமாகவும், குறுகிய

தெருக்களின் காரணமாகவும், மெல்ல மெல்லச் செல்லும். ஆயினும் அதே ரதம் ஜன சஞ்சாரமற்ற வெட்டவெளிகளில் வேகமாகச் செல்லும். இதைக் கருத்தில் கொண்டு, ரத சஞ்சாரம், ஜன சஞ்சாரமற்ற மந்தாகினி மணற்பரப்பில், விரிந்துபடர்ந்ததும்; மாடமாளிகை போலுள்ள மந்தரமலைக் குன்றுகளில் விரிந்து படர முடியாலும் உள்ளது. இதனை மெல்ல மெல்லச் செல்லும் சூரிய ரதம் என்று குறிப்பிடுகின்றார் கவி.

चकी चक्रापङ्क्तिर्हरिपि च हरीन् धूर्जटिर्धूर्ध्वजान्ता-

नक्षं मक्षत्रनाथोऽरुणमपि वरुणः कूपराग्रं कुबेरः ।

रंह सङ्घः सुराणां जगदुपकृतये नित्ययुक्तस्य यस्य

स्तौति प्रीतिप्रसन्नोऽन्वहमहिमरुचेः सोऽवतात्स्यन्दनो वः ॥ ७१

चकीति ॥ जगतामुपकृतिः उपकारः तस्यै जगदुपकृतये । नित्य-
युक्तस्य नित्योद्युक्तस्य स्यन्दनस्य । चक्रं अस्यास्तीति चकी विष्णुः ।
चक्रे रथाङ्गे । अराणां पङ्क्तिः, स्तौति, हरिपि इन्द्रोपि, हरिनश्वान् स्तौति ।
धूर्जटिः शिवः धूर्ध्व ध्वजाश्च तेषां अन्ताः धूर्ध्वजान्तान् स्तौति । नक्षत्राणां
नाथः यः स चन्द्रः, वरुणोऽपि अपि शब्दः समुच्चये । अरुणं स्तौति कुबेरः
कूपराग्रं उषा दण्डाग्रं स्तौति । सुराणां सङ्घः समूहः । रंहः वेगम् । स्तौति ।
प्रीत्या प्रसन्नः अहिमरुचेः सूर्यस्य स्यन्दनः, अन्वहं प्रतिदिनम् । वः
युष्मान् । अवतात् रक्षतु ॥ ७१

சக்ரீ சக்ரார பங்தி: ஹரிரபி ச

ஹரீந் தூர்ஜடி: தூர்த்வஜாந்தாத்

அக்ஷம் நக்ஷத்ரநாதோ அருணமபி

வருண: கூபராக்ரம் குபேர: ।

ரம்ஹ: வங்க: ஸுரானாம்

ஜகதுபக்ருதயே நித்யயுக்தஸ்ய யஸ்ய

ஸ்தௌதி ப்ரீதிப்ரஸந்த: அன்வஹம்-

அஹிமருசே: ஸோ(அ)வதாத் ஸ்யந்தநோ வ: || 71

இந்த சுலோகமும் ரதவர்ணனையே சொல்லலங்காரமாக இந்த சுலோகத்தின் பதங்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது தனிச்சிறப்பு.

தினந்தோறும், அனைத்துலகங்களுக்கும் நன்மையைச் செய்வதில் முழுமையாக ஈடுபட்டுள்ளது சூரியனின் ரதம். இத்தகைய சிறப்பு மிக்க சூரியனின் ரதத்தையும், அதன் உறுப்புக்களையும் தேவர்கள் துதித்து வழிபடுகின்றனர். குறிப்பாக, தேர்ச்சக்கரத்தை - விஷ்ணுவும்; இந்திரன் - குதிரைகளையும்; சிவபெருமான் - தேரின் நுகத்தடியில் பொருத்தப்பட்ட கொடிகளின் நுனியையும் ; சந்திரன் - இருசுக்கட்டையை (அச்சு)யும்; வருணன் (சூரிய சாரதியான) அருணனையும்; தேவர்கள் - தேரின் வேகத்தையும்; குபேரன் ஏர்க்காலின் நுனியையும் தேவர்கள்-தேரின் வேகத்தையும், துதித்து வணங்குகின்றனர். இத்தகைய சிறப்புமிக்க சூரியனின் தேர் உங்களைக் காக்கட்டும்.

இந்த சுலோகத்திலுள்ள பதங்கள் (சொற்கள்) யமகவணி என்ற சொல்லலங்காரத்தில் அமைந்துள்ளன. இதில் கூறப்பட்டுள்ள தேவதைகளின் பெயர்களுக்கும், ரதத்தின் உறுப்புக்களுக்கும் உள்ள சொற்பொருத்தத்தை எடுத்துக்காட்டி, அவரவர்கள் அவ்வவற்றை வழிபடுவதாக அமைத்துள்ளார் கவி. உதாரணமாக 'ஹரி' என்ற சொல் இந்திரனையும், தேரில் பூட்டியுள்ள குதிரையையும், சக்ரீ என்னும் சொல் விஷ்ணுவையும், தேர்ச்சக்கரத்தையும் குறிக்கும். இவ்விதமாகவே இந்த சுலோகம் முழுதும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. படித்து இன்புறுதற்குரிய சுலோகமாகும்..

नेत्राहीनेन मूले विहितपरिकरः सिद्धसाध्यैर्मरुद्भिः

पादोपान्ते स्तुतोऽलं बलिहरिरभसाकर्षणाबद्धवेगः ।

भ्राम्यन् व्योमाम्बुराशावशिशिरकिरणस्यन्दनः सन्ततं वो

दिश्याल्लक्ष्मीमपारामतुलितमहिमेवापरो मन्दराद्विः ॥ ७२

नेत्रहीनेति । न हीनः अहीनः तेन अहीनेन अधिकेन नेत्रा अरुणेन, अनूरुणा, मूले रथमूले, विहितः कृतः परिकरो युगाश्च बन्धनादि व्यापारो यस्य सः कृतः परिकरः । अन्यत्र नेत्रा रक्षकेन अहीनां सर्पाणां इनः स्वामीति शेषः, तेन अनेन मूले मन्दरपर्वतस्य अधोभागे, विहितपरिकरः करचालनप्रयत्नो यस्य सः, सिद्धाः साध्याः तैः सिद्धसमूहादिदेवैः, पादानां, रथचरणानां अन्यत्र प्रत्यन्तपर्वतानामुपान्ते समूहे, अलं अत्यर्थं, स्तुतः । बलमेषामस्तीति बलिनः ते च ते हरयः अश्वाश्च तेषां, रभसा वेगेन आकर्षणे आरोहणे, सति बद्धो वेगो यस्य सः बद्धवेगः, अन्यत्र बलं अस्याऽस्तीति बली सचासौ हरिः विष्णुश्च तस्या रभसा वेगेन, अन्यत्सर्वं समानम् । व्योम अम्बुराशिरेव तस्मिन् व्योमाम्बुराशौ । “उपमितं व्याघ्रादीनां इति उपमितसमासः व्योमपथाम्बुराशौ इत्यर्थः । भ्राम्यन् भ्रमं कुर्वन् उभयत्र समानमेतत् । अतुलितः असदृशः । महिमा महत्त्वं यस्य सः अतुलित-महिमा । उभयत्र समानम् । अपरो मन्दराद्विरिव स्थितः । अशिशिराः किरणा यस्य सः तस्य अशिशिरकिरणस्य सूर्यस्य स्यन्दनः रथः सन्ततम् । वः युष्माकम् । अतुल्यां अधिकाम् । लक्ष्मीं दिश्यात् ददातु ॥ ७२

॥ रथवर्णनं सम्पूर्णम् ॥

நேத்ராஹீநேந மூலே விஹிதபரிகர:

ஸித்தஸாத்யை: மருத்பி:

பாதோபாந்தே ஸ்துதோ(அ)லம்

பலிஹரிபஸாகர்ஷணாபத்தவேக: ।

ப்ராம்யந் வ்யோமாம்புராசாவசிசிரகிரண-

ஸ்யந்தந: ஸந்ததம் வோ

திச்யால்லக்ஷ்மீம் அபாராம் அதுலித-

மஹிமா இவ அபரோ மந்தராத்ரி: ॥

72

இந்த சுலோகத்தால் சூரிய ரதத்திற்கும் - மந்தர மலைக்கும் ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளார் கவி.

இந்த சூரிய ரதம் மற்றொரு மந்தர மலை போலும். அவயவக் குறைவுள்ள (கால்களற்ற) அருணன் கீழே, தேரோட்டியாகப் பணி செய்கிறான். ஹிநே நை: மந்தர மலையிலோ ஹிநே நாகங்களின் தலைவனான வாசுகி என்ற தலைவனை நை முன்னிட்டு பணி ஆற்றப்பெறுகிறது. சூரிய ரதமோ சிஹிநே: வாழ்வில் எதை சாதிக்க வேண்டுமோ அதைச் சாதித்துவிட்ட மருத்துக்களால் காலடியில் வணங்கப் பெறுகிறது. மந்தர மலையோ ஸித்தர்களாலும், ஸாத்யர்களாலும் (இவர்கள் இரு வகையான தேவர் பிரிவினர்) கொண்டாடப்படுகிறது. சூரிய ரதமோ ப்ரணா ஹிநே: வலிமை மிக்க குதிரைகளின் வேகத்தால் இழுக்கப்பட்ட வேகத்தையுடையது. மந்தர மலையோ மஹாபலி என்ற ப்ரஹ்மேந்திரபுரம் அசுரன் ஒரு பக்கம் தலைவனாகவுமிருந்து இழுக்கப்படுகிறது. சூரிய ரதம் ஆகாயக் கடலைக் கடைகிறது. மந்தர மலை பாற்கடலைக் கடைகிறது. அந்த மந்தர மலை மஹாலக்ஷ்மியைப் பெற்றுத் தந்தது. சூரிய ரதம் உங்களுக்கு எல்லையற்ற செல்வம் என்ற லக்ஷ்மியை அருளட்டும்.

॥ अथ सूर्यमण्डलवर्णनम् ॥

यज्जयायो बीजमहामपहततिमिरं चक्षुषामञ्जनं यद्-

द्वारं यन्मुक्तिभाजां यदखिलभुवनज्योतिषामेकमोकः ।

यद्वृष्ट्याम्भोनिदानं धरणिरससुधापानपात्रं महद्य-

दिश्यादीशस्य भासां तदविकलमलं मङ्गलं मण्डलं वः ॥ ७३

यदिति ॥ भासामीशस्य सूर्यस्य मण्डलं अह्नां दिवसानां ज्यायः
श्रेष्ठं बिम्बं यन्मण्डलं अपहततिमिरं चक्षुषामञ्जनं, यन्मण्डलं मुक्तिभाजां,
पुरुषाणां योगिनां, द्वारं द्वाररूपम् । उक्तं च द्वाविमौ पुरुषौ लोके
सूर्यमण्डल भेदिना विति । यन्मण्डलं, अखिलानां सकलानां, भुवनानां
लोकानां, ज्योतिषां तेजसां, एकं मुख्यं, ओकः स्थानं, यन्मण्डलं वृष्टिः
वर्षः तदम्भसां, निदानं मूलकारणं तत् भासां ईशस्य, अविकलं सम्पूर्ण-
मण्डलं, अलं अत्यर्थं, मण्डलं दिश्यात् ददातु ॥ ७३

யஜ்ஜ்யாயோ பீஜமஹநாம்

அபக்ருததிமிரம் சக்ஷுஷாமஞ்ஜநம் யத்-
தவாரம் யந்முக்திபாஜாம் யதகில புவந

ஜ்யோதிஷாம் ஏக மோக: ।

யத்வ்ருஷ்ட்யா அம்போநிதாநம்

தரணி ரஸஸுதாபாநபாத்ரம் மஹத்யத்-
திச்யாதீசஸ்ய பாஸாம் ததவிகலமலம்

மங்கலம் மண்டலம் வ: ॥

73

சூரிய மண்டல வர்ணனை

இந்த சுலோகம் முதல் 80 ஆம் சுலோகம் வரை சூரிய
மண்டலத்தை வருணிக்கிறார்.

நாள் அல்லது தினம் என்று குறிப்பிடக் காரணமாக அமைவது சூரிய மண்டலமே. கண்களில் தோன்றும் அந்தகத் தன்மையை (திமிரம் என்னும் நோயை) நீக்குவதற்குரிய மருந்து போல (கண் மைபோல) இருப்பதும் இந்தச் சூரிய மண்டலமே. மோக்ஷத்தை அடைய விரும்பி யோகம் செய்யும் யோகிகளுக்கு மோக்ஷத்திற்குச் செல்லும் வாயிலாக இருப்பதும் இந்தச் சூரிய மண்டலமே. அண்டகோளங்கள் அனைத்திற்கும் ஒளி கொடுப்பதும், இந்தச் சூரிய மண்டலமே. அமிர்தமயமான மழை நீரைத் தாங்கியுள்ள பாத்திரம் போலுள்ள சூரிய மண்டலம் பூமியின் ஸாரமான அமுதத்தை உறிஞ்சி வைத்திருக்கும் கிண்டி - பேழை போல் உள்ளது. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சூரிய மண்டலம் உங்களுக்கு அனைத்து நன்மைகளையும் அளிக்கட்டும்.

யோகிகள் சூரிய மண்டலம் வழியாக, ஹிரண்ய கர்ப லோகத்தை அடைவார்கள் என்பது உபநிஷத்துக்களில் காணும் தத்துவம். இக்கருத்தை மயூரகவியும் பின்பற்றித் த்வாரம் யன்முக்தி பாஜம் என்ற சொல்லாட்சியால் குறிப்பிடுகிறார்.

वेलावर्धिष्णु सिन्धोः पय इव सदिवाधोद्गताग्रघग्रहोदु

स्तोकोद्भिन्नस्वचिह्नप्रसवमिव मधोरास्यमस्यन्मनांसि ।

प्रातः पूष्णोऽशुभानि प्रशमयतु शिरशेखरीभूतमद्वेः

पौरस्त्यस्योद्गमभस्तिस्तिमिततमःखण्डनं मण्डलं वः ॥ ७४

வெலேதி॥ சிந்ஹி: சமுத்ரஸ்ய பய இவ வலயா காலேந வர்ஹிஷ்ணு வர்ஹிஸீலம் । யதா சிந்ஹுபய: வேலாவர்ஹிஷ்ணு ததா ரவிமண்டலமபி வேலாவர்ஹிஷ்ணு இத்யர்த்த: । சந்ஹோதயே சமுத்ரஜலவர்ட்டனம் புராணபரிசுத்ரம் । அக்ஷரணி ஸ்ரேஸ்டானி ப்ரஹாஸ்ச உதூனி ச அக்ஷரணி ச தானி ப்ரஹோதூனி ச । அர்ஹ்முத்ரதானி

74

74

கீழ்த்திசையில் தோன்றும், சூரிய மண்டலம், உதய கிரியின் முடிச்சிகரங்களை அணி செய்யும் அலங்காரம் போன்று காணப்படுகிறது. மிகக் கனவிருளை, இந்த சூரிய மண்டலம் வானில் தோன்றி (இருளை) அழிக்கின்றது.

கடற்கரையை அகல வைக்கின்ற கடல்நீர் போல், தினத்தின் காலத்தைப் பெருகச் செய்கின்றது. (கலா, காஷ்டா, முகூர்த்தம் போல நிமிஷம், மணிகளைப் போல காலத்தைப் பெருகச் செய்கிறது) சூரிய மண்டலம் தோன்றி ஒளியை எங்கும் பரப்புகின்ற காரணத்தால் க்ரஹங்களையும், நக்ஷத்திரங்களையும் ஒளியிழக்குமாறு செய்கிறது. வஸந்த காலத்தின் பிரவேசம் போல சூரிய மண்டல உதயத்தால் மலர்கள் மொட்டவிழ்க்கின்றன. இதனால் மக்கள் மனத்தை மோஹிக்குமாறுச் செய்கின்ற சூரிய மண்டலம் உங்களது பாவங்களை அழிக்கட்டும்.

சூரிய மண்டலம் உதய பர்வதத்தின் உச்சிக்கு அணியாக வெளிப்படும்போது கிரணங்களின் தாக்குதலால் திகைத்து நிற்கின்ற இருட்டை அகற்றுகின்றது. கடற்கரையை அகற்றி வளர்க்கின்றவாறே கடலின் நீர் பெருக்கம் போல, முன்னால் உதித்துவிட்ட சுக்ரன் முதலான கிரகங்கள் நக்ஷத்திரங்களை ஒதுக்கி, வஸந்த காலம் தொடங்கும்போதே மனித உள்ளங்களை மகிழ்விப்பது போலக் கிளம்புகின்ற சூரிய மண்டலம் காலையில் உங்கள் தீவினைகள் அகற்றட்டும்.

प्रत्युप्तस्तप्तहेमोज्ज्वलरुचिरचलः पद्मरागेन येन

ज्यायः किञ्जल्कपुञ्जो यदलिकुलशितेरम्बरेन्दीवरस्य ।

कालव्यालस्य चिह्नं महिततममहामूर्ध्नि रत्नं महद्य-

दीप्तांशो प्रातरव्यातदविकलजगन्मण्डनं मण्डलं वः ॥ ७५

प्रत्युप्तमिति ॥ पद्मानां रागः इव रागो यस्य तत् तेन पद्मरागेण ।
दोप्तांशोः सूर्यस्य येन मण्डलेन । प्रातः तप्तं च तत् हेम सुवर्णं च तस्य
उज्ज्वला कान्तिः यस्य सः तप्तहेमोज्ज्वलरुचिः, अचलः उदयपर्वतः, प्रत्युप्तः
खचितः यन्मण्डलं अलीनां भ्रमराणां, कुलं समूहः, तद्धत् शितेः नीलस्य

अम्बरमेव, इन्दीवरं नीलोत्पलं तस्य अम्बरेन्दीवरस्य । ज्यायः श्रेष्ठं,
किञ्जल्कानां रजसाम् । पुञ्जः समूहः । काल एव, व्यालः सर्पः, तस्य
कालव्यालस्य । अतिशयेन, महितः महिततमः सचासौ महामूर्धा च
तस्मिन् महिततमः सचासौ महामूर्धा च तस्मिन् महिततममहामूर्ध्नि, चिह्नं
यन्मण्डलं महद्वत्नं दीप्तांशोः सूर्यस्य, अविकलानां सकलानां, जगतां,
मण्डनं भूषणं मण्डलं, वः युष्मान्, अव्यात् रक्षतु ॥ ७५

பரத்யுப்த: தப்தஹேமோஜ்வலருசிர்சல:

பத்மராகேந யேந

ஜ்யாய: கிஞ்ஜல்கபுஞ்ஜோ

யதலிகுலசிதே: அம்பர: இந்தீவரஸ்ய ।

காலவ்யாலஸ்ய சிந்நம் மஹிததமமஹா

மூர்த்நி ரத்நம் மஹத்யத்-

தீப்தாம்சோ ப்ராதரவ்யாத்

ததவிகலஜகந் மண்டநம் மண்டலம் வ: ॥

75

சூரிய மண்டலம் முதலில் உதயமாகிறது. அதன்
அழகைக் கண்டு ரசிக்கிறார்கள்.

பத்மராகக் கற்கள் பதித்த உருக்கிய தங்கம் போல்
அல்லவா உதயகிரி பிரகாசிக்கிறது. ! வண்டுகளின் கூட்டத்
தைப்போல் கருமை நிறமுடைய ஆகாசத்தில் தோன்றும்
சூரிய மண்டலம் (நீலோத்பல மலர்) கருநெய்தல் மலரின்
நடுவேயுள்ள (கேசரங்களுடன்கூடிய) சூலகம் போலல்லவா
காட்சியளிக்கிறது ! காலமாகிய பெருநாகத்திற்கு
அடையாளமான நாகமணியா ! உச்சி வேளையில், இந்தச்
சூரிய மண்டலம் சிரோரத்னம் போலவுமல்லவா காட்சி
யளிக்கிறது ! அண்ட கோளங்களிலேயே மிகப் பெரியதும்,
உலகினுக்குப் பூர்ணமான அலங்காரப் பொருளாகவும்
காட்சி நல்கும் இந்தச் சூரிய மண்டலம் உங்களைக்
காக்கட்டும்.

காலவ்யாலஸ்ய சிஹ் காலம் என்ற பெருநாகத்திற்கு அடையாளம். சூரியன் உதிக்கும்போது அனைத்துயிர்களின் பிராணன்களை எடுத்துக்கொண்டே உதிக்கிறான். அஸ்தமனத்தின் போதும் அந்தப் பிராணன்களை எடுத்துக் கொண்டே மறைகிறான். ச சர்வேஷ் பூதானாப்ராணாடாயோதேதி, ச சர்வேஷ் பூதானாப்ராணாடாயாஸ்தமேதி என்ற வேதப் பகுதியின் கருத்து. கால: வ்யால: என்ற சொல்லாட்சியால் கூறப்படுகிறது.

कस्त्राता तारकाणां पतति तनुरवश्यायबिन्दुर्यथेन्दु-

विद्वाणा हवस्मरारेरुरसि मुररिपोः कौस्तुभो नोद्रभस्तिः ।

वहेः सापह्वेव द्युतिरुदयगते यत्र तन्मण्डलं वो

मार्तण्डोयं पुनीतादिवि भुवि च तमांसि मुष्णन्महांसि ॥ ७६

कस्त्रातेति ॥ यत्र यस्मिन्मण्डले उदयगते उदयपर्वतं गते सति, अवश्यायस्य हिमस्य, बन्धुः हिममय इत्यर्थः । इन्दुः चन्द्रः तनुः क्षीणः सन् यदा यस्मिन्काले सापाह्वनेव द्युतिः दीप्तिर्भवतीत्यर्थः तारकाणां नक्षत्राणां, “कः स्त्राता को रक्षक” इति वचनस्य अवकाशो यथा न भवति तथा इन्दुः पततीत्यर्थः । स्मरारेः ईश्वरस्य, हक् ललाटलोचन, विद्वाणा विगत त्राणा तेन अभिभूतेत्यर्थः । मुररिपोः कृष्णस्य, उरसि कौस्तुभः कौस्तुभाख्यो मणिः, उदगता गभस्ति दीप्तिः यस्य सः उदीप्तिः न भवति । वहेरपि द्युतिः सापह्वेव अपह्ववसहितेन दिविभुवि च तमांसीव, महांसि तेजांसि मुष्णन् । मार्तण्डस्य सूर्यस्य, इदं मार्तण्डीयम् । मार्तण्ड शब्दस्य वृद्धिर्यस्येत्यादिना वृद्ध संज्ञा वृद्धाच्छः इति छ प्रत्ययः । मण्डलं, वः युष्मान् पुनीतात् ॥

கஸ்த்ராதா தாரகாணாம் பதநி

தநுரவஸ்யாயபிந்துர்யதேந்து:

வித்ராணா த்ருக்ஸ்மராரே: உரஸி

முரரிபோ: கௌஸ்துபோ நோத்கபஸ்தி: |

வஹ்நே: ஸாபஹ்நவேவ த்யுதி:-

உதயகதே யத்ர தந் மண்டலம் வோ

மார்த்தண்டோயம் புநீதாத்-

திவிபுவி ச தமாம்ஸி முஷ்ணந் மஹாம்ஸி-|| 76

சூரிய மண்டலம் உதயகிரியை அடைகிறது. அதன் தோற்றத்தைக் கண்ட கவியின் உள்ளத்தில் கற்பனையும் உதயமாகிறது.

சூரிய மண்டலம் உதயமாவதால் இருள் மட்டும்தான் விலகுகின்றதா ? இல்லை ... இல்லை ... ஒளியுள்ள அனைத்துமே ஒளியிழந்து விடுகிறது. காரணம் சூரிய மண்டலத்தின் பேரொளிக்கு முன் எத்தகைய ஒளியுமே பிரகாசிப்பதில்லை. சூரியன் உதயமானதும் அக்னி (தீ) ஒளியிழந்து விடுகிறது. லௌகீகமான அக்னி மட்டுமல்ல. சிவபெருமானின் முக்கண்களிலொன்றான நெற்றிக்கண் (நெற்றிக்கண் தீயின் வடிவம் என்பது புராணக் கருத்து) னும் அல்லவா ஒளியிழந்து விடுகிறது ! சூரியமண்டல உதயத்தால் பனித்திவலை மெல்ல மெல்லக் கரைந்து மறைவதைப் போல இருளில் ஒளியுடன் பிரகாசித்த சந்திரனும் மெல்ல மெல்ல மறைந்து விடுகிறான். நட்சத்திரங்களின் தலைவனான சந்திரனுக்கே இக்கதியெனில் நட்சத்திரங்களை எவர்தான் காப்பாற்ற முடியும் ? அவையும், ஒளியிழந்து மறைந்து விடுகிறது. திருமாலின் மார்பிலுள்ள 'கௌஸ்துப மணி'யை பிரகாசத்திற்கு உதாரணமாகக் கூறுவர். அந்த மணியும் ஒளியிழந்து விடுகிறதென்றால் சூரிய மண்டலத்தின் ஒளி எத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்தது ? ஆதலால் ஆகாசத்தின் இருளை அழிக்கும் சூரிய மண்டலம் ஒளியுள்ள பிற

பொருட்களின் ஒளிகளையும் மங்கச் செய்வதில் பெருமை வாய்ந்தது. இத்தகைய ஆற்றல் பெற்ற சூரிய மண்டலம் உங்களைப் புனிதமடையச் செய்யட்டும்.

यत्प्राच्यां प्राक्चकास्ति प्रभवति च यतः प्राच्यसावुज्जिहाना-

दिद्धं मध्ये यदहो भवति ततरुचा येन चोत्पाद्यतेऽहः ।

यत्पययिण लोकानवति च जगतां जीवितं यच्च तद्धो

विश्वानुग्राहि विश्वं सृजदपि च रवेर्मण्डलं मुक्तयेऽस्तु ॥ ७७

यदिति ॥ यन्மण्डலं प्राच्यां दिशि प्राग्भवं चकाஸ்தி தோதத் ।
 उज्जिहानात् उज्जिहतः यस्मान्मण्डलात् असौ, प्राची पूर्वदिक्, भवति
 उत्पद्यतं, यन्मण्डलं अहः दिवसस्य मध्ये, इद्धं दीप्तम् । तदा विस्तृत ।
 रुक् दीप्तिर्यस्य तत्, तेन तत् रुचा, येन मण्डलेन अहः उत्पाद्यते
 यन्मण्डलं पययिण क्रमेण तु लोकान् अवति रक्षति यन्मण्डलं,
 जगतां जीवितं जनहेतुत्वाज्जीवनमित्युच्यते । कार्येण कारणोपचारः
 । उक्तं च “आदित्याज्जायते वृष्टिः तुष्टाभवन्ति च प्रजाः” इति ।
 अनेन मण्डलेन जीवितहेतुत्वमुक्तम् । यदपि मण्डलं विश्वमनुगृहीतं
 शीलं यस्य तत् विश्वानुग्राहि अत एव विश्वसृजत् । अपि च समुच्चये
 तत्, रवेर्मण्डलं वः युष्माकं मुक्तये अस्तु । अनेन मण्डलस्य
 सृष्टिरक्षणादिकमुच्यते । ७७

யத்ப்ராச்யாம் ப்ராக்காஸ்தி

ப்ரபவதி ச யத: ப்ரச்யஸாவஜ்ஜிஹாநா-

தித்தம் மத்யே யதஹ்நோ பவதி

ததருசா யேந சோத்பாத்யதே(அ)ஹ: ।

யத்பர்யாயேந லோகாந் அவதிச
 ஜகதாம் ஜீவிதம் யச்ச தத்வோ
 விச்வாநுக்ராஹி விச்வம் ஸ்ருஜதபிச
 ரவே: மண்டலம் முக்தயே(அ)ஸ்து ||

77

சூரிய மண்டலம் எங்கே உதிக்கிறதோ அந்த ஆகாயப் பகுதி கிழக்குத் திசையாகிறது. கிழக்கே சூரியன் உதிக்கிறான் என்று கூறுகிறோம். சூரியன் வளர்வதால் பகல் பகலாகிறது. பகலில்தான் சூரியன் விளங்குகிறான் என்று கூறுகிறோம். அவன் உலகங்களைக் காக்கின்றான். எப்படி ? உலகினருக்கு வேண்டிய அவசியப் பொருள்களைப் படைத்துக் காக்கிறான். அவனே பிரபஞ்சத்திற்கு உயிராக இருக்கிறான். பிரபஞ்சத்தைக் காத்து தன் இருக்கையையும் அவசியமாக்கி விடுகிறான். உயிராக இருந்து, உலகைப் படைத்துக் காக்கும், அருளுடைய சூரிய மண்டலம் உங்களை பிரபஞ்சத்திலிருந்து விடுவிக்கட்டும். ஒரே குழப்பமான பிரபஞ்சத்தின் காரண காரிய சர்ச்சையிலிருந்து உங்களை விடுவிக்கட்டும்.

शुष्यन्त्यूढानुकारा मकरवसतयो मारवीणां स्थलीनां

येनोत्तप्ताः स्फुटन्तस्तडिति तिलतुलां यान्त्यगेन्द्रा युगान्ते ।

तच्चण्डांशोरकाण्डत्रिभुवनदहनाशङ्कया धाम कृच्छ्रात्

संहत्यालोकमात्रं प्रलघुविदधतः स्तान्मुदे मण्डलं वः ॥ ७८

शुष्यन्तीति ॥ येन मण्डलेन युगान्ते प्रलयकाले उत्तप्ताः सन्तप्ताः, मकरवसतयः समुद्राः, शुष्यन्ति शुष्कतां गच्छन्ति । मेरोः इमाः माख्यः तासां मारवीणां । “तस्येदमित्यण्” प्रत्ययः । ओर्गुण इति गुणः अवादेशः । जानपदेत्यादिनो ङीप् स्थलीनाम् । ऊढः धृतः अनुकारः सादृश्यं येषां ते ऊढानुकाराः । युगान्ते येन मण्डलेन, उत्तप्ताः सन्ताप्ताः

अग्नेन्द्राः पर्वतश्रेष्ठाः तडित्युत्सरन्तः सन्तः तडित्यनुकारिशब्दः ।
 तिलतुलानां तिलप्रमाणतां यान्ति । अकाण्डे अकाले, त्रिभुवनानां
 त्रिजगतां, दहनाशङ्कया दहनभीत्या कृत्स्नं सकलं धाम तेजः संहृत्य
 संयम्य, प्रलघु अत्यल्पं, आलोकमात्रं तेजोमात्रं, दधतः, चण्डांशोः सूर्यस्य
 तन्मण्डलं वः युष्माकं, मुदे सन्तोषायस्तात् ॥ ७८

சஷ்யந்த்யூடாநுகாரா மகரவஸதயோ
 மாரவீணாம் ஸ்தவீநாம்
 யேநோத்தப்தா: ஸ்ப்புடந்த: தடிதி தில துலாம்
 யாந்த்யகேந்த்ரா யுகாந்தே ।
 தச்சண்டாம்சோ: அகாண்ட த்ரிபுவந-
 தஹநாசங்கயா தாம க்ருச்ராத்
 ஸம்ஹ்ருத்யா லோகமாத்ரம் ப்ரலகு
 விததத: ஸ்தாந்முதே மண்டலம் வ: ॥

78

முன் சுலோகத்தில் சூரிய மண்டலம் படைத்துக்
 காக்கின்றது என்று கூறிய கவிஞர், பரம்பொருளின்
 விருப்பத்திற்கிணங்க ஒரு காலத்தில் பிரபஞ்சத்தை
 அழிக்கவும் திறன் பெற்றது என்றும் கூறுகிறார். அத்திறன்
 பெற்றதாயினும், பிரபஞ்சத்தைக் காக்கும் நேரத்தில்
 அழிக்கும் திறனை வெளிப்படுத்தாமல் அடக்கிக்கொண்டு
 வெளிச்சத்தை மட்டும் தருகிறது என்று இந்த சுலோகத்தில்
 கூறுகிறார் கவி.

யுகத்தின் முடிவில் சூரிய மண்டலம் தனது
 முழுமையான வெப்பத்தால், மிகப் பெரிய நீர் நிலையான
 சமுத்திரத்தையே வற்றச் செய்து பாலைவனமாக்குகின்றது.
 இது மட்டுமா ? மிகவுயர்ந்ததும், விரிந்தும், புனிதத்
 தன்மைகளைக் கொண்ட மலைகளைத் தனது வெப்பத்தால்
 'தடதட'வென்று வெடித்து எள்ளு போல் பொடி
 செய்கின்றது. ஆனால், இதே சூரிய மண்டலம் மூவுலகையும்

அழிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தும், அந்த ஆற்றலை வெளிப்படுத்தாமல், 'காலமற்ற காலத்தில் இவ்வுலகு அழிந்து விடுமோ?' என்று அஞ்சி தனது கருணையால் வெளிச்சத்திற்கு மட்டும் தேவையான மிகக் குறைந்த ஒளியையே வெளிப்படுத்துகின்றது. அத்தகைய சூரிய மண்டலம் உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கட்டும்.

उद्युधानवाप्यां बहुलतमतमःपङ्कपूरं विदार्य

प्रोद्भिन्नं पत्रपाश्वेष्वविरलमरुणछायया विस्फुरन्त्या ।

कल्याणानि क्रियाद्धः कमलमिव महन्मण्डलं चण्डभानो-

रन्वीतं तृप्तिहेतोःसकृदलिकुलाकारिणा राहुणा यत् ॥ ७९

तथानेन रविमण्डलस्य कमलेन साम्यमुच्यते - उद्यदिति ॥
 उद्यानवाप्यां अतिशयेन बहुलं बहुलतमं अतिसान्द्रं तच्च तत् तमश्चः
 तदेव पङ्कपूरं पङ्कसङ्घं विदार्य विभिद्य, स्फुरन्त्या दीप्यमानया अरुणस्य
 सूर्यस्य, मिहिरारुणपूषणः, इत्यमरः । छाया कान्तिः तया अरुणछायया ।
 तत्र रक्तवर्णया पत्राणां वाहनानां पाश्वेषु, अविरलं अतिसान्द्रं यथा भवति
 तथा प्रोद्भिन्नं, अलीनां भ्रमराणां, कुलं समूहं अनुकरोतीति
 अलिकुलानुकारिणा नीलवर्णेनेत्यर्थः । राहुणा असकृत् बहुशः तृप्ति हेतोः
 तृप्त्यर्थम् । षष्ठीहेतु प्रयोगेपीति षष्ठी । अन्वीतं अनुगतं चण्डभानोः
 सूर्यस्य, महत् यन्मण्डलं वः युष्माकम् । कल्याणानि क्रियात् ॥ ७९

உத்யத்யுத்யாநவாப்யாம் பஹுலதமதம:-

பங்கபூரம் விதார்ய

ப்ரோத்பிநநம் பத்ர பார்ஸ்வேஷு-

அவிரலம் அருணச் சாயயா விஸ்ப்புரந்த்யா ।

கல்யாணாநி க்ரியாத்வ: கமலமிவ

மஹத்மண்டலம் சண்டபாநோ:-

அந்வீதம் த்ருப்திஹேதோ: அஸக்ருத்-

அலிகுலாகாரிணா ராஹுணா யத் ||

79

கீழ்வானில் சிவந்து தோன்றும் சூரிய மண்டலத்தைக் காணும் கவிஞர் தாமரைப் பொய்கையோ ! என்று ஐயமுறுகிறார்.

தாமரைத் தடாகத்தின் சேற்றிலிருந்து தோன்றிய தாமரை, இலைகளுக்கிடையே மலர்ந்து தனது செம்மை வண்ணத்தை எங்கும் பரப்பி அழகிய காட்சியை நல்கும். அப்போது தாமரை மலரிலுள்ள தேனைப் பருக கருத்த வண்டுகள் மொய்த்துத் தேனைப் பருகும். இது அன்றாடம் தாமரைத் தடாகத்தின் நடைபெறும் காட்சி. இக்காட்சியை சூரிய மண்டலத்திற்கு உவமைப்படுத்திக் கூறுகிறார் மயூரகவி.

சூரிய மண்டலம் (முன் சுலோகத்தில் கூறியபடி) அவ்வளவு கொடியதோ என்று பயப்படவேண்டாம். மென்மையானதும் கூட. ஆகாயமென்ற நந்தவனம் அதன் நடுவே குளிர்ந்த பொய்கை. அதிலே இருள் என்னும் சேற்றுக் குழம்பை விலக்கிக்கொண்டு மலர்கிறது சூரிய மண்டலம் என்ற தாமரை. தாமரையா அது ? என்று சந்தேகிக்க வேண்டாம். மென்மையுள்ள தாமரைதான் இல்லாவிடில் (சாயா க்ரஹமான) கிரஹத்தின் நிழல் போன்ற ராகு. சூரியனை உரிஞ்சுவதற்காக அடிக்கடிச் சுற்றிவருமா ? தாமரையின் தண்மையில்லாவிட்டால் வண்டுதான் மொய்க்கவருமா ? சூரிய மண்டலத்தின் கருணை அத்தகையது. அது உங்களுக்கு மேன்மைகளை அளிக்கட்டும்.

चक्षुर्दक्षादिषो यन्न तु दहति परं पूरयत्येव कामं

नास्तं जुष्टं मरुद्विर्यदिह नियमिनां यानपात्रं भवाद्धी ।

யதீதாந்நி ஸ்ஷவத்ப்ரமதபி ஜகதாந்நி மப்ரமத ஹ்நி

ப்ரஹ்நஸ்யாவ்யாதிருத்க்ரிக்யமபி ச ஹிதாதாயி தந்மண்டலம் வ: ॥ ௮௦

சக்ஷுரீதி ॥ தக்ஷஸ்ய தக்ஷப்ரஜாபதே: த்விஷ: ஸத்ரோ: இஸ்வரஸ்ய சக்ஷுர்யந்மண்டலம் சந்நார்க்வஹிலோசநஸ்ய காமம் மனோரதம் ந தஹதி । கிந்து, பரம் உத்க்ஷுடம் யதா ஸ்வதி யதா பூரயத்யேவ யத், தக்ஷத்விஷ: இஸ்வரஸ்ய சக்ஷு: லலாடலோசனம் காமம் மாநம் தஹத்யேவ ந து பூரயதி । யந்மண்டலம் நியமிநா, சம்ஸாரஸமுதே யானபாத்ரமபி । மருத்க்வி: தேவீ: அஸ்தம் நிரஸ்தம் ஸ்வதி, கிந்து ஜுஷ்டம் சேவிதம், யானபாத்ரம் து சமுதே மருத்க்வி: வாயுபி: அஸ்தம் ப்ரேரிதம் । ந விததே ப்ரமத: யஸ்ய தத் அப்ரமத: ஹித யந்மண்டலம், ஸ்ஷவத் சர்வதா ப்ரமதபி விதா ஸ்ரமத: யஸ்ய தத் விதாஸ்ரமத: சத் ஜகதாந்நி அஜ்ஞாநம் ஹ்நி நாஸயதி லோகே தாவத் ய: கஸ்சந சர்வதா ப்ரமந், ஜகதாந்நி நாஸயிதும் அலம் । விருத்க்ரிக்யா யஸ்ய தத் விருத்க்ரிக்யமபி ஹிதமபிஷ்டமாதாதும் ஸீலம் யஸ்ய தத் । ப்ரஹ்நஸ்ய சூர்யஸ்ய மண்டலம் । வ: யுஷ்மாந் । அவ்யாத் ரக்ஷது ।

॥ இதி சூர்யமண்டலவர்ட்நம் சமாஸம் ॥

சதுர்தக்ஷாத்த்விஷோ யந்ந து

தஹதி பரம் பூரயத்யேவ காமம்

நாஸ்தம் ஜுஷ்டம் மருத்பி:

யதிஹ நியமிநாம் யாநபாத்ரம் பவாப்தௌ ।

யத்வீத ச்ரமதீ சச்வத்ப்ரமதபி ஜகதாம்

ப்ரமதீமப்ரமதீ ஹந்தி

ப்ரதந்ஸ்ய அவ்யாத் விருத்க்ரிக்யமபி ச

ஹிதாதாயி தந் மண்டலம் வ: ॥

சூரிய மண்டலத்தின் கருணைப் பாங்கு மேலும் விளக்கப் பெறுகின்றது. இந்த சுலோகத்தில் அதன் தன்மையையும், காரியத்தையும் எண்ணினால் பயமாக இருக்கிறது. அதனால் விளையும் பயனைக் கவனித்தால் கருணை தெரிகிறது என்கிறார்கள்.

தகஷனைச் சுட்டெடுத்த சிவபெருமானின் மூன்றாவது கண்ணல்லவா சூரிய மண்டலம் ? அந்தக் கண் காமனை எரித்ததாயிற்றே ! என்று நினைத்தால் பயமாக இருக்கிறது. ஆனால், அதைக் காலையில் வணங்கி என்ன வேண்டும் என்று வேண்டினாலும், அருளுவது அதன் இயல்பு. 63வது சுலோகத்தில் நினைவுக்கு வந்த ஏழு மண்டலங்கள் கொண்ட மருத்துக்கள் மிகவும் வேகம் கொண்டவை. ஆயினும், அவற்றை, சூரிய மண்டலம் அழித்துவிடவில்லை. அந்த வாயு மண்டலத்தைக் காட்டிலும் வேகம் கொண்டது மனித மனம். அதை அடக்கிய யோகிகளை உலகியல் கடலில் கவலையற்று சஞ்சரிக்க வைக்கும் ஓடமாகவும் உள்ளது சூரிய மண்டலம். இது ஓயாமல் உலகைச் சுற்றிக்கொண்டே இருக்கிறது. அந்தச் சுற்றில் அகப்பட்டுக்கொண்ட பிரபஞ்சத்தில் விழுகின்ற ஜீவர்களின் தலைச்சுற்றலை அக்ஞானத்தை விலக்கித் தருகிறது. இப்படி தன் செயல் விரோதமாக இருக்க விருட் க்ரியம் ஆனால், அதன் பயன் உலகுக்கு நன்மை பயப்பதாகவே (ஹிதாயி) உள்ளது.

இதுவரை சூரிய மண்டல வர்ணனை

॥ अथ सूर्यवर्णनम् ॥

सिद्धैः सिद्धान्तमिश्रं श्रितविधिविबुधैश्चारणैश्चादुगर्भं

गीत्या गन्धर्वमुख्यैर्मुहुरहिपतिभिर्यातुधानैर्यतात्मा ।

सार्धं साध्यैर्मुनीन्द्रैर्मुदिततममनोमोक्षिभिः पक्षपातात्

प्रातः प्रारभ्यमणस्तुतिरवतु रविर्विश्ववन्द्योदयो वः ॥ ८१

வन्दனம் க்ரியதே சிவ்ஹீ ரிதி சிவ்ஹந்தேன ஁பநிஷ஢்வாக்யரஹ்ரயேன ஢ிஸ்ரீ
யுக்தம் யதா ஢வதி ததா । ஢்ரித: விதி: ஢ாஸ்ர஢்ரிதி஢ா஢ிதானுஷ்டானம் யே஢ாம் । தே
ச தே வி஢ுதா தேவாஸ்ச தீ: ஢்ரிதவிதி வி஢ுதீ: । சாரணீ: । சாடூனி ।
஢்ரியவாக்யானி ஢ர்஢ே யஸ்மிந் கர்மணி தத் । ஢ா஢ீ ஢ா஢்யீ: , அதிஸ்யேன, ஢ு஢ிதம்
஢ு஢ிதததம், ஢னோயே஢ாந்தே ச ஢ு஢ிததத஢஢நஸ: தே ச ஢ோக்ஷிணஸ்ச தீ: ஢ு஢ிததத஢
஢னோ ஢ோக்ஷி஢ி: । ஢்ரிாத: ஢்ரிாஸ்ய஢ாணா ஁஢க்ர஢஢ாணா ஢்துதிர்யஸ்ய ஢: । யதாத்தா
யத: நியத: ஁தாத்தா யஸ்ய ஢: । விஸ்வீ: ஢கலஜனீ: , வந்஢: ஢்துத்ய: ஁஢யோ
யஸ்ய । ரவி: । வ: யுஷ்஢ான் । ஁வது ரக்ஷது ॥ 69

ஸித்தத: ஸித்தாந்தத஢ிஸ்ரம்

ஸ்ரீதவிதிவி஢ுதத: சாரணேஸ்சா஁ கர஢ம்

கீத்யா கந்தர்வ஢ுக்க்ய: ஢ுஹூரஹி஢தி஢ி-

யாதுதானை: யதாத்தமா ।

ஸார்ததம் ஸாத்ய஢ுநீந்த்ரை: ஢ுதிததத஢஢நோ

஢ோக்ஷி஢ி: ஢க்ஷ஢ாதாத்

஢்ரிாத: ஢்ரிார஢்ய஢ாண ஸ்துதிரவது

ரவி: விஸ்வவந்த்யோதயோ வ: ॥

81

சூரிய ஢கவானின் வர்ணனை

஁திக்கின்ற சூரியனைக் கண்டு ஢க்கள் துதிக்கின்றனர்.
இவர்கள் ஢ட்டு஢ா துதி ஢ெய்கிறார்கள் ? தேவர்களும்,
஢ுனிவர்களும், யோகிகளும் துதிக்கின்றார்கள். ஁வர்கள்
எ஢்஢டி யெல்லாம் துதிக்கின்றார்கள் என்பதை இந்த
சுலோகத்தின் வாயிலாகக் கூறுகிறார் கவி.

சித்த ஢ுருஷர்கள் ஁஢நிஷத்தின் தத்துவங்கள் ஢ொதிந்த
துதிகளாலும், தேவர்கள் வேத-ஸாஸ்திரங்களில் கூற஢்஢ட்ட
யாகாதிகாரியங்களுடன் ஢ேர்ந்த துதிகளாலும் தேவர்களின்
஁ரு ஢ிரிவினரான சாரணர்கள் சிறந்ததும், கவிநயம்

மிக்கதுமான துதிகளாலும், கந்தர்வர்கள் இனிய கானத்தினாலும், வாஸுகி, அதிதி, உஷன் முதலிய நாகராஜர்கள் தன்னடக்கத்தோடும், ராக்ஷஸர்கள் பூஜைக்குரிய வஸ்த்துக்களாலும், ஸாத்யர்கள், முனிவர்கள், மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியுடனும், யோகிகள் சூரியனிடம் ஒன்றிவிட்ட நிலையிலும், துதிசெய்கின்றனர். இவ்விதம் அவரவர் தகுதிக்கும், ஆற்றலுக்கும் தக்கவாறு உதிக்கும்போதே உலகினர் அனைவராலும் பூஜிக்கப்படுகின்ற சூரியன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

भासामासन्नभावादधिकतरपटोश्चक्रवालस्य तापा-

छेदादच्छिन्नगच्छतुरगखुरपुटन्यासनिःशङ्कटङ्कैः ।

निःसङ्गस्यन्दनाङ्गभ्रमणनिकषणनिकषणात्पातु वस्त्रिप्रकारं

तप्तांशुस्तत्परीक्षापर इव परितः पर्यटन्हाटकाद्रिम् ॥ ८२

भासां आसन्नभावात् तापलिम्पत्वात् अतिशयेन अधिकः अधिकतरः, पटुर्यस्य तत् तस्य अधिकतरपटोः स्त्रियाः पुंवदित्यादिना पुंवद्भावः भासां तेजसां चक्रवालस्य समूहस्य तापात् अच्छिन्नं अनवरतं गच्छन्तः तुरं गच्छन्तीति तुरगाः, अश्वा(अच्छिन्नगच्छन्तः) ते च ते तुरगाश्च, तेषां खुरपुटानि तेषां न्यासाः अप्रतिहताः निःशङ्काः ते च ते टङ्काश्च अच्छिन्नगच्छतुरगखुरपुटटङ्काः तैः छेदात् । निर्गतः सर्व सङ्गो यस्य तत्, तस्य स्यन्दनस्य, अङ्गं चक्रं निःसङ्गं च तत् स्यन्दनाङ्गं च । तस्य भ्रमणं तदेव निकषणं तस्मात् निःसङ्गस्यन्दनाङ्गं भ्रमणनिकषणात् लोकेषु सुवर्णपरीक्षाकारस्तु तापच्छेदननिघर्षणेभ्यः सुवर्णं परीक्षते तद्धत् तत्परीक्षापरः इव परीक्षा नाम शुद्धिपरिज्ञानं, हाटकाद्रिं मेरुं परितः पर्यटन् तप्तांशुरादित्यः वः पातु कनकमञ्जौ तापात्, टङ्कैः छेदात्, निकषणपाषाणे

निकषणात् च परितः परिक्षन्ते तद्वदिति । सुवर्णगिरिं परितः पर्यट्नमिति,
 “अभितः परितः समया निकषा हा प्रतियोगेऽपि” इति च दृश्यत इति
 द्वितीया ॥

62

பாலாம் ஆஸந்த பாவாத்-

அதிகதரபடோ: சக்ரவாலஸ்ய தாபாத்-

சேதாதச்சிந்த கச்சத்தூரக-

குரபுடந்யாஸநி: சங்கடங்கை: ।

நி: ஸங்கஸ்யந்தநாங்க-

ப்ரமண நிகஷணாத்தாது வஸ்த்ரிப்ரகாரம்

தப்தாம்சு: தத்பரீக்ஷா-அபர இவ பரித:

பர்யடந்ஹாடாகாத்ரிம் ॥

82

சூரியன் நாள்தோறும் மேரு பர்வதத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறானே ! எதற்காக ? என்று சிந்திக்கிறார் மயூரகவி. அதற்கான காரணத்தையும் கற்பிக்கின்றார் இந்த சுலோகத்தில்.

சூரியன் நாள்தோறும் மேரு பர்வதத்தைச் சுற்றி வருகிறான். ஏன் தெரியுமோ ? மேருமலை தங்கமயமானது. அந்தத் தங்கம் சுத்தமான தங்கந்தானா ? என்று தெரிந்து கொள்ளவே அதனை தினமும் தேருடன் சுற்றி வருகிறான். சுற்றிச் சுற்றி வருவதால் மட்டும் தங்கத்தைப் பரீக்ஷை செய்துவிடமுடியுமா ? தங்கத்தைப் பரீக்ஷை செய்ய மூன்று விதமான செயல்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். 1. நெருப்பில் காய்ச்சிய பின்னரே சுத்தமான தங்கத்தை அறிய முடியும். 2. உரசிப் பார்த்து அறிய வேண்டும். 3. வெட்டிப் பார்த்து அறிய வேண்டும். இந்த மூன்று விதச் செயல்களால்தான் தங்கத்தின்தரம் அறியப்படுகிறது. இதைப் போலவே சூரியனும் மேருமலையில் தங்கத்தின் தரம் பார்க்கிறான் என்கிறார் கவி. எப்படியெனில், மேரு மலையை மிக அருகில் சுற்றி வருவதால், தனது வெப்பத்தால்

தீயிலிடுவதைப் போலக் காய்ச்சியும், சூரியனின் குதிரைகள் குளம்பு பதித்த கால்கள் தாக்கி அடிப்பதாலும், சூரியனின் தேர்ச்சக்கரங்கள் வேகமாக உரசுவதாலும் இவ்விதம் மூன்று விதமாக மேரு பர்வதத்தின் முகடுத் தங்கத்தின் திறத்தைப் பரிசோதிப்பதற்காகத் தங்க மலையில் சுற்றி வருகிற சூரியன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

नो शुष्कं नकनद्या विकसितकनकाम्भोरुहं भ्राजितं तु

प्लुष्टा नैवोपभोग्यो भवति भूशतरं नन्दनोद्यानलक्ष्मीः ।

नो शृङ्गाणि द्रुतानि द्रुतममरगिरेः कालधौतानि धौता-

नीढं धाम द्युमार्गे म्रदयति दयया यत्र सोऽर्कोऽवताढः¹ ॥ ८३

யத் சூர்யே஽ஸ்திந் த்யுமாரீ இஹ் டீஸ அத்யுஷ் ச்வதாம் தை: , தயயா ம்ரதயதி மர்தனம் குர்வதி சதி, நகநத்யா: , விகஸிதகநகாம்துரஹ் நோ ஸுஷ்கம், ப்ரத்யுத ப்ராஜிநம் து இஷதாதபிந்மேஷதத்வாஹிராஜிதமேவ । ததா நந்நநோத்யானலக்ஷ்மி: நந்நநஸ்ய, இந்ந்நஸ்ய நந்நநாஸ்யஸ்ய உத்யானஸ்ய, ஸோபா ந ப்லுஸ்டா வ டஃதா ப்ரத்யுத ப்ரூஸதரம் உபபிஃக்யேவ பவதி । மந்நமத்யூஸ விகஸிதகஸுமபல்லவாஹ்ஸுரத்வாதத்யந்நம் த்ரிததானாமநுபவயிஃக்யேவ பவதி । ததா அமரகிரி: மெரோ: காலதீதானி சீவர்பானி ஸ்ரங்காணி நோ த்ருதானி ந விலினானி । ப்ரத்யுத த்ருதம் ஸீதம் தீதானி ஜவலிதானி । ப்ரத்யுததாமோப-ஸஹாரஸ்ய கர்ஸித ததஃஷநிராகரணமேவ ந கைவலம் ஸங்க்ஜாதம், மஹாந் குண எவாபூதித்யர்த்: ஸ: அர்க்: வ: அவதாத் ॥ ८३

நோ சுஷ்கம் நாகநத்யா

விகஸிதகநக(அ)போருஹம் ப்ராஜிதம் து

ப்லுஷ்டோ நைவோபபோக்யோ

பவதி ப்ருஸ்தரம் நந்தநோத்யாநலக்ஷ்மி: ।

நோச்ருங்காணித்ருதாநி

த்ருத மமரகிரே: காலதௌதாநி தௌதா:

நீத்தம் தாம த்யுமார்கே ம்ரதயதி

தயயா யத்ர ஸோ(5)ர்கோ அவதாத் வ: ||

83

சூரியன் அதிகமான வெப்பத்தையா நமக்கு அளிக்கிறான் ? சூரியனின் வெப்பத்தால் நமக்கு நன்மையா தீமையா ? என்பது குறித்து இந்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார் கவி.

சூரியன் தனது மிகக் கடுமையான வெப்பத்தை வெளிப்படுத்துகிறானே தவிர, அந்த வெப்பத்தினால் யாவருக்கும் நன்மையே தவிர தீமை இல்லை. இதன் பயனாக உலகிலுள்ள மாசை அகற்றித் தூய்மை செய்கிறான். உதாரணமாக, சூரியனின் மிகக் கடுமையான வெப்பம் தாக்குமானால் ஆகாச கங்கை வற்றிப் போயிருக்குமே ! அதற்குப் பதிலாக அதில் மலர்ந்துள்ள தாமரைகளால் ஆகாசகங்கை அழகாகவல்லவா காட்சி தருகிறது ? இது மட்டுமா ? இந்திரனுடைய நந்தவனத்திலுள்ள மரஞ்செடிகள் சூரிய வெப்பத்தால் காய்ந்திருக்க வேண்டுமே ! மாறாக அந்த நந்தவனம் காயவில்லையே ! செழுஞ்சுடர் விட்டுக் கிளர்ந்துகொண்டிருக்கும் தளிர்களுடன் மலர்களும் அல்லவா பூத்துக்குலுங்குகின்றன. இது மட்டுமா ? ... சூரியனின் வெப்பம் மிகக் கடுமையாக இருப்பின் தேவர்களின் பர்வதமான மேருசிகரம் உருகிப் போயிருக்குமே ! மாறாக அது தங்கமயமாக மின்னுகிறதே ! ஆகவே, சூரியன் தனது கடுமையான வெப்பத்தை ஆகாய வீதியிலேயே பரப்பும்போது, மிகவும் கருணையோடு மென்மையாக்கி மாசுகளை அகற்றி நன்மைகளையே செய்கிறான். இத்தகு ஆற்றல் பொருந்திய சூரியன் உங்களுக்கு அருள் புரிவானாக.

ध्वान्तरस्यैवान्तहेतुर्नभवति मलिनैरात्मनः पाप्मनोऽपि

प्राक्पादोपान्तभाजां जनयति न परं पङ्कजानां प्रबोधम् ।

कर्ता निःश्रेयसानामपि न तु खलु यः केवलं वासराणां

सोऽव्यादेकोद्यमेच्छाविहितबहुबृहद्विश्वकार्योऽर्यमा वः ॥ 84

ध्वान्तरस्यैव मलिनः मलीमसः यः आस्तां सः, एक एव आत्मस्वरूपं यस्य तस्य ध्वान्तरस्यैव यौजन परं न केवलं अन्तर्हेतुर्भवति नाशकारणं भवति, किन्तु प्राक् ततः पूर्वमेव, मलिनैरात्मनः पाप्मनोऽपि पापस्याप्यन्तहेतुर्भवति तथोपजातामेवपरं, केवलं प्रबोधं निजभावं न जनयति किन्तु ततः प्रागेव पादोपान्तभाजामपि स्वचरणपर्यन्तगतानां भक्तानामपि, प्रबोधं तत्त्वज्ञानं जनयति, तथा वासराणां अह्नां एव न केवलं कर्ता, अपि तु ततः प्रागेव निःश्रेयसानामपि आश्रित जनस्य मोक्षप्रदत्वात् । शब्दः खलु शब्दश्च । वाक्यालङ्कारार्थः । एवं एकोद्यमेच्छाविहित-बहुबृहद्विश्वकार्यः एकोद्यमेच्छा उदयाख्यस्यैकोद्यस्येच्छा, विहितानि अनुष्ठितानि, बहूनि अनेकानि बृहन्ति गुरुणि, विश्वस्य कार्याणि ध्वान्तध्वंसादीनि येन सः तथोक्तः अर्यमा वः अव्यात् ॥ ८४

த்வாந்தஸ்யைவ அந்தஹேதுர்ந பவதி

மலிநை: ஆத்மந: பாப்மநோ(அ)பி

ப்ராக்பாதோபாந்தபாஜாம்

ஜநயதி ந பரம் பங்கஜாநாம் ப்ரபோதம் ।

கர்தா நி:ஸ்ரேயஸாநாம் அபி ந து

கலு ய: கேவலம் வாஸராணாம்

ஸோ(அ)வ்யாத் ஏகோத்யமேச்சா-

விஹிதபகுப்ருஹத் விச்வகார்யோ(அ)ர்யமா வ: ॥

சூரியனின் செயல் தனித் தன்மையானது என்று கூறுகிறார் மயூரகவி.

மிகக் கடுமையான இருளை மட்டும் அவன் நீக்கவில்லை. பக்தர்களின் பாவங்களையும் நீக்குகின்றான். கீழ்த்திசையில் தாமரைகளை மட்டும் மலரச் செய்யவில்லை. விடியுமுன்னே தன் திருவடி தொழுது காத்து நின்றவர்களின் உள்ளங்களையும் மலர்விக்கின்றான். 'நாள் என்னும் தினத்தை மட்டும் அவன் தோற்றுவிப்பதில்லை. தனது அடி யார்களுக்கு நிகரில்லா மேன்மைகளையும் அருளுகிறான். அவன் செய்வதென்னவோ ஒரு முயற்சி தான் உதயமாவது என்பது. அதன் விளைவுகள் எல்லாம் உலகுக்கு நன்மையாகவே நிறைகின்றன. அத்தகைய சூரியதேவன் உங்களை காக்கட்டும்.

लोट्लोष्टाविचेष्टः श्रितशयनतलो निःसहीभूतदेहः

सन्देही प्राणि तव्ये सपदि दश दिशः प्रेक्षमाणोऽन्धकारम् ।

निःश्वासायासनिघ्नः परमपरवशो जायते जीवलोकः

शोकेनेवान्यलोकाभ्युदयकृति गते यत्र सोऽर्कोऽवताढः ॥ ८५

यत्र अर्के सूर्ये, अत्यलोकाभ्युदयकृति अन्ये च ते लोकश्च, तेषां अभ्युदयं करोतीति, तादृग्विधे सति । भूलोकादितरलोकानामभ्युदयकरणे प्रवृत्ते सति । जीवलोकः प्राणिसमूहः शोकेनैव लोट न् लुट न् भूमौ पतित्वा इतरतः परिवर्तमानः, लोष्टाविचेष्टः । विविधा च सा चेष्टा यस्य सः लोष्टावत् विचेष्टः । श्रितशयनतलः, श्रितं शयनतलं येन सः । निरसहीभूतदेहः, परवशीभूतकायः, देहमपि सोढुं न समर्थ इत्यर्थः । प्राणितव्ये, जीविते, सन्देही, प्राणिति वा न वेति सन्देहयुक्तः, सपदि, दश

दिशः, अन्धकारं प्रेक्षमाणः, पश्यन् । अन्धकारीभूताः दश दिशः
 पश्यतीत्यर्थः । निश्वासायासनिघ्नः, निश्वासी आयासः
 निश्वासबाहुल्येन आयासो जन्यते, तस्य निघ्नः अधीनः ।
 निश्वासायासनिष्ठ इति वा पाठः । निश्वास एव आयासः, तत्र निष्ठा
 तात्पर्यं यस्य सः । परमपरवशः, परमं अत्यर्थं परवशः, विवशः जायते ।
 सः अर्कः वः अवतात् युष्मान् रक्षतु । “योऽसौ तपन्नुदेति सर्वेषां भूतानां
 प्राणानादाय उदेति, असौ योऽस्तमेति सर्वेषां भूतानां प्राणानादाय
 अस्तमेति”ति श्रुतेः । जीवलोकः सूर्ये उदयं एति जीवति, अस्तं गते
 अस्तमेति उपपन्नम् ।

८५

லோடல்லோஷ்டா விசேஷ்ட:

ச்ரிதசயந்தலோ நி: ஸஹீபூததேஹ:

ஸந்தேஹீ ப்ராணிதவ்யே ஸபதி தச திச:

ப்ரேக்ஷமானோ(அ)ந்தகாரம் ।

நி: ச்வாஸாயாஸநிக்ந: பரமபரவசோ

ஜாயதே ஜீவலோக:

சோகேநேவாந்யலோகா(அ)ப்யுதயக்ருதி

கதே யத்ர ஸோ(அ)ர்கோ(அ)வதாத்வ: || 85

சூரியனுடைய பாதுகாப்புக்குட்பட்டது. இந்த
 பூலோகம் மட்டும்தானா ? அல்லவே ! மற்ற உலகங்களும்
 உள்ளனவே ! அந்லோகான் உதயகூதி கதே - மற்ற உலகங்களுக்கு
 எழுச்சியளிப்பதற்காக சூரியன் சென்றுவிட்டபோது நம் கதி
 என்ன ? கூறுகிறார் கவி.

பத்துத் திசைகளிலும் இருள் சூழ்ந்து விடுகிறது. (தச திச:
 அந்ஹகார:)சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறோம். திசை என்னவென்றே
 தெரியவில்லை. நமது உடல் நமக்கே தாங்கமுடியாமல்
 பாரமமாகிவிடுகிறது. (நி:சஹீபூததே:) படுத்துவிடுகிறோம்

(சிறிதசயனதல:) உயிரோடு இருக்கிறோமா என்பது நமக்கே
சந்தேகம். (சந்தேஹி ப்ராணிதவ்யே) ஓட்டாஞ்சில் போல காற்றில்
புரளுகிறோம் (லோஷ்டாவிசேஷ: லோட்ஸ்) என்ன செய்வதென்றே
புரியவில்லை. (பரமபரவச:) சோகமுற்று நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம்
பெருமூச்சு விடுகிறோம். (ஷோகேன நி:ஷ்வாசாயாசனிஷ்ட:) அப்போது
உணர்கிறோம். சூரியனின்றி நமக்கு வாழ்வில்லை என்று
அத்தகைய சூரியன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

क्रामल्लोलोऽपि लोकाँस्तदुपकृतिकृतावास्थितः स्थैर्यकोटिं

नृणां दृष्टिं विजिह्वां विदधदपि करोत्यन्तरत्यन्तभद्राम् ।

यस्तापस्यापि हेतुर्भवति नियमिनामेकनिर्वाणदायी

भूयात्स प्रागवस्थाधिकतरपरिणामोदयोऽर्कः श्रिये वः ॥ ८६

अयमत्र विरुद्धालङ्कारः । लोलश्चञ्चलो भूत्वा लोकान् क्रामन्नपि
यः तदुपकृतिकृतौ तेषां लोकानामुपकारकरणे आस्थितः । स्थैर्य-
कोटिरुत्कर्षः । सङ्ख्याया अति प्राप्त दाढ्योत्कर्षः लोकोपकृतिकृतौ अतीव
दाढ्यं गत इत्यर्थः । लोकातिक्रमकारिणः तदुपकारिस्त्वं विरुद्धम् । तथा
लोकस्य स्थैर्यस्योत्कर्षस्थानमपि विरुद्धम् । नृणां दृष्टिं विजिह्वां
विदधेदपि नराणामीक्षणं अत्युग्रतेजसाभिमुखवीक्षणासमर्थं कुर्वन्नपि
यस्तामन्तः अत्यन्तभद्रां करोति आलोकदानात् अन्धतमसध्वंसेनातीव
शोभनां करोति । दृष्टेर्विजिह्वताकरणं भद्रवारणं च विरुद्धम् । तथा तापस्य
हेतुरपि योगिनां नियमिनामेकनिर्वाणदायी भवति । एक निर्वाणं
निरपेक्षसुखं परमानन्दमोक्ष इत्यर्थः । ताप इत्युक्ते मनस्तापो गम्यते ।
तद्धेतुभूतस्य परसुखदायित्वं विरुद्धम् । प्रागवस्थाधिकतरपरिणामोदयः
पूर्वमुच्यमानाः, अवस्थाः प्रागवस्थाः लोकाक्रमण, दृष्टिर्विजिह्वताकरण,

तापहेतुत्वं, चेति प्राग्वस्थाभ्योप्यधिकतराणां परिणामानां विपाकानां
कालोपकारः दृष्टेः भद्राकरणमेवनिर्वाणदायित्वमित्येवरूपाणा-
मवस्थान्तराणामित्यर्थः । अथवा प्राग्वस्था उदयसमयात्प्राक् स्वमण्डल
परिणामः तदतिरिक्तमण्डलपरिणामः उदयो यस्य सः । उदय समये
बृहन्मण्डलोपि भवतीति । सोऽर्कः, वः श्रिये संपदे भूयात् ॥

க்ராமல்லோலோ(அ)பி லோகா:

ததுபக்ருதிக்குருதௌ ஆஸ்தித: ஸ்தைர்யகோடிம்

ந்ருணாம் த்ருஷ்டிம் விஜிம்ஹாம்

விதகதபி கரோத்யந்த: அத்யந்தபத்ராம் ।

யஸ்தாபஸ்யாபி ஹேது: பவதி நியமிநாம்

ஏகநிர்வாணதாயீ

பூயாத்ஸ ப்ராக் அவஸ்தாத் அதிகதர-

பரிணாமோதயோ(அ)ர்க: ஸ்ரியே வ: ॥

86

சூரியனை வழிபடுவதால் பயனே அதிகம் என்கிறார்
கவி.

சூரியன் 'லோலோ' என்று சுற்றி அலைகிறானே !
எதனால் ? அத்தனை உலகங்களுக்கும் நாம் என்ன நன்மை
செய்வோம் என்றும், நாம் நன்மையே செய்ய வேண்டும்
என்ற உறுதியினால்தான். அவனுடைய பிரகாசமான ஒளி நம்
கண்களைக் கூசச் செய்கிறது. இதனால் பார்வையை அப்பால்
திருப்பிக் கொள்கிறோம். 'இவன் நம்மைப் பார்க்க
வில்லையே !' என்று சூரியன் நம்மை அலட்சியம்
செய்வதில்லை. நம் உள்ளத்தை மிகவும் சீர்மையுள்ளதாக
ஆக்குகிறான். 'வெயில் கொளுத்துகிறது' என்று பாமரன்
ஒதுங்குகிறான். ஆனால், அந்தத் தாபத்தையே புகலாகக்
கொண்டு யோகிகள் உடலையும், உள்ளத்தையும் அடக்கி
வெயிலிலே நின்று தவம் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு
சம்ஸார விடுதலை கிடைக்கிறது. சூரியனை

வழிபடுபவர்களை, அவர்கள் முன்னிருந்த நிலையைக் காட்டிலும் மேன்மையுற்றவர்களாகச் செய்கின்ற சூரியன், உங்களுக்கு அருட் செல்வத்தை அளிக்கட்டும்.

व्यापन्नर्तुर्न कालो व्यभिचरति फलं नौषधीवृष्टिरिष्टा

नेष्टैस्तृप्यन्ति देवा नहि वहति मरुद्भिर्मलाभानि भानि ।

आशाः शान्ता न भिन्दन्त्यवधिमुदधयो बिभ्रति क्षमाभूतः क्षमां

यस्मिन्नैलोक्यमेवं न चलति तपति स्तात्स सूर्यः श्रिये वः ॥ ८७

यस्मिन् तपति ज्वलति सति, कालो व्यापन्नर्तुः व्यापन्ना इष्टाः ऋतवः एव वसन्तादयः यस्य सः ऋतुभिरुपेतः इत्यर्थः । ओषधिः सस्यानि फलं न व्यभिचरति न जहाति । वृष्टिरपि इष्टा यथाहं समयोत्पन्न-त्वादिष्टैव भवति । पर्जन्योपि कालवर्षि भवतीत्यर्थः । देवा अपि इष्टैः यज्ञैः न नहि तृप्यन्ति, तृप्यन्त्येव । यागा अपि प्रवर्तन्त इत्यर्थः । मरुद्ब्रह्मति, वातोपि वाति, भानि नक्षत्राणि निर्मलाभानि उज्ज्वलतेजांसि भवन्ति । आशाः शान्ताः दश दिशः प्रसन्ना भवन्ति । उदधयः समुद्राः, अवधिं न भिन्दन्ति । सोमां न लङ्घयन्ति । क्षमाभूतः पर्वताः क्षमां बिभ्रति भूमिं धारयन्ति एव । त्रैलोक्यं न चलति सूर्यस्योदयास्तमयाभ्यामेव सर्वमिदं भवतीत्यर्थः सः सूर्यो वः श्रियेः स्तात् ॥ ८७

வ்யாபந்நர்து: ந காலோ

வ்யபிசரதிபலம் நௌஷதீ: வ்ருஷ்டிரிஷ்டா

நேஷ்டை: த்ருப்யந்நி தேவா நஹிவஹதி

மருந்நிர்மலாபாநி பாநி ।

ஆசா: சாந்தா ந பிந்தந்நி

அவதிமுததயோ பிப்ரதிக்ஷமாப்ருத: க்ஷமாம்

யஸ்மிந் ஸ்த்ரைலோக்யமேவம்

ந சலதி தபதி ஸ்தாத்ஸ ஸூர்ய: ஸூரியே வ: ॥ 87

சூரியன், தான் நியதிக்குக் கட்டுப்படுவதுடன் மற்ற பூதங்களையும் நியதிக்கு மாறாமல் இருக்கச் செய்கிறான் எப்படி? விளக்குகிறார் கவி.

ஆண்டவன் உலகை ஒரு நியதியோடு படைத்திருக்கிறான். அதற்குப் பெயர் ருதம் (ऋतम् - Rhythm) இந்த நியதியைத் தானே தவறாது கடைபிடிப்பதன் மூலம் சூரியன் மற்ற பூதங்களையும் நியதிப்படி, நடக்கும்படி செய்து காக்கின்றான். அவன் இப்படி நியதிக்குக் கட்டுப்படா விட்டால் यस्मिन्नुचलति உலகம் தவிக்கும் லோக: தபதி । அவன் ஒவ்வொரு ராசியிலும் முறைப்படி சஞ்சரிப்பதால் வஸந்தம் முதலிய ருதுக்கள் தடுமாறுவதில்லை. மரங்கள் பூக்கவேண்டிய காலத்தில் பூத்து, காய்க்கவேண்டிய காலத்தில் காய்த்து, பழுக்க வேண்டிய காலத்தில் பழுக்காமல் இருப்பதில்லை. மழை பொழிய வேண்டிய காலத்தில் பொழியாமலிருப்பதில்லை. அந்தந்தக் காலங்களில் செய்ய வேண்டிய யாகம் முதலிய கர்மாக்களை அவரவர் செய்யாமலிருப்ப தில்லை. தேவர்கள் காத்திருந்து அந்தந்த யாகங்களின் அவிகளைப் பெற்று திருப்தியடையாம லிருப்பதில்லை. காற்று வீசாமலிருப்ப தில்லை. தாமரைகள் மலராமல் இருப்பதில்லை. திசைகள் அமைதியற்று இருப்பதில்லை. கடல் கரையை மீறுவதில்லை. மலைகள் பூமியைத் தாங்காமல் தடுமாறச் செய்வதில்லை.

இப்படி ஆண்டவனின் நியதியைக் காக்கின்ற சூரியன் உங்களுக்கு மேன்மையளிக்கட்டும்.

कैलासे कृत्तिवासा विहरति विरहत्रासदेहोढकान्तः

शान्तिः शेते महाहावधिजलधि विना छयना पयनाभः ।

योगोद्योगैकतानो गमयति सकलं वासरं स्वं स्वयम्भू-

भूरि त्रैलोक्यचिन्ताभृति भुवनविभौ यत्र भास्वान्सवोऽव्यात् ॥

भुवनविभौ यत्र सूर्ये भूरि त्रैलोक्यचिन्ताभृति बहुतरां
 त्रैलोक्ययोगक्षेमचिन्तां विभ्रति सति । कृतिवासाः पशुपतिः ।
 विरहत्रासदेहोढकान्तः विकर्तन एव कर्तेतिकृत्वा, कैलासे विहरत्येव ।
 सदा योगक्षेमविधानजातश्रमः । पद्मनाभः अधिजलधि, जलधी । महाहौ
 सर्पराजे, स्वपिति छद्मना विना व्याजेन विना सत्यमेवेत्यर्थः । श्रान्तः
 सन् जगत्स्थित्याख्यस्य स्वकार्यस्य तत्रान्तरलाभात् योगोद्योगैकतानः
 अन्यपरताभावात् प्रणिधानोद्योगमानस एव सकलं स्वं आत्मीयदिवसं
 देवयुगसहस्रमीरितं, गमयति । एतमखिलं कालं योगोद्योगतत्परमानस
 एवं यापयति । सः, भास्वान् वः अव्यात् ॥

88

கைலாஸே க்ருதிவாஸா விஹரதி
 விரஹத்ராஸ தேஹோட காந்த: ச்ராந்தி சேதே
 மஹாஹாவதிஜலதி
 விநா சத்மநா பத்மநாப: ।
 யோகோத்யோகைகதானோ கமயதி ஸகலம்
 வாஸரம் ஸ்வம் ஸ்வயம்பூ:
 பூரி த்ரைலோக்யசிந்தாப்ருதி புவநவிபௌ
 யத்ர பாஸ்வந்ஸவோ(அ)வ்யாத் ॥

88

இந்த சுலோகத்தின் வாயிலாக சூரியனே மூவுலகையும்
 படைத்து, காத்து, அழிக்கும் பொறுப்பேற்றுக்
 கொண்டதனால் மும்மூர்த்திகளும் கவலையற்று
 ஒய்வெடுத்துக்கொள்கிறார்கள் என்கிறார்கள்.

மூன்றுலகங்களையும் படைத்தல்-காத்தல்-அழித்தல்
 ஆகிய முத்தொழில்களையும் சூரியனே செய்யும்
 அதிபதியானபோது, பிரம்ம, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியோர்
 தங்களது பொறுப்பிலுள்ள பணிகளை சூரியனே ஏற்று
 நடத்துவதால் எந்தவிதமான சிந்தையும்ற்றுவிட்டனர்

இதனால் யானைத்தோலை ஆடையாக அணியும் சிவபெருமான், பிரிவாற்றாமையின் காரணமாக பார்வதிதேவியைத் தனது சரீரத்திலேயே இணைத்துக் கொண்டுவிட்டார். கயிலையங்கிரியில் சிவன் அர்த்தநாரீஸ்வரராகி, ஆத்மாராமராக ரமிக்கிறார். காக்கும் தொழிலைச் செய்யும் மஹாவிஷ்ணு ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு, சமுத்திரத்தின் மத்தியில் ஆதிசேஷன் மீது பள்ளிகொண்டுவிட்டார். சிருஷ்டித் தொழில் புரியும் பிரம்மா, தனது மனத்தை அடக்கி யோகம் செய்வதில் இறங்கிவிட்டார். ஆகவே, முத்தொழில்களையும் புரியவல்ல, மூவுலகின் தலைவனான சூரியன், உங்கள் அனைவரையும் காப்பானாக.

एतन्मण्डलं खेतपति दिनकृतस्ता ऋचोऽर्चीषि यानि

द्योतन्ते तानि सामान्ययमपि पुरुषो मण्डलेऽणुर्यजूषि ।

एवं यं वेद वेदत्रितयमयमयं वेदवेदी समग्रो

वर्गः स्वर्गापवर्गप्रकृतिरविकृतिः सोऽस्तु सूर्यः श्रियो वः ॥ ८१

एतदिति ॥ समस्तवेदाधिगमनशीलं यं वेद । समग्रः सकलो वर्गः बृहस्पत्यादिः वर्गगण इत्यर्थः । अयं समस्तवेदवर्गः अमुं सूर्यमेव 'वेदत्रितयमयं वेद' एव त्रयीमयं चेति कथमिति चेत् दिनकृतः आदित्यस्य एतन्मण्डलं खेतपति ताः ऋचः ऋग्वेदः इत्यर्थः । मण्डलपरतया यदिति प्रयोगेपि ऋक्परतया ताः इति शब्दः प्रयुक्तः । दिनकृतो यान्यर्चीषि द्योतन्ते यानि तेजांसि भासन्ते तानि सामानि सामवेदः । मण्डले अणुः सूक्ष्मरूपः अयं पुरुषः ज्योतिर्मयः परब्रह्म स्वपुरुषः यजूषि यजुर्वेदः । अपि शब्दः समुच्चये । एवं वेदत्रितयमयमिति स्वर्गापवर्गप्रकृतिः अपवर्गः मुक्तिः स्वर्गापवर्गर्योः प्रकृतिः कारणं हेतुभूतः सुखार्थिनां स्वर्गप्रदः

मोक्षार्थिनां मोक्षप्रद इत्यर्थः । अविकृतिः स्वयं विकाररहितः सदैकरूप
इत्यर्थः । सः सूर्यो वः श्रियै अस्तु ॥ ८९

ஏதத்யந்மண்டலம் கே தபதி திநக்ருத
ஸ்தா ருசோ(அ)ர்சீம்ஷி யாநி
த்யோதந்தே தாநி ஸாமாந்யயமபி
புருஷோ மண்டலே(அ)ணுர்யஜும்ஷி ।
ஏவம் யம் வேத வேதத்திரதய மய மயம்
வேதவேதீ ஸமக்ரோ
வர்க: ஸ்வர்காபவர்க ப்ரக்ருதி:
அவிக்ருதி: ஸோ(அ)ஸ்து ஸூர்ய: ச்ரியோ வ: ॥ 89

மூன்று வேதங்களின் உருவமாகவும், புருஷ ஸ்வரூப
னாகவும் விளங்குகின்றவன் சூரியனே ! என்று கூறும்
வேதங்களின் கருத்தை இந்த சுலோகத்தில் கூறியுள்ளார்.

ஆகாய மண்டலத்தில் உஷ்ணத்தை வெளிப்படுத்து
கின்ற சூரிய மண்டலமே ருக்வேதம். சூரியனுடைய
பிரகாசத்தை உண்டாக்குகின்ற கிரணங்களே ஸாமவேதம்.
இந்தச் சூரிய மண்டலத்துள் அந்தர்யாமியாக,
அணுமாத்திரமாகவுள்ளவனும், யோகத்தால் மாத்திரமே
அறிய வல்லவனுமான பரமாத்ம ஸ்வரூபமே யஜுர்வேதம்.
இந்தவிதமாக, வேதத்தின் மர்மத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன்
(வேதத்ரயீ) மூன்று வேதங்களின் ஸ்வரூபமாகவே சூரியனைக்
காண்கிறான். மேலும், சுவர்க்கம், மோக்ஷம் ஆகியவற்றுக்கு
மூலகாரணமானாலும், என்றுமே விகாரமற்றவனான சூரிய
பகவான் உங்களுக்கு அளவற்ற செல்வத்தை அளிக்கட்டும்.

குடத்திற்கு மூலகாரணமான 'உருவமற்ற மண்'
குடமாகிறது. ஆகவே, காரணப் பொருள் வினைப்
பொருளாகும்போது மாறுபாடு அடைகிறது. ஆனால்
பரம்பொருளான சூரியன் சுவர்க்கம், மோக்ஷம் இவற்றிற்கு
மூலகாரணமானாலும்கூட மாறுபாடு அடைவதில்லை. (स्वर्गपितृ
प्रकृतिरपि अविकृतिः)

இந்த சுலோகத்தில் வேதங்களில் கூறியுள்ள கருத்தையும், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் உள்ள நாராயணோபநிஷத்தில் காணப்படும் கருத்தையும் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார் மயூரகவி.

भूमिं धाम्नोऽभिवृष्ट्या जगति जलमयीं पावनीं संस्मृताव-

प्याग्नेयीं दाहशक्त्या मुहुरपि यजमानां यथा प्रार्थितार्थैः ।

लीनामाकाश एवामृतकरघटितां ध्वान्तपक्षस्य पर्व-

ण्येवं सूर्योऽष्टभेदां भव इव भवतः पातु बिभ्रत्स्वमूर्तिम् ॥ ९०

அஸ்டபேதா யஸ்யாஸ்ச அஸ்டபேதா வक्ष्यमाणप्रकारेण अष्टभेदां स्वमूर्तिं बिभ्रत्सूर्यो भवतो युष्मान् पातु । कथमष्टभेदामिति । धाम्ना तेजसा । भूमिं आधारस्थानम् । जगति अभिवृष्ट्या । जलमयीं जलरूपाम् । संस्मृतावपि पावनीं स्मरणमात्रेण स्मृत्या अघनाशनेन शुद्धिकरी दाहशक्त्या आग्नेयीं अग्निसम्बन्धिनीं अग्निवद्दाहशक्तियुक्तां अतितापकरीमित्यर्थः । मुहुः प्रार्थितार्थैर्यज्वभिः प्रार्थितानामर्थानां यागप्रयोजनानां स्वर्गप्रजापश्वादिफलानां प्रदानेन यजमानात्मिकां यष्टृणां फलप्रदानस्यापि यजमानत्वमुत्प्रेक्षते । अन्यथा फलाभावो काम्यकर्मणामनुष्ठानमात्राभावादिति । अपि शब्दः समुच्चये । आकाश एव लीनां लब्धां ध्वान्तपक्षस्य पर्वणि कृष्णपक्षस्य पञ्चदश्यां अमावास्यायामित्यर्थः । अमृतकरघटितां चन्द्रसम्बन्धाम् । स्वयं सूर्यः इत्यष्टभेदः इति । भव इव ईश्वर इव । भूमिं जलमयीम् । पावनीं वायुसम्बन्धिनीं आग्नेयीं आकाशलीनां आकाशरूपेण परिणतां इत्यर्थः । अमृतकरघटितां सूर्यरूपां यजमानात्मिकामित्येव अष्टभेदां मूर्तिम् । विभर्ति सः इति शेषः ॥

பூமியம் தாம்நோ(அ) பிவ்ருஷ்ட்யா

ஜகதி ஜலமயீம் பாவநீம் ஸம்ஸ்ம்ருதாவபி-

ஆக்நேயீம் தாஹசக்த்யா முஹூரபி

யஜமாநாம் யதா ப்ரார்த்திதார்தை: ।

லீநாம் ஆகாச ஏவம் அருதகரகடிதாம்

த்வாந்த பக்ஷஸ்ய பர்வணி

ஏவம் ஸூர்யோ(அ)ஷ்டபேதாம் பவ இவ பவத:

பாது பிப்ரத்ஸ்வ மூர்த்திம் ॥

90

‘பரமசிவனைப் போலவே சூரியனும் அஷ்டமூர்த்தி களை (உருவங்களைக்) கொண்டவன்’ என்கிறார் மயூரகவி.

1. ஒளிக்கும், தாபத்திற்கும் (வெப்பத்திற்கும்) விளைநிலம் சூரியன். 2. மழை பொழிவதன் மூலம் உலகில் ஜலமயமாகவே பரவுகிறான். 3. நினைக்கும்போதே இன்பமளிக்கும் காற்றாகவே (குளிர்காலத்தில்) வளைய வருகிறான். 4. கொடிய பாவங்களையும், அதனால் ஏற்படும் துன்பங்களையும் சுட்டெறிக்கும் அக்நியாக விளங்குகிறான். 5. யாகத்தில் எஜமானன் பகச்செல்வம், வாழ்வு முதலியவை களை விரும்பி ஸங்கல்பம் செய்து கொள்கிறான். அதுபோல ஜகத்திற்கு எப்போது என்ன செய்ய வேண்டுமோ அவற்றை ஸங்கல்பிப்பது மட்டுமல்ல, அருளவும் செய்கிறான். 6. ஆகாயத்திலேயே சூழ்ந்திருக்கிறான். 7. அமாவாசையன்று சந்திரனுடன் கூடி மகிழ்கிறான். 8. ஸௌரமண்டல மத்யஸ்தம் ஸாம்பம் ஸம்ஸார பேஷஜம், என்று சிவபெருமானாகவே தனது ஸ்வரூபத்தால் விளங்குகிறான். இவ்விதம் பரமேச்வரனைப்போல அஷ்ட மூர்த்திகளைக் கொண்ட ஆதவன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

காளிதாஸன் இயற்றிய அபிஞ்ஞான சாகுந்தலம் என்ற நாடகத்தில் சிவபெருமானை அஷ்டமூர்த்தியாக யசுரீ: என்று வர்ணிக்கிறார். அந்தச் ச்லோகம் இங்கே நினைவு கூறத்தக்கது.

பாக்காலொந்நித்பபாக்கரபரிமலனாவிர்வத்பாடசோ-
 பவத்யா த்யக்தோருசுதோதகதி திவி வினதாமூனதா நீயமான் : ।

சபாசுவாபாபரான்யதிகமதரயந்யோ ஜகந்தி ஸ்துதோஸம்

தேவீதேவ: ச பாபாடபர இவ மூராதிர்வா பதிர்வ: ॥

99

பாக்காலொந்நித்பபாக்கரபரிமலனாவிர்வத்பாடசோ: பாக்காலே
 நவோதயாத் ப்ராஜேவ ஸ:கால எவ ஸ்நித்பாணாமுந்மிஷதா ப்நானாமாக்கரஸ்ய
 கமலாண்டஸ்ய பரிமலனேன சம்மதேனேன அவிர்வந்தி பாடானா சோபா யஸ்ய
 ச: ததோக்த: । பவத்யா அதிஸ்நித்யா த்யக்தோருசுதோதகதி: ஸூருநிமத: ஸுத:
 ஸூருசுத:, ஸூரு கைவல்யவிஷாட: யதா ததா । வினதாயா: ஸூருநா அருஜேன
 திவி நீயமான்: । சபாசுவாபாபரான்தானி । சபாஸிர்ஸுவை: ஸாஸ: ஸாக்கான்தோ
 அபரதிஷ்டா: யேஷா தானி ஜகந்தி சகலலோகானாமதிகம் எத்ய இத்யர்த:
 அதரயந் பரிவர்தனேன ஜகந்தி அதோஜதானி கர்வந் தேவீரலம் ஸ்துத: ஸோஸ்தா
 பதிர்வ: பாபாத் । அபரி மூராதிர்விவ அந்யோ விஷ்ணுரிவ । ஸோபி
 பாக்காலொந்நித்யா: ப்ரதமப்ரபுத்யா: ப்நாயா: கரபரிமலனேன கராப்யா
 சவாஹனேனாவிர்வத்சுரணசோ: । பரமபுருஷோதஹஜனதஸ்ய ஜுரோர்மஹத:
 ஸதயாம: ஸததி: ததவத்யா யதா த்யக்தோ பவதி ததா ஜருதேனாகாசே
 நீயமான்: । ததா திக்ரம்சமயே ஸாஸு த்ஷணாத் ஸாஸவஹிர்மூரானி சப ஜகந்தி
 அதிகமதரயந் । சப ஸாஸா இதி பதத்சுத: சபலோகானதிக்ரம்ய ஸபரி
 ஸ்தித: தேவீரலம் ஸ்துத: ச விஸ்வம் ரக்ததி ததததி ॥

99

ப்ராக்காலோந்நித்பபாக்கர-

பரிமிலந் ஆவிர்பவத்பாதசோபோ-

பக்த்யா த்யக்தோருகேதோதகதி

திவி விநதாஸுநுநா நீயமாந: ।

ஸப்தாச்வை: ஆப்தஅபராந்யதிகம்-

அதரயந்யோ ஜகந்தி ஸ்துதோ(அ)லம்

தேவைர்தேவ: ஸ பாயாத் அபர இவ

முராராதிரஹ்நாம் பதிர் வ: ||

91

சூரியனுக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும் ஒப்புமை கூறும்
ஸ்லோகம்.

மற்றொரு மஹாவிஷ்ணுவைப்போலக் காட்சி
யளிக்கும் பகலவன் உங்களைக் காக்கட்டும். முன்னால்
துயிலெழுந்த மஹாலக்ஷ்மி, மஹாவிஷ்ணுவினுடைய
சரணாரவிந்தங்களை நீவிவிட்டு சிவக்கவைக்கிறாள். சூரியன்
உதிப்பதற்கு சற்றுமுன் அதிகாலையில் மலர்ந்த தாமரைகளின்
ஒளியில் எதிரொளி பெற்ற சூரிய கிரணங்கள் செவ்வொளி
பெறுகின்றன.

அருணனுக்கோ, இடுப்புக்கீழ் அங்கங்கள்
விளங்கவில்லை. தேரோட்டி தொடைகளின்
வலுவினால்தான் முறைமீறத்துடிக்கும் குதிரைகளை அடக்க
முடியும். அப்படி அடக்கும்போது அருணனுக்கு எவ்வளவு
வலி இருக்கும் ? ஆனால் அதைக் கொஞ்சமும்
பொருட்படுத்தாமல் சூரியனிடமுள்ள பக்தியின் காரணமாக
ரதத்தை ஓட்டுகிறான்.

நாராயணனை கருடபக்ஷி தாங்கி ஆகாயத்தில்
பறக்கிறது. அப்போது நாராயணனுடைய தொடைகளுக்கு
வலி நேராதவாறு தனது மேனியை அமைத்துக்கொண்டு
கருடன் பறக்கிறான்.

சூரிய ரதத்தை குதிரைகள் எதிர்திசை (மேற்கு) நோக்கி
இழுத்துச் செல்லும்போது, உலகெல்லாம் கீழே மிகவும் கீழே
வெகுதூரத்தில காணப்படுகின்றன.

கருட வாகனத்தில் ஸ்ரீஹரி செல்லும்போது ஏழு
உலகங்களையும் கடப்பது நொடி நேரத்திலேயே நடந்து
விடுகிறது. இதனால் உலகங்கள் பின்தள்ளப்படுகின்றன.

சூரியனையும், நாராயணனையும் அனைத்து தேவர்களும் வணங்குகிறார்கள். அத்தகைய மற்றொரு நாராயணனாக விளங்கும் பகலவன் சூரியநாராயணன் உங்களைக் காக்கட்டும். (அபரீவ மூராதி:)

यः स्रष्टाऽपां पुरस्तादचलवरसमभ्युन्नतेर्हेतुरेकी

लोकानां यस्त्रयाणां स्थित उपरि परं दुर्विलङ्घ्येन धाम्ना ।

सद्यः सिद्धयै प्रसन्नद्युतिशुभचतुराशामुखः स्ताब्धिभक्तो

द्धेधा वेधा इवाविष्कृतकमलरुचिः सोऽर्चिषामाकरो वः ॥ ९२

इदानीं वेधसा साम्यमुच्यते । योऽऽपां सृष्टा सृष्टिप्रद इत्यर्थः । पुरस्तादचलवरसमभ्युन्नतेः अचलवरः पर्वतोत्तमः, पुरस्तात्प्राच्यां, विद्यमानोऽचलवरः उदयाद्विरित्यर्थः, तस्य समभ्युन्नतेः उच्छ्रायस्य, एको हेतुः निरपेक्षाहेतुः । आदित्योदयाश्रयत्यात् तस्य पर्वतेभ्यो गुणोत्कर्षो भवतीति तथा । यः परं अत्यर्थं, दुर्विलङ्घ्येन धाम्ना परैरप्राप्येन तेजसा उपलक्षितः, त्रयाणां लोकानां भूम्यन्तरिक्षस्वर्गानां, उपरि स्थितः, प्रसन्नद्युतिशुभ चतुराशामुखः, यस्य प्रसन्नया, द्युत्या दीप्त्या, शुभानि चतसृणां आशानां दिशां मुखानि, तथोक्तः आविष्कृतः कमलरुचिः, विकासः शोभा येन सः वेधाः इव, स्वमूर्त्या रविमूर्त्या चेति द्विप्रकारं विभक्तो ब्रह्मैव स्थितः । अर्चिषामाकरः तेजसां निधिः सूर्यः वः सद्यः सिद्धयै प्रार्थितलाभाय स्तात् । वेधा अपि, पुरस्तात्प्रथमं सृष्ट्यादौ अपां स्रष्टा “अप एव ससर्जादौ तासु वीर्यमवासृजदि” ति । अचलवराणां कुलाचलानां, उन्नतेः कारणभूतः तदाज्ञायैव तेऽपि उत्थापितां भूमिं धारयन्तीति । अथवा अचलानां स्थिरतराणां, वारणानां अभिलषितानां उत्पातकः लोकानामिति समानम् ।

प्रसन्नद्युतिशुभानि चतसृषु आशासु मुखानि यस्य सः । आविष्कृते
स्वजनन स्थानभूते कमले विधैरस्य रुचिः यस्य सः । भक्तानां सिद्धयै
भवति ।

92

ய: ஸ்ரஷ்டா(அ)பாம் புரஸ்தாத் அசுவவர-

ஸமப்யுந்நதே: ஹேதுரேகோ

லோகாநாம் யஸ்த்ரயாணாம் ஸ்தித

உபரி பரம் துர்விலங்க்யேந தாம்நா ।

ஸத்ய: ஸித்யை ப்ரஸந்நத்யுதி சுபசதுர-

ஆசாமுக: ஸ்தாத்விபக்தோ

த்வேதா வேதா இவ ஆவிஷ்க்ருத

கமலருசி: ஸோர்சிஷாம் ஆகரோ வ: ॥

92

சூரியன் இரண்டு விதமாகப் பிரிந்துள்ளான். ஒருவிதம் சூரியனாக. மற்றொரு விதம் பிரம்மதேவனாக வெவ்வேறு விதங்களில் செயற்படுகிறார் என்பதை இச்சலோகத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகிறார்களே.

சூரியன் முதலில் மழை பொழிவித்து ஜீவலோகத்தை நிலைநிறுத்துகிறான். பிரம்ம தேவனும் முதலில் நீரைத்தான் படைத்தான் என்கிறது வேதம். அப எவ சசர்ஜ் ஆதீ! தான் உதித்து சூரியன் உதயாசலத்திற்குப் பெருமையளித்தான். மலைகள் உயரமாக இருந்தால்தான் ஜலத்தின் மீது மிதக்கும் பூமி ஸ்திரமாக இருக்குமெனக்கண்டு, முதற்படைப்பிலேயே ஏழு குலாசலங்களை மிக உயரமாகப் படைத்தான் பிரம்மன். மூவுலகிலும் தன்னொளி பரவவேண்டியதன் பொருட்டு அவற்றிற்கப்பால் எட்டாத தூரத்தில் சூரியன் பிரகாசிக்கின்றான். பிரம்மதேவனோ ! மூவுலகங்களுக்கும் மேலே சில உலகங்களையும் தாண்டியுள்ள ஸத்யலோகத்தில் விளங்குகிறான். சூரியன் அங்குள்ளவர்கள் உடன் பயன்பெறவேண்டுமென நான்கு திசைகளிலும் தன் மங்கள கிரணங்களைப் பரப்புகிறான். நான்முகனோ நான்கு திசைகளிலும் தனது நான்முகங்களைக் கொண்டு

பிரஸன்னமாகி அருள்பாலிக்கின்றான். சூரியன் தாமரை மொட்டுகளை அவிழ்த்து அவற்றின் அழகைக்காட்டுகிறான். பிரம்மதேவன், தாமரையிலே பிறந்து அதற்குப் பெருமைகளைக் கூட்டுகிறான். பிரம்மதேவனுக்கீடான ஒளிவண்ணமான சூரியன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

சூரியன் மற்றும் பிரம்மதேவனுடைய செயல்கள் வெவ்வேறானாலும் அவற்றைக் குறிப்பிடும் சொற்கள் ஒன்றாக அமைத்திருப்பது இந்த சுலோகத்தில் தனித்ததொரு அழகைக் கூட்டுகிறது.

साद्विधूर्वीनदीशा दिशति दश दिशो दर्शयन्प्राग्दृशो यः

सादृश्यं दृश्यते नो दशशतदृशि त्रैदशे यस्य देशे ।

दीप्तांशुर्वः स दिश्यादशिवयुगदशादर्शितद्वादशात्मा

शं शास्त्यश्ववांस्य यस्याशय विदतिशयाद्वन्दशूकाशनाद्यः ॥ ९३

அட்வய: பர்வதா: । து: அகாஷம் । உவீ பூமி: । நதீஷா: சமூத்ரா: தீ: சஹிதா: சாட்வீரூவீநதீஷா: . தச டிஷோ ய: । பாக் ப்ரதமம் । ட்ஷோ நயநானி டிஷதி । அலோகநப்ரடானேன லோகஸ்ய சக்ஷுரேவ ட்டாதிதி । தசஸதஹ் சஹஸாக்ஷ: , தேன சஹவர்தத இதி ச தசஸதஹ் தசஸதஹி செந்நே த்ரிதஸானா் அயத்ரீதச: த்ரீதசே । தேசே ஸ்வர்ண இத்யர்த: । இந்ந்ராடாதி: ஸ்வர்ணேபி யஸ்ய சாஹ்ஸ்ய் நோ ட்ஷயதே ட்ந்ந்ஷூகா: ஸ்பர்ஸ்தே அஸனம் யஸ்ய ச: ட்ந்ந்ஷூகாஸன: ஸரூட: , தஸ்ய அட: பூர்வஜோ ட்ந்ந்ஷூகாஸனாட: அரூண: யஸ்ய ச: , அாஸாயவித் அபிப்ராஸஜ்ஞோ பூத்வா தடநு஑ுணமேவ அதிஸயாத் அக்ஷாந் அஸ்வாந் ஶாஸ்தி டீர்த்ரதர்மஸ்வா்ஸ்த்ரோடயதி ச: அஸிவயு஑டஸாடர்ஸிதத்வாடஸாத்மா, அஸிவா அஸோபநா । யு஑ானா் சதுர்ணா் யு஑ானா் தஸா அவஸ்தா யு஑ானா் அஸுபதஸ- யு஑ான்த: அஸிவயு஑டஸாயா் டர்ஸிதத்வாடஸாத்மா । டர்ஸிதா: த்வாடஸாத்மான: ஸ்வமூர்தயோ யேன ச: । டீஸா்ஸு: உஷ்ணரஸி: । வ: ஶ் டிஸ்யாத் ஸுஸ்ய் ட்டாது ॥

ஸாத்ரித்யூர்வீந்தீசாதிசதி

தச திசோ தர்சயந் ப்ராக்த்ருசோ ய:

ஸாத்ருச்யம் த்ருச்யதே நோ ஸதசதத்ருசி

த்ரைதசே யஸ்ய தேசே।

தீப்தாம்சர்வ: ஸ திச்யாத்

அசிவ யுகதசாதர்சிதத்வாதசாத்மா

சம் சாஸ்த்யச்வாம்ச யஸ்யாசய-

விததிசயாத் தந்தகுகாசநாத்ய: ||

93

மயூரகவி பல சுலோகங்களில் சொற்களின் ஓசையை வெளிப்படுத்துவதற்காக ஒரே அக்ஷரத்தைப் பலமுறை உபயோகப்படுத்துகிறார். இதனால் சுலோகங்களைப் படிக்கும்போது அதன் சொல்லழகை அதிகமாகச் சுவைக்க முடிகிறது. இந்த மயூர சதகத்திற்கு உரை எழுதிய பெரியோர்களில் ஒரு உரையாசிரியர் 'சில சுலோகங்களில் ஒரே அக்ஷரத்தைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அதன் மந்திர சக்தியை வலுப்படுத்தி அதனால் பாராயணம் செய்பவர் களுக்கு நற்பயன்கள் பெருக அருளுகிறார்.' என்று கூறியுள்ளாராம். அந்த முறையில் பல சுலோகங்களை உதாரணமாகக் கூறலாம். 36வது சுலோகத்தில் ३ (த்ய) என்ற எழுத்தும்; 70வது சுலோகத்தில் २६ (ந்த) என்ற எழுத்தும் வருவதைப் போலவே, இந்த ஸ்லோகத்தில் २(ச) என்ற எழுத்து அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரு சித்திர சாலையின் சுவற்றில் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற சித்திரங்களின் நுட்பங்களையும், அழகையும் காண்பதற்கு ஏற்றவாறு (Focus Lamp) ஒளிவிளக்குகள் பொறுத்தப்பட்டிருக்கும் அதனடியில் நின்று சித்திரத்தைப் பார்த்து ரஸிக்கிறோம். அது போல २६: கிழக்கில் நின்று சூரியனைப் பின்புறத்தில் வைத்துப் பார்த்தால் பார்க்கின்றவனுக்கு அவன் (சூரியன்) Focus Lamp பண்ணுகிற எடுத்துக் காட்டுகிற மலைவளம், நிலவளம், நதிவளம் ஆகியவற்றைப் பத்துத் திசைகளிலும் பார்க்கும்படி அருள்

செய்கிறான். அப்படிப் பார்க்கும்போது இத்தகைய அருமையான இயற்கைக் காட்சிகள் தேவலோகத்தில் பார்க்கக் கிடைக்குமா? இந்திரனுக்கு ஆயிரம் கண்கள் இருந்துதான் என்ன பயன். நமக்கு இரண்டு கண்களே படைத்த நமக்குக் கிடைக்கும் பாக்யம் அவனுக்கு உண்டா? சூரியன் பன்னிரண்டு உருவங்களாக* பிரளய காலத்தில் விரிந்து, உலகம் என்ற பாயைச் சுருட்டுகின்றான் என்கிறது புராணம் அவன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அருணன் குதிரைகளை ஏவுகிறான் என்ற கருத்தைக் கூறும் நான்காம் பாகத்தில் சொல்லழகு கவனத்திற்குரியது. இத்தகைய சிறப்புமிக்க சூரியன் மங்களங்களை அளிக்கிறான்.

तीर्थानि व्यर्थकानि हदनदसरसीनिर्झराम्भोजनीनां

नोदन्वन्तो नुदन्ति प्रतिभयमशुभं श्वभ्रपातानुबन्धि ।

आपो नाकापगाया अपि कलुषमुषो मज्जतां नैव यत्र

त्रातुं यातेऽन्यलोकान् स दिशतु दिवसस्यैकहेतुर्हितं दः ॥ ९४

यत्र यस्मिन्नादित्ये अन्यलोकान् त्रातुं याते अस्तमिते सति ।
एतान्येव भवन्ति । कथमिति हदाः प्रशस्तजलाशयाः पुष्करादयः नदाः,
प्रत्यक्स्रोतसः, सरस्यः, सरांसि मानसादीनि, निर्झराः पर्वतोद्भूता प्रवाहः
अम्भोजिन्यः प्रशस्ताः पद्मिन्यः, हदनदसरसीनिर्झराम्भोजनीनां, तीर्थानि
पुण्यस्थानानि अवतरणहितप्रदादिसम्बन्धीनि तीर्थानि मज्जतां स्नानं

* பிரளய காலத்தில் சூரியன் தனது பன்னிரண்டு உருவங்களுடன் காட்சி தருகிறான் என்று வேதம் கூறுகிறது. இக்கருத்தையே மயூர கவியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சூரியனின் பன்னிரண்டு உருவங்களாவன - ஧ாதா, அர்யமா, மித்ர, வருண, அம்ச, பக, இந்த்ர, சிவா, விஷ்ணு (தாதா, அர்யமா, மித்ர, வருண, அம்ச, பக, இந்த்ர, விவஸ்வான், பூஷா, த்வஷ்டா, ஸவிதா, விஷ்ணு)

कुर्वतां व्यर्थकानि भवन्तीत्यर्थः । व्यर्थं जलं येषां तानि व्यर्थकानि । न पापहराणि भवन्तीत्यर्थः । तथा श्वभ्रपातानुबन्धि तथा श्वभ्रपातानुबन्धि श्वभ्रं गतः श्वभ्रे नरकाख्ये गते पातं निपतनं अनुबध्नातीति तच्छील्ये णिनिः । अत एव प्रतिभयं, अशुभं पापम् । उदन्वन्तः समुद्राः न नुदन्ति । समुद्रा अपि मज्जतां पापं न घ्नन्ति । तथा नाकापगायाः, स्वर्गनद्या अप्यापः मज्जतां कलुषमुषः नैव पापहराः । रात्रौ स्नाननिषेधात् रात्रौ स्नानं कुर्वीत इति वचनात् । सर्वतीर्थानामप्यवगाहनं निष्प्रयोजनमित्यर्थः । स दिवसस्यैकहेतुः । दिवसकरः वः हितं दिशतु ॥ १४

தீர்த்தாநி வ்யர்த்தகாநி ஹரத நத ஸரஸீ-

நிர்ஜராம்போஜநீநாம்

நோதந்வந்தேதோ நுதந்தி ப்ரதிபயமகப

ச்வப்ரபாதாநுபந்தி ।

ஆபோ நாகாபகாயா அபி கலுஷமுஷோ

மஜ்ஜதாம் நைவ யத்ர

த்ராதும் யாதே (அ)ந்யலோகாந்

ஸ திசது திவஸஸ்யைக ஹேதுர் ஹிதம் வ: ॥94

புனித நீராடி புண்ணியம் பெறுவதற்கும் சூரியனே காரணமாகிறான் என்கிறார் மயூரகவி இந்த சுலோகத்தில்.

நதிகளைப் புண்ணிய நதிகள் என்கிறோம். வேதங்களில் கூறப்பட்ட கர்மாக்களை ஆற்றி நற்பயன்களைப் பெறலாம் என்கிறோம். சமுத்திர ஸ்நாநம் பாபவிமோசனம் என்கிறோம். கங்கையில் மூழ்கினால் பாபங்கள் அகலும் என்கிறோம். மற்ற உலகங்களைப் பேணிக்காக்க சூரியன் சென்றுவிட்டதால் இரவு வந்தபோது அத்தனைப் புண்ணிய தீர்த்தங்களும் பயனற்றுப்போய் விடுகின்றன. அவற்றின்

இத்தனை பெருமைகளும் சூரியன் உதித்துப் பகல் வந்தபோது, நாம் செய்தால்தான் பயன் உண்டு. இரவில் செய்தால் பயனில்லை. அத்தகைய பகல் நேர்வதற்கு ஒரே காரணமான சூரியன் உங்களுக்கு ஹிதத்தை அருளட்டும்.

एतत्पातालपङ्कप्लुतमिव तमसैवैकमुद्गाढमासी-

दप्रज्ञाताप्रतर्क्य निरवगति तथाऽलक्षणं सुप्तमन्तः ।

यादृक्सृष्टेः पुरस्ताद्निशि निशि सकलं जायते तादृगेव

त्रैलोक्यं यद्वियोगादवतु रविरसौ सर्गतुल्योदयो वः ॥ ९५

एतत्त्रैलोक्यं निखिलं निशि निशि यद्वियोगात् यस्यास्तमयाद्धेतोः तादृग्जायते तादृशं भवति सृष्टेः पुरस्तात्, यादृक् यादृशं तादृशमिति । कथमिति उद्गाढं निबिडतमं एकमेव सिततया व्यतिरिक्तं दृष्टमेकं चिदन्यदिति । कथमिव पातालपङ्कप्लुतमिव पाताल कदमेनाभिप्लुतमिव तम एवासीत् इति । अप्रज्ञाताप्रतर्क्य, प्रकर्षेणज्ञातं प्रज्ञातं अवयवशो ज्ञातमित्यर्थः । प्रज्ञानं न भवतीत्यप्रज्ञातम् । अप्रज्ञातं ईदृक्तया अनिरूप्यम् । अप्रज्ञातं च तत् अप्रतर्क्यं चेति समासः । निरवगति अगत्यविषयं रूपज्ञानस्याप्यविषयमित्यर्थः । तथा च अलक्षणं, लक्षणशून्यम् । इदमीदृगिति वक्तुं अशक्यम् । अतः सुप्तं अन्तर्लीनेन्द्रियव्यापारसमागमादवशेषं भूत्वा निद्रां गतं एवं जायत इति सृष्टेः पुरस्तादपिदं जगदेवमासीत् ।

“आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम् ।

अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः ॥” इति ।

असौ सर्गतुल्योदयः जगत्सृष्टेः प्रागवस्थातुल्यः उदयः यस्य सः,
सृष्टिरिव जगतो भवतीति स्वर्गतुल्योदयो रविः । वः अवतु ॥ ९९

ஏதத்பாதாலபங்கப்லுதமிம தமஸை-

வைகமுத்காடமாஸீத்

அப்ரக்ஞாதாப்ரதர்க்யம் நிரவகதி

ததா(அ)லக்ஷணம் ஸுப்தமந்த: ।

யாத்ருக்ஸ்ருஷ்டே: புரஸ்தாந்நிசி நிசி

ஸகலம் ஜாயதே தாத்ருகேவ

த்ரைலோக்யம் யத்வியோகாத்-

அவது ரவிரசௌ தர்கதுல்யோ தயோ வ: ॥

95

சூரியன் உதிக்காவிடில் மூவுலகும் 'இருள்மயமாக இருக்கும்' என்றும், சூரியனே உலகை சிருஷ்டிக்குமாப் போலத் திகழ்கிறான் என்றும் குறிப்பிடுகிறார் இந்த சுலோகத்தில்:

சூரியன் உதயமாகாவிட்டால், மூவுலகங்களும் 'பாதாளத்தில் உள்ள சேற்றால் பூசப்பட்டதுபோல' எங்கும் இருளாகக் காணப்படும். அப்போது இன்னது என்பது புரியாமலும், விளங்காமலும் சிருஷ்டிக்கு முன் உலகம் எவ்வாறு இருள்மயமாக இருந்ததோ, அவ்விதமே உலகமிருக்கும். அவன் உதித்தவுடன் முன்னிருந்தவாறே அனைத்துமே உண்டாகுமே(புலப்படுமே) ஆகவே, புதிய சிருஷ்டிகர்த்தா போலுள்ள சூரியன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

உலக சிருஷ்டிக்கு முன்னர் எங்குமே இருள்மயமாக இருக்கும் என்ற மனுஸ்மிருதியில் காணப்படும் அசாதித் தமோஹிதமபிஜயம் | அபரத்யம்விஜயம் ப்ரஸுமமீவ சர்வத்: ॥ என்ற சுலோகத்தின் கருத்தை அடியொற்றிப் பாடியுள்ளார் மயூர கவி.

கண்டத்திற்கும், அமெரிக்கா கண்டத்திற்கும் உள்ள நேரத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளமையைக் கருத்தில் கொள்ளலாம்.

சூரியன் தன்னிச்சையாகவே செயல்படவல்லவன். தனது (ப்ரபுத்துவ) ஆளுமையின் காரணமாக, உலகுக்கு நன்மைகளைச் செய்கிறவன். தேசமோ அல்லது காலமோ (கிழக்கு முதலிய திசைகளும், காலை-நண்பகல்-மாலை முதலிய வேளைகளும்) சூரியனைக் கட்டுப்படுத்தமாட்டாது. ஆயின், சூரியனுக்கே, தேசம் (திசைகளும்) காலம், (காலை முதலிய வேளைகளும்) கட்டுப்பட்டுள்ளன. ஏனெனில் இந்தத் த்வீபத்தில் அஸ்தமன பர்வதமே மற்றொரு த்வீபத்தில் உதய பர்வதமாகிறது. இந்த த்வீபத்தில் குளுமையான நிலவுடனும், நக்சத்திரங்களுடனும், பிரகாசிக்கின்ற இரவுக் காலத்தில், மற்றொரு த்வீபத்தில் கடுமையான வெப்பம் பொருந்திய பகற்பொழுதாகும். எப்பொழுதும் மேரு மலையைச் சுற்றிலும் பெருமை வாய்ந்த, தினங்களுக்குக் காரணமான தினகரன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

சூரியன் காலையில் உதிக்கிறான். மாலையில் அஸ்தமிக்கிறான். என்பது உலக வழக்கு. உண்மை என்ன? சூரியன் உதிக்கும்போது பகல் விடிகிறது. அவன் மறையும்போது இரவு வருகிறது. 'இதுதான் உண்மை' என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? ஒரே நேரத்தில் பகலும், இரவும் பூமியின் எதிர்புறப் பக்கங்களில் உண்டாகிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் சூரியன்தானே! ஆகவே, காரணத்துக்கேற்ப காரியம் என்ற நியதிப்படி மேலே சொன்னது உண்மையெனக் கண்டு கொள்ளவேண்டும். स्वप्रभुत्वाहितभुवनहितः தனது ஆளுமையினால் உலகத்திற்கு பகலிரவுகளை அளித்து ஹிதம் செய்கிறான் சூரியன் என்பது மையக் கருத்து.

व्यग्रैरग्र्यहेन्दुयसनगुरुभरैर्नो समग्रैरुदयैः

प्रत्यग्रैरिषदुग्रैरुदयगिरिगतो गोगणैर्गोस्यन् गाम् ।

उद्गाढार्चिर्विलीनामरनगरनग्रावगर्भाभिवाह्वा-

मग्ने श्रेयो विधत्ते ग्लपयतु गहनं स ग्रहग्रामिणीर्वः ॥ ९७

व्यग्रैरिति । व्यग्रैः शीघ्रगामिभिः । अश्रयग्रेन्दुग्रसनगुरुभरैः अग्रयाः
ग्रहाः शुक्रबृहस्पत्यादयः, अग्रे ग्रहाणामिन्दोः ग्रसनं तिरस्करणं,
तिरस्करणे कृते, ग्रस्ता इव भवन्ति तेन गुरुभरैः नो समग्रैरसम्पूर्णैः
उदग्रैरुत्तुङ्गैः । प्रत्यैग्रैः अभिनवैः ईषदुग्रैः अल्पोष्णैः । गोगणैः रश्मिसमूहैः ।
गां भूमिं, गौरयन् पाटलयन् पाटलीकुर्वन् यः तामेव गां अह्नां अग्रे प्रातः,
उद्गाढार्चिर्विलीनामरनगरनगग्रावगर्भामिव, विधत्ते । उद्गाढेन
सन्निकृष्टत्वात्प्रवृद्धेन अर्चिषा तेजसा विलीनाः द्विवीकृताः, अमरः
नगरनगग्रावाणः अमरनगरं अमरावती, अमरनगरस्य नगः तदाश्रयपर्वतः
सुमेरुः, तस्य ग्रावाणः सौवर्णा इव गर्भे यस्य सा तथोक्ता । दीप्तेन स्वर्चिषा
द्विवीकृतमुमेरु सुवर्णपाषणरसप्रवाहपूर्वामिव भूमिं करोतीत्यर्थः । स
ग्रहग्रामिणीः ग्रहाणां प्रधानोऽर्कः वो गहनं कल्मषं ग्लपयतु नाशयतु
इति यावत्, यथा गहनं काननं ग्लपयति ग्लापितं करोति शोधयति
तद्वदितिभावः ॥

99

வ்யக்ரை: அக்ரய க்ரஹேந்து க்ரஸந குருபரை:

நோ ஸமக்ரை: உதக்ரை:

ப்ரத்யக்ரை: ஈஷதுக்ரை: உதயகிரிகதோ

கோகணை: கௌரயந் காம் ।

உத்காடார்சி: விவீநா அமரநகர-

நகக்ராவகர்பாமிவாஹ்நநாம்

அக்ரே ச்ரேயோ விதத்தே க்லபயது கஹநம்

ஸ க்ரஹ க்ராமணீர்வ: ||

97

பல்வேறு வகைப்பட்ட கிரணங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குபவன் சூரியன் என்கிறார்களே.

சூரியனுடைய கிரணங்கள் உதயகிரியில் பரவும்போது எல்லாக் கிரணங்கும் ஒரே திறன் பெற்றவையல்ல. சில கிரணங்கள் கடுமையானவை. முன்னே சென்று கொண்டிருக்கிற சுக்கிரன், சந்திரன் முதலிய கிரஹங்களை விழுங்கிவிடுகின்றன. (ஒளி குன்றுமாறு செய்துவிடுகின்றன) சில கிரணங்கள் முழுமையானவை. சமீப: சில கிரணங்கள் முன் முனையில் மட்டும் அதிக ஒளி பெற்றவை. உதாரண: சில கிரணங்கள் புத்தம்புதியவை. அதிகத் திறன் பெற்றவை. பரவல்: சில கிரணங்கள் சற்றே கடுமையானவை. இப்படி: இவையனைத்தும் பூமியில் இடத்துக்குத் தக்கவாறு பரவி, பூமிக்கு மேன்மையளிக்கின்றன. ஆனால் தேவலோகத்தில் பரவும் கடுமையான அடர்ந்த கிரணங்கள் அங்குள்ள நகரங்கள், மலைகள், பாறைகள் இவற்றை நாம் காண முடியாமல் கண்களைக் கூசவைத்து, தமக்குள்ளே மறைத்தே வைத்துக்கொள்கின்றன. இப்படி கிரஹங்களின் நாட்டாண்மைக்காரனான சூரியன் உங்கள் கஷ்டங்களைப் போக்கட்டும்.

சூரிய ஒளிக்கதிர்களின் வீச்சை இன்றைய விஞ்ஞான ஆராய்சியாளர்கள் பல விஞ்ஞானக்ருவிகளின் மூலம் கணக்கிட்டு கூறுகிறார்கள். ஆயினும், ஒருவிதக் கருவியின் உதவியும் இல்லாமல் நம் முன்னோர்கள் ஒளிக்கதிர்களின் தன்மையைப் பார்த்துக் கூறியவர்கள் என்பதற்கு இந்தச் சீலோகம் சான்று.

नाकौकः प्रत्यनीकक्षतिपटुमहसां वासवाग्रसराणां

सर्वेषां साधु पातां जगदिदमदितेरात्मजत्वे समेऽपि ।

येनादित्याभिधानं निरतिशयगुणैरात्मनि न्यस्तमस्तु

स्तुत्यस्त्रैलोक्यवन्द्यैस्त्रिदशमुनिगणैः सौऽशुमान् भ्रैयसे वः ॥

नाकौकसः स्वर्गैकसः तेषां प्रत्यनीकाः परिपन्थिनः, असुरादयः,
तेषां क्षतौर्हिंसायां पटु समर्थं महस्तेजः येषां ते, नाकौकः प्रत्यनीकक्षतिपटुः
महसां, सर्वेषां इदं जगत् साधु शोभनं पातां रक्षताम् । वासवाग्रेसराणां
इन्द्रप्रमुखानां सर्वेषां देवानां, आत्मजत्वे अदितेः आत्मजत्वे अदितेः
आत्मजत्वे समेपि अदितिः देवमाता तस्याः पुत्रत्वे सर्वेषां तुल्येऽपि येन
निरतिशयगुणैः उत्तमगुणैः आदित्याभिधानं आदित्य इति संज्ञा । आत्मनि
न्यस्तं आत्मन्येवाहितम् । अदितेरपत्यं, आदित्यम् । आदित्ये वा देवानां
सर्वेषां साधारणेऽपि, सूर्य एवादित्य इत्यभिधीयतेति सः त्रैलोक्यवन्द्यैः
त्रिदशमुणिगणैः स्तुत्यः तेभ्योपि वरिष्ठः अंशुमान् वः श्रेयसे अस्तु ॥

நாநெளக: ப்ரத்யநீகக்ஷதிபடு மஹஸாம்

வாஸுவாக்ரேஸராணாம்

ஸர்வேஷாம் ஸாது பாதாம் ஜகதிதம்-

அதிதே: ஆத்மஜத்வே ஸமே஽பி ।

யேநாதித்யாபிதாநம் நிரதிசயகுணை:-

ஆத்மநி ந்யஸ்தமஸ்து

ஸ்துத்ய: த்ரைலோக்யவந்த்யை:

தீர்த்தசமுனிகனை: ஸோ(அ)ம்சுமாந் ச்ரேயஸே வ: ||

சூரியனை 'ஆதித்யன்' என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவதற்கான காரணம் என்ன? விளக்குகிறார் கவி.

இந்திரன் முதலானவர்கள் அதிதியின் பிள்ளைகள். அனைவருமே வலிமைமிக்கவர்கள் ஸ்வர்கத்தை ஆக்ரமிக்கின்ற தேவர்களின் எதிரிகளை ஒழிப்பதில் வலிமையுடையவர்கள்தாம். மூவுலகையும் கொண்ட இந்த ஜகத்தைக் காப்பவர்கள்தாம். இவர்கள் அதிதியின் பிள்ளைகளாயினும், அவர்களுக்கு ஆதித்யர்கள் என்ற பெயர் கிடையாது. அந்தப் பெயரை, நிகரற்ற ஆத்ம குணங்களால் தனக்கே

உரிமையாக்கிக் கொண்டவன் சூரியன். 'அதிதி அவ்வளவு பதிவ்ரதா தர்மத்தில் மேம்பட்டு மஹிமை பொருந்தியவள். அவளுக்குப் பிறந்தோம்' என்ற பெருமைப்பட்டுக்கொள்ள இந்திரன் முதலானோர்கூசிக்குறுகிக்கொண்டு நிற்கும்போது, சூரியன் ஒருவனே 'நான் அதிதி பெற்ற பிள்ளை' என்ற பெருமைக்குத் தகுதி பெற்றிருக்கிறான் என்றால், அவன் எவ்வளவு மாண்பு மிக்கவனாக இருக்க வேண்டும்? ஆம் ... அப்படித்தான் மூவுலகிலும் மிகவும் புகழ் படைத்த பெரியோர்கள் சூரியனை ஆதித்யன் என்று கொண்டாடுகிறார்கள். இத்தகைய 'ஆதித்யன்' உங்களுக்கு மேன்மையளிக்கட்டும்.

योनिः साम्नां विधाता मधुरिपुरजितो धूर्जटिः शङ्खोऽसौ

मृत्युः कालोऽलकायाः पतिरपि धनदः पावको जातवेदाः ।

इत्थं संज्ञा इवित्थादिवदमृतभुजां या यदृच्छाप्रवृत्ता-

स्तासामेकोऽभिधेयस्तदनुगुणगुणैर्यः स सूर्योऽवताढः ॥ ९३

விधाता ब्रह्मा, साम्नां योनिः इत्याख्या इति शेषः, सर्वत्र सम्बध्यते । मधुरिपुः विष्णुः, अजित इत्याख्यायते धूर्जटिः पशुपतिः, शङ्खः इत्याख्यायते, मृत्युः यमः, काल इति, अलकायाः पतिः वैश्रवणः, धनद इति जातवेदाः अग्निः पावक इति, इत्थं अमृतभुजां ब्रह्मादीनां संज्ञाः इवित्थादिवत् इवित्थादि साङ्केतिकसंज्ञा इव यदृच्छाप्रवृत्ताः जात्या क्रियया गुणेन च सार्धं अभिदधत्यः सा केवलं अस्येयं संज्ञा अस्येवं संज्ञा ज्ञेति, अवयवार्थशून्याः अखण्डाः प्रवृत्ताः तासां संज्ञानां तदनुगुणगुणैः तदनुसृपैः गुणैः योऽसौ एक एवाभिधेयः तत्तद्गुणयोगात् अवयवार्थानुसन्धाने तासां वाच्यः । कथमिति चेत्, उच्यते । सूर्यश्चमय एव सामवेदा इति प्रागुक्तम् ।

अर्चीषि यानि द्योतन्ते, तानि सामानि । तस्मादयमेव साम्नां योनिः
उत्पत्तिस्थानं न ब्रह्मा । सन्तताभिधेयः अयमेव च सर्वैरजितः, न मधुरिपुः
जरासन्धेन जितत्वात् । अयमेव शङ्करः शं सुखं करोतीति शङ्करः
सर्वभक्तप्राणिनां स्वर्गमोक्षप्रदानात्, न तु धूर्जटिः । अयमेव पावकः ।
एवंभूतः स सूर्यो वः अवतात् ॥

99

யோநி: ஸாம்நாம் விதாதா

மதுரிபு ரஜிதோ தூர்ஜடி: சங்கரோ (அ)ஸௌ
மருத்யு: கால: அலகாயா: பதிரபி தந்த:

பாவகோ ஜாதவேதா: ।

இத்தம் ஸம்நா டவித்தாதிவதம்ருத புஜாம்

யா யத்ருச்சா ப்ரவ்ருத்தா:

தாஸாம் ஏகோஅபிதேய: ததநுகுணகுணைய:

ஸ ஸூர்யோ(அ)வதாத் வ: ॥

99

ஒருவனுக்குப் பெயர்வைத்தால் பொருத்தமாக இருக்க வேண்டும். குருடனுக்குக் கண்ணன் என்ற பெயர் பொருந்துமா? அது போல பிரம்மாதி தேவர்களுக்கு அமைந்த சில பெயர்கள் அவர்களுக்குப் பொருந்தா, சூரியனுக்கே பொருந்தும், என நிந்தா ஸ்துதியாகச் சொல்கிறார் கவி.

வேதங்களின் ஒரு பகுதியான ஸாமவேதத்திற்குக் காரணமான பிரம்ம தேவனுக்கு (நான்கு வேதங்களிலும் கூறப்பட்ட விதிகளை வகுத்தவன்) விதா என்ற பெயர் பொருந்துமா? நான்கு வேதங்களிலும் கூறப்பட்ட கடமைகளை ஆற்றக் காலம் வகுத்துக் கொடுத்தவன் சூரியன், என்ற முறையில் (விதா) விதாதா என்ற பெயர் சூரியனுக்கே

பொருந்தும். மது என்ற அரக்கனைக் கொன்ற நாராயணனுக்கு அஜித: (अजित:) வெல்லப்படாதவன் என்ற பெயர் பொருந்துமா ? மது என்ற அரக்கனிடம் தோற்றுப்போன விஷ்ணுவை துர்காதேவி வெற்றிபெற வைத்தாள் என்று தேவி மாஹாத்மியம் கூறுகிறதே. சூரியனே எவராலும் வெல்லப்படாதவன். அவனே அஜிதன் (अजित:) என்ற பெயருக்கும் பொருத்தமானவன். துர்ஜடி: (दुर्जटि:) என்றால் புழுதி நிறைந்த சடை படைத்தவன் என்று சிவனுக்குப் பெயர். அவனுக்கு 'சங்கரன்' க்ஷேமத்தையளிப்பவன் என்ற பெயர்பொருந்துமா ? சூரியன் எவ்விதத்திலும் வறியவர்களுக்கு க்ஷேமத்தை யளிப்பவன் என்பது அனைவருக்கும் கண்கூடு. ஆகவே சூரியனுக்கே சங்கரன் என்ற பெயர் பொருந்தும். ம்ருத்யு என்ற பெயர் யமனுக்கு. காலன் என்றும் யமனுக்கு மற்றொரு பெயருண்டு. சூரியன் தினந்தோறும் தோன்றி மறைவதால் ஏற்பட்ட காலக்கணக்குப்படி ஒருவனுக்கு ஆயுள் முடிந்தால் அவனை ம்ருத்யுவான யமன் மரிக்கச் செய்வான். இவனுக்குக் காலன் என்ற பெயர் எப்படிப் பொருந்தும் ? பொருந்தாது. 'காலன்' என்ற பெயர் சூரியனுக்கே பொருந்தும். அளகாபுரி மன்னன் குபேரன். இவன் செல்வத்தைக் காப்பவன். நிதிபாலகன். இவன் செல்வத்தைக் காப்பவனே தவிர செல்வத்தை அவன் அளிக்க முடியாது. சூரியனுடைய தலைமையில் செயல்படும் கிரஹங்களின் நிலைக்கேற்ப ஒருவனுக்கு செல்வத்தை அளிப்பவன் சூரியன். ஆதலால் குபேரனை தனத: (தனத:) என்ற பெயரால் அழைப்பது பொருந்தாது. சூரியனுக்கே தனத: என்ற பெயர் பொருந்தும். நெருப்புக்கு ஜாதவேத: (जातवेद:) என்ற பெயருண்டு. வேதங்களில் பிறந்தவன் என்று பொருள்படும். இது எப்படி அக்னிக்குப் பொருந்தும் ? பொருந்தாது. சூரியன்

ரிஷிகள் வேதமோதுகின்றார்கள். ஆகவே ஜாதவேத: என்ற பெயர் சூரியனுக்கே பொருந்தும்.

ஆகவே, தேவர்களுக்குக் காரணமின்றி யத்ருச்சையாக எதிர்பாராமல் இப்பெயர்கள் அமைந்துவிட்டன. ஆனால் சூரியனுக்கோ இவை காரணப்பெயர்களாகிவிட்டன. பெயருக்குத் தக்க திறமையும் படைத்தவர் சூரியன். இத்தகைய சூரியன் உங்களைக் காக்கட்டும்.

देवः किं बान्धवः स्यात्प्रिय सुहृदथवाऽऽचार्य आहोस्विदर्यो

रक्षा चक्षुर्नृदीपो गुरुतु जनको जीवितं बीजमोजः ।

एवं निर्णीयते यः क इव न जगतां सर्वथा सर्वदाऽसौ

सर्वाकारोपकारी दिशतु दशशताभीषुरभ्यर्थितं वः ॥ 100

किमयं देवः स्यात् । विश्वस्याधिदेवता । किं बान्धवः स्वजनः ।
अथवा प्रियसुहृत् इष्टमित्रम् । अहोस्विदिति पक्षपातान्तरपरिग्रहे, आचार्यः
हितोपदेष्टा रक्षा योगक्षेमयोः । चक्षुर्नु, नेत्रं नु 'नु' शब्दो वितर्के दीपो नु ।
उत गुरुः ज्येष्ठादिः आहोत्वित् जनकः, पिता ? स्यात् ? जीवितं प्राणः,
उत बीजं उत्पत्तिहेतुः । उत बीजं अनन्ता शक्तिः, एवं को वेति न निर्णीयते
न निश्चीयते । सूर्यः सर्वरूपेण वर्तत इत्यभिप्रायः । सर्वदा निरन्तरं
जगति सर्वाकारोपकारी सर्वाकारेर्देवादिरूपैः उपकरोतीति ईदृग्विधः सर्वतः
सर्वमभीष्टं ददातीति वदान्यचूडामणिः असौ दशशताभीषुः सहस्रकिरणः
वो युष्मभ्यं अभ्यर्थितं दिशतु सर्वमिष्टमर्थं ददातु ॥

தேவ: கிம் பாந்தவ: ஸ்யா(த்)

ப்ரிய ஸுஹ்ருத் அதவாசார்ய ஆஹோஸ்விதர்யோ
ரக்ஷா சக்ஷுர்நு தீபோ குருருத ஜநகோ

ஜீவிதம் பீஜமோஜ: ।

ஏவம் நிர்ணீயதே ய: க இவ ந ஜகதாம்

ஸர்வதா ஸர்வதா(அ)ஸௌ

ஸர்வாகாரோபகாரீ திசது தசசதாபீஷு:

அப்யர்த்திதம் வ: ॥

100

ஆதித்தியனே சகலவித ஆத்ம பந்துவாக
இருக்கிறான் என்று கூறுகிறார். கவி.

ஆதித்யன் அனைத்துத் தேவர்களின் உருவமாகத்
தோன்றுவதால் இவன் தேவனா ? அல்லது நம்மிடம் பரிவு
காட்டுகின்ற உறவினரா ? அல்லது நமக்கு அனைத்து உதவி
களையும் செய்கின்ற நண்பனா ? அல்லது உபதேசிக்கும்
ஆசாரிய புருஷனா ? அல்லது பூஜிக்கத்தக்க உயர்குடியில்
பிறந்தவனா அல்லது நம்மை எப்போதும் காத்து வருகின்ற
ரக்ஷயா ? காண்பதற்குக் கண்ணொளி கொடுக்கும் கண்களா ?
உலகிற்கே பேரொளியைக் கொடுப்பதால் விளக்கொளியா ?
அல்லது அனைவராலும் பூஜிக்கப்படுவதால் பூஜிக்கத்தக்க
சான்றோரா ? அல்லது அனைத்துக்கும் ஆதியாக இருப்பதால்
உலகின் தந்தையா ? அல்லது அனைத்து உயிரினங்களையும்
காத்து வருகின்றதால் நம் உயிரேதானோ ? அல்லது அகில
உலகிலும், அனைத்து வஸ்த்துக்களுக்கும் காரணமானவனாக
இருப்பதால் உலகின் விதை என்பதா ? அல்லது உயிரினங்
களுக்கு சகல சக்திகளையும் அளிப்பதால் வலிமையா ?
இவ்வாறாக எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா விதங்களிலும்
உதவி செய்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான ஒளிக்கிரணங்களை
யுடைய சூரியன், உங்களுடைய அனைத்து விருப்பங்
களையும் அளிக்கட்டும்.

॥ फलश्रुतिः ॥

प्राचीमुखैकतिलकं

पूर्वाचलशेखरैकमाणिव्यम् ।

त्रिभुवनगृहैकदीपं

वन्दे लोकेकलोचनं देवम् ॥

श्लोकानां लोकभूत्यै शतमिति रचितं श्रीमयूरेण भक्त्या-

युक्तश्चेदं पठेद्यत्सकृदपि पुरुषः सर्वपापैर्विमुक्तः ।

आरोग्यं सत्कवित्वं मतिमतुलबलं कान्तिमायुः प्रकर्ष

*भुक्तिं मुक्तिं च शक्तिं सुखमभिलभते सोऽत्र सूर्यप्रसादात् ॥

பலகருதி:

ப்ராசீ முகைககதிலகம்

பூர்வாசலசேகரைக மாணிக்யம் ।

த்ரிபுவந க்ருஹைகதீபம்

வந்தே லோகைக லோசநம் தேவம் ॥

சீலோகாநாம் லோகபூத்யை

சதமிதிரசிதம் பூநீமயூரேண பக்த்யா-

யுக்தச்சேதம் படேத்யத் ஸக்ருதபி புருஷ:

ஸர்வ பாபைர் விமுக்த: ।

ஆரோக்யம் ஸத்தகவித்வம் மதிம் அதுலபலம்

காந்திமாயு: ப்ரகர்ஷம்

புக்திம் முக்திம் ச சக்திம்

ஸுகமபிலபதே ஸோ(அ)த்ர ஸூர்யப்ரஸாதாத் ॥

* विद्यामैश्वर्यमर्थं सुतमपि लभते सोऽत्र सूर्यप्रसादात् ॥

தூற்பயன்

உலக நன்மைக்காக மயூர கவியினால் இயற்றப்பெற்ற இந்த சூரிய சதகம் என்னும் ஸ்தோத்திரத்தை ஒரு முறையாவது பக்தியுடன் பாராயணம் செய்பவன் அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். மேலும், ஆரோக்யம், கவிதாசக்தி, நல்லறிவு, ஒப்பற்ற வலிமை, ஒளி பொருந்திய உடல், நீண்ட ஆயுள், சகல வித்தைகள், ஆளுமை, செல்வம், புத்திரப்பேறு போன்ற சகல நன்மைகளையும், சூரியனுடைய அருளால் அடைவான்.

॥ श्रीभवानीशङ्करार्पणमस्तु ॥

॥ श्रीवेङ्कटेशप्रसन्नः ॥

अनुबन्धः

॥ श्रीमन्महाभारते युधिष्ठिरकृतसूर्यस्तोत्रम् ॥

युधिष्ठिर उवाच-

त्वं भानो जगतश्चक्षुस्त्वमात्मा सर्वदेहिनाम् ।

त्वं योनिः सर्वभूतानां त्वमाचारः क्रियावताम् ॥

त्वं गतिः सर्वसाङ्ग्यानां योगिनां त्वं परायणम् ।

अनावृतागलद्वारं त्वं गतिस्त्वं मुमुक्षताम् ॥

त्वया सन्धार्यते लोकस्त्वया लोकः प्रकाश्यते ।

त्वया पवित्री क्रियते निर्व्याजं पाल्यते त्वया ॥

त्वामुपस्थाय काले तु ब्राह्मणा वेदपारगाः ।

स्वशाखाविहितैर्मन्त्रैरर्चन्त्यृषिगणार्चित ॥

तव दिव्य रथं यान्तमनुयान्ति वरार्थिनः ।

सिद्धचारणगन्धर्वा यक्षगुह्यकपन्नगाः ॥

त्रयस्त्रिंशच्च वै देवास्तथा वैमानिका गणाः ।

सोपेन्द्राः समहेन्द्राश्च त्वामिष्ट्वा सिद्धिमागताः ॥

उपयान्त्यर्चयित्वा तु त्वां वै प्राप्तमनोरथाः ।

दिव्यमन्दारमालाभिरतूर्णं विद्याधरोत्तमाः ॥

गुह्याः पितृगणाः सप्त ये दिव्या ये च मानुषाः ।

ते पूजयित्वा त्वामेव गच्छन्त्याशु प्रधानताम् ॥

वसवो मरुतो रुद्रा ये च साध्या मरीचिपाः ।
वालखिल्यादयः सिद्धाः श्रेष्ठत्वं प्राणिनां गताः ॥

सब्रह्मकेषु लोकेषु सप्तस्वप्यखिलेषु च ।
न तद्भूतमहं मन्ये यदकर्तितिरिच्यते ॥

सन्ति चान्यानि सत्त्वानि वीर्यवन्ति महान्ति च ।
न तु तेषां तथा दीप्तिः प्रभावो वा यथा तव ॥

ज्योतीषि त्वयि सर्वाणि त्वं सर्वज्योतिषां पतिः ।
त्वयि सत्यं च सत्त्वं च सर्वे भावाश्च सात्त्विकाः ॥

त्वत्तेजसा कृतं चक्रं सुनाभं विश्वकर्मणा ।
देवारीणां मदो येन नाशितः सार्द्धधन्वना ॥

त्वमादायांशुभिस्तेजो निदाघे सर्वदेहिनाम् ।
सर्वौषधिरसानां च पुनर्वर्षासु मुञ्चसि ॥

तपन्त्यन्ये दहन्त्यन्ये गर्जन्त्यन्ये तथा घनाः ।
विद्योतन्ते प्रवर्षन्ति तव प्रावृषि रश्मयः ॥

न तथा सुखयत्यब्धिनं प्रावारा न कम्बलाः ।
शीतवातादितं लोकं यथा तव मरीचयः ॥

त्रयोदशद्वीपवर्ती गोभिर्भासयसे महीम् ।
त्रयाणामपि लोकानां हितायैकः प्रवर्तसे ॥

तव यद्युदयो न स्यादन्धं जगदिदं भवेत् ।
न च धर्मार्थिकामेषु प्रवर्तेरन्मनीषिणः ॥

आधानपशुबन्धेष्टिमन्त्रयज्ञतपः क्रियाः ।
त्वप्रसादादवाप्यन्ते ब्रह्मक्षत्रविशां गणैः ॥

यदहर्ब्रह्मणः प्रोक्तं सहस्रयुगसंमितम् ।
तस्य त्वमादिरन्तश्च कालज्ञैः परिकीर्तितः ॥

मनूनां मनुपुत्राणां जगतोऽमानवस्य च ।
मन्वन्तराणां सर्वेषामीश्वराणां त्वमीश्वरः ॥

संहारकाले संप्राप्ते तव क्रोधविनिः सूतः ।
संवर्तकाग्निस्त्रैलोक्यं भरमीकृत्यावतिष्ठते ॥

त्वद्दीधितिसमुत्पन्ना नाना वर्णा महाघनाः ।
सैरावताः साशनयः कुर्वन्त्याभूतसंप्लवम् ॥

कृत्वा द्वादशाऽऽत्मानं द्वादशादित्यतां गतः ।
संहृत्यैकार्णवं सर्वं त्वं शोषयसि रश्मिभिः ॥

त्वामिन्द्रमाहुस्त्वं रुद्रस्त्वं विष्णुस्त्वं प्रजापतिः ।
त्वमग्निस्त्वं मनः सूक्ष्मं प्रभुस्त्वं ब्रह्म शाश्वतम् ॥

त्वं हंसः सवितो भानुरंशुमाली वृषाकपिः ।
विवस्वान्मिहिरः पूषा मित्रो धर्मस्तथैव च ॥

सहस्ररश्मिरादित्यस्तपनस्त्वं गवां पतिः ।
मार्तण्डोऽर्को रविः सूर्यः शरण्यो दिनकृतथा ॥

दिवाकरः सप्तसप्तिर्धामकेशी विरोचनः ।
आशुगामी तमोघ्नश्च हरिताश्वश्च कीर्त्यसे ॥

सप्तम्यामथवा षष्ठ्यां भक्त्या पूजां करोति यः ।
अनिर्विण्णोऽनहंकारी तं लक्ष्मीर्भजते नरम् ॥

न तेषामापदः सन्ति नाधयो व्याधयस्तथा ।
ये तवानन्यमनसा कुर्वन्त्यर्चनवन्दनम् ॥

सर्वरोगैर्विरहिताः सर्वपापविवर्जिताः ।
त्वत्पादभक्ताः सुखिनो भवन्ति चिरजीविनः ॥

त्वं ममापन्नकामस्य सर्वातिथ्यं चिकीर्षतः ।
अन्नमन्नपते दातुमभितः श्रद्धयाऽर्हसि ॥

ये च तेऽनुचराः सर्वे पादोपान्तं समाश्रिताः ।
माठरारुणदण्डाद्यास्तांस्तान्वन्देऽशुनिक्षुभान् ॥

क्षुभया सहिता मैत्री याश्चान्या भूतमातरः ।
ताश्च सर्वा नमस्यामि पान्तु मां शरणागतम् ॥

॥ इति श्रीमन्महाभारते आरण्यपर्वणि किर्मीरवधपर्वणि तृतीयोऽध्यायः ॥

॥ सूर्यशतकस्थश्लोकानां सूची ॥

श्लोकः	पु०	श्लोकः	पु०
अक्षे रक्षां निबध्य	120	तन्वाना दिग्वधूनां	28
अश्यामः काल एको	38	तीर्थानि व्यर्थकानि	167
अस्तव्यस्तत्व	33	तीव्रं निर्वाणहेतुः	54
अस्ताद्रीशो-	76	दत्तानन्दाः प्रजानां	17
आक्रान्त्या बाह्यमानं	92	दत्ताद्यैर्दूरनद्यैः	93
आयान्ती किं	51	देवः किं बान्धवः	179
आवृतिभ्रान्त	26	द्वीपे योऽस्ताचलोऽपि	171
उज्जृम्भाम्भोरुहाणां	72	धारा रायो धनायापदि	20
उत्कीर्णस्वर्णरिणु	121	धुन्वन्तो नीरदाली	88
उद्गाढेनारुणिम्ना	14	धूर्ध्वस्ताग्रचग्रहाणि	118
उद्यदुद्यानवाप्यां	140	ध्वान्तध्वंसं विधत्ते	53
एकं ज्योतिः	24	ध्वान्तस्यैवान्त	149
एकाहेनैव दीर्घां	117	ध्वान्तौघ	113
एतत्पातालपङ्क्त	169	नानौक प्रत्यनीक	174
एतद्यन्मण्डलं	157	निःशेषं नैशमम्भः	59
कस्त्राता तारकाणां	135	निःशेषाशावपूर	46
कैलासे कृत्तिवासा	155	निःस्पन्दानां	124
क्रामँल्लोऽपि	152	नीत्वाश्वान्सप्त	102
क्षमां क्षेपीयः	41	नेत्राहीनेन	128
गन्तुं नाकालयनां	123	नोकल्पापाय	44
गन्धर्वैर्गद्यपद्य	67	नोदन्वान्जन्मभूमिः	78
गर्भेष्वम्भोरुहाणां	5	नो मूर्च्छां	108
चक्री चक्रारपङ्क्तिं	126	नो शुष्कं	147
चक्षुर्दक्षद्विषो	141	न्यक्कुर्वन्नोषधीशे	8
जम्भारातीभकुम्भो	1	पर्याप्तं तप्तचामी	101
ज्योत्स्नांशाकर्ष	50		

श्लोकः	पु०	श्लोकः	पु०
पाशानाशान्त	104	यज्ज्यायो	130
पीनोरःप्रेरि	111	यत्कान्तिं पङ्कजानां	39
पौरस्यस्तोयदत्तोः	99	यत्प्राच्यां	137
प्रत्युमस्तप्त	133	योक्त्रीभूता-	115
प्रभ्रश्यत्युत्तरी	7	योनिः साम्नां	176
प्राक्कालोन्निद्र	161	रक्षन्त्वक्षुण्ण	80
प्राचि प्रागाचरन्त्यो	22	रत्नानां मण्डनाय	56
प्राचीमुखैः	181	लावाणैः चन्द्रकान्त	68
प्रातः शैलाग्ररङ्गे	90	लोटल्लोष्टा	150
प्लुष्टः पृष्टेऽशु	82	वज्रिञ्जात	106
बन्धध्वंसैकहेतुं	19	वाचां वाचस्पतेः	73
बिभ्राणः शक्तिमाशु	48	विस्तीर्णं व्योम	32
बिभ्राणा वामनत्वं	12	वेलावर्धिष्णु	131
भक्तिप्रहाय दातुं	3	व्याघ्रै रण्यग्रहेन्दु	172
भासामासन्न	145	व्यापन्नर्तुर्न	154
भिन्नं भासारुणस्य	65	शातः श्यामालतायाः	97
भूत्वा जम्भस्य	61	शीर्णाघ्राणाङ्घ्रि	10
भूर्मि धाम्नोऽभि	159	शुष्यन्त्यूढानुकारा	138
मत्वान्यान्पार्श्वतो	83	श्लोकानां लोकभूतैः	181
मा गान्म्लानि	35	संसक्तं सिक्तमूल	63
मार्गोपान्ते	87	साद्रिद्यूर्वीनदीशा	165
मीलत्त्वक्षुः	58	सानौ सा नौदये	70
मुञ्चन् रश्मी	95	सिद्धैः सिद्धान्तमिश्रं	143
मूढन्यद्रिः	75	सीदन्तोऽन्तः	109
मौलीन्द्रोः	30	हेलालोलं वहन्ती	85
यः स्रष्टाऽपां	163		

